

JOY SNELL

SLUŽENJE ANGELOV

Doživetja bolniške sestre ob bolnikih in umirajočih

1918

Za slovenski jezik A.P.

Uvodna beseda

Vsak, ki verjame v Sveto pismo in v nauke našega gospoda Jezusa Kristusa, je primoran spoznati resnico, da obstajajo angeli. Angelska umestitev v različne razmere človeštva in zlasti v okolščine Kristusovega življenja na Zemlji je del krščanske religije in je od nje neločljiva. Toda med kristjani je tudi veliko takih, ki jim je ta navdihujoča resnica še nejasna. Verjamejo in zelo bi se razburili, če bi rekel, da hkrati ne verjamejo, da so se angeli prikazovali ob Jezusovem rojstvu, njegovi skušnjavi, preobrazbi, agoniji in vstajenju. Da sta bila Mojzes in Elija vidna in slišna na gori Tabor v Galileji dolgo po tem, ko sta prešla v vstalo življenje. In da se je ostarelemu apostolu Janezu prikazal iz drugega življenja njegov družabnik. (RAZ:XXII,8 in 9).

Toda vse to se je dogajalo že pred mnogimi leti, zato je to izpovedano prepričanje o angelskem služenju vredno malo ali pa nič, vsaj kar zadeva izkušnje človeštva, živečega v dvajsetem stoletju. Povprečni kristjan, ki poje Angel Gospodov, ali Angeli svetlobe pojejo, da sprejmejo romarje v noči; gleda na vsakogar zelo nezaupljivo, ki priča, da je videl glasnika iz duhovnega sveta.

Mislim, da bo to delo koristilo vsem takšnim in drugačnim ljudem, ki si o angelih še niso čisto na jasnem. Nekateri si bodo pač mislili, da obstaja tako na nebu kot na Zemlji še veliko stvari, ki jih v svoji filozofiji še niso sanjali in da v zvezi z duhovnostjo obstajajo resnične besede: Tako, kot je bilo na začetku, je tudi sedaj in še kdaj v prihodnosti bo. Te besede imajo velik pomen, saj je služenje angelov dejstvo tudi danes, prav tako, kot je bilo to v času, ko so živeli pisci Biblije.

Mislim, da bo skrben in odprt bralec, ki bo prebral to preprosto in impresivno pripoved, dobil popolnejšo predstavo o tem, kako Bog skrbi za svoja ljubljena bitja na Zemlji. S tem bo bralec dobil razširjen pogled na različne možnosti obstoja človeštva, ter tolažbo in navdih, da na svoji šoli skozi omejeno fizično življenje, pa vse tja do popolnejšega duhovnega življenja nismo nikoli brez varstva in pomoči.

Ne glede na to, ali jih vidimo ali ne; so z nami vedno tisti božji služabniki, ki služijo ljudem in Bogu v veselje.

ARTHUR CHAMBERS, (Vikar Brockenhurst, Hants).

Author knjig "Our Life after Death", "Man and the Spiritual World", "Thoughts of the Spiritual", "Problems of the Spiritual", "Our Self after Death".

Posvečeno vsem tistim, ki žalujejo za svojimi preminulimi

Predgovor

V tej majhni knjigi so zapisi bolniške sestre, kako je doživljala služenje angelov na Zemlji in tudi njihovo služenje še v drugih sferah onkraj tega sveta. Zaradi njene močne psihične moči, ji je bilo v spremstvu angelov dovoljeno videti tisto, kar je večini človeštva do smrti zakrito.

Angeli so jo zaradi tega opogumili in vzpodbudili naj pričuje o svojih doživetjih tudi na papirju, da bi milijoni tistih, ki žalujejo za svojimi bližnjimi, našli upanje in tolažbo.

I.

Služenje angelov

Pri mojih dvanajstih letih sem iz svojih čudnih doživetij prvič spoznala, da vidim in slišim stvari, ki jih običajni ljudje ne. Z dve leti starejšim bratom sem takrat živela s teto na severu Irske. Moj oče je bil takrat stotnik britanske vojske in je bil nameščen v Indiji. Neke noči sem se zbudila in videla, da je soba vsa osvetljena, kot bi bila obsijana z sončno svetlobo. Tudi zrak je bil prežet z dišečim vonjem najboljših cvetlic, pa vseeno je bil ta vonj nekaj posebnega, saj takega prijetnega vonja ne vsebuje noben parfum s katerimi sem bila seznanjena. Kar naenkrat sem zaslišala, kot bi nekdo zakrilil z krili in v trenutku sta v sredini sobe stali dve sijoči postavi. Ena postava je bila moška in druga ženska. Oblečena sta bila v sijoče bele halje in okoli glave sta imela svetlobni sij. Moški je iztegnil roko in rekel: »Ne bodi prestrašena, blagoslovljena bodi« Tedaj je ženska spregovorila in rekla: »Tu je Odrešenik, jaz pa sem njegova mati!

Moški je imel brado in dolge lase čez ramena in oboji so imeli rdečkast odtenek. Ta njegova podoba me je zelo spominjala na značilno odrešenikovo sliko. Toda na slikah je vedno prevladoval žalosten obraz, tukaj pa sem videla obraz, ki je izražal veselje in neskončno sočutje. Kaj takega nisem opazila na nobenem človeškem obrazu. Obraz ženske je bil ovalnega tipa, toda zelo lep in obžarjen z ljubeznijo in nežnostjo. Ta njena ljubezen in nežnost me je bolj navdušila kot njena lepota.

Podobi sta počasi zbledeli in soba je postala zopet temna. Ko sem bila zopet v temi me je prevzel občutek, da ta vizija napoveduje mojo skorajšnjo smrt. Uro ali več sem z utripajočim srcem hodila po sobi in se skušala prepustiti tistemu, za kar sem verjela, da je neizogibno. Ko sem se le nekoliko pomirila, sem se vrnila v posteljo, toda nisem mogla zaspati, saj sem se bala, da ne bom dočakal svetlobe naslednjega dne. Ta smrtni strah me je motil še naslednje tri ali štiri dni.

Zelo draga prijateljica, stara in simpatična gospa iz Škotske, ki smo jo vsi imeli zelo radi in ji zaupali, je opazila moj zbežan obraz in me vprašala, kaj me teži. Povedala sem ji o svojem videnju in strahu, da to pomeni mojo smrt.

»Naj te ne bo strah gosposkična«, je rekla, »ta vizija ne pomeni tvoje smrti. Ti imaš, kar ljudje imenujejo psihični dar, ali dar jasnovidnosti in boš videla veliko stvari, ki jih drugi ljudje ne morejo videti. Povedala je, da je tudi ona imela veliko videnj in, da se je tudi njej prikazal odrešenik.

Rekla je: »Kogar Bog vodi, se nima česa bati, toda svetujem ti, da te stvari obdržiš zase. Hrani jih kot zaklad v svojem srcu, saj je malo ljudi, ki bi te razumelo.«

Od takrat naprej sem imela občutek, da nisem nikoli sama, saj sem vedela, da je z menoj vedno nekdo ljubeč in dober, ki si prizadeva, da hodim po pravi poti.

Začela sem slišati melodije, ki niso bile zemeljske, temveč so prihajale iz vzvišenih daljav. Pogosto sem lahko slišala na tisoče glasov, ki so v mogočnem nebeškem zboru ob spremljavi orgel peli hvalnice. Na trenutke je bilo slišano jasno in glasno, kot čisto pri meni, nato se je glasnost postopno zmanjševala do komaj slišane. In potem je spet zadonela veselo in zmagoslavno. To nebeško glasbo sem slišala na najrazličnejših krajih, podnevi in ponoči, kadar sem bila sama ali pa med ljudmi, pa tudi doma ali pa, če sem bila kje zunaj. To glasbo slišim že od nekdanj. Svojemu bratu in prijateljem, ki sem jim lahko zaupala, sem povedala o čudoviti glasbi, ki jo slišim, toda, če je ta glasba bila mojim ušesom še tako glasna, je nihče od njih ni mogel slišati. V njej se izraža radost in se zato precej loči od zemeljske glasbe. Nobena zemeljska glasba, ki sem jo slišala ji ni podobna. Ob poslušanju te glasbe človek občuti srečo in vero v božjo ljubezen, kar pa je tukaj le redko komu dano. In vedno, ko slišim to glasbo, me spremlja tisti navdihujoči vonj, ki je preplaval mojo sobo, v kateri sem imela svoje prvo videnje. Potem do svojega osemnajstega leta nisem imela več videnj. Slišala pa sem glasbo nevidnih glasov in inštrumente, ter imela občutek, da me vedno nekdo varuje.

Drugače pa sem živela v dobrih razmerah, bila sem zdravo, živahno in veselo dekle, zato so mi prijatelji dali vzdevek Cheery. (navdušena).

Neke noči sem se zbudila iz globokega spanja in čeprav ni gorela luč je bila soba polna svetlobe. Ob moji postelji sem zagledala stati mojo drago prijateljico Maggie, ki me je nagovorila: »Nekaj bi ti rada povedala. Vem, da bom kmalu odšla na drugi svet, zato bi rada, da bi bila ti ob meni in, da bi tudi potolažila mamo, ko mene več ne bo.« Predem sem prišla k sebi od strahu in začudenja, da bi ji kaj odgovorila, je prikazen že izginila in tudi svetlobe ni bilo več v sobi.

Svoje videnje sem povedali svoji dragi in stari škotski gospe. Rekla mi je: »Zaupaj videnju, če bi naj Maggie umrla v tvojih rokah, brez da bi jo ti iskala, se bodo že okoliščine tako uredile, da boš ti zadnjič z njo.

Teden dni kasneje so me poklicali k moji prijateljici na dom. Našla sem jo, da trpi zaradi vročinskega prehlada, toda njeno stanje mi ni delovalo zaskrbljujoče. Na njej tudi ni bilo opaziti nobene slutnje o morebitni smrti in tudi zdelo se mi je, da se ne spominja svojega obiska pri meni v svoji duhovni obliki. Ta njen obisk mi je ostal skrivnost, za katero nimam nobene razlage. V svojem življenju sem videla veliko prikazovanj ljudi, ki so še živeli na zemlji. Nekatero sem nagovorila, drugi so nagovorili mene, toda pozneje sem vedno ugotovila, da sami v telesu niso ničesar vedeli ali se spomnili o kakšni komunikaciji z mano.

Maggiejevo mamo so ta čas poklicali k težko bolni sestri, ki je živela nekje drugje in je mene prosila, naj ostanem pri njeni hčerki, ko nje ne bo. Z Maggie sem bila samo tri ali štiri dni, ko je nekega večera nenadoma hudo zbolela. Umrla mi je v naročju, še preden je prispel poklicani zdravnik. To je bil moj prvi smrtni primer, ki sem ga doživela. Takoj po tem, ko ji je srce prenehalo biti, sem razločno videla, kako se iz

njenega telesa dviga nekakšen dim ali para. Ta para se je dvignila do določene višine in se tam po kratkem času izoblikovala v isto podobo, kot jo je imela moja umrla prijateljica. Ta njena oblika, ki je bila sprva megljena, se je kmalu pokazala oblečena v belo biserno oblačilo, v kateri sem lahko prepoznala obraz moje prijateljice. V njem sem lahko opazila izraz blaženosti, brez sledi bolečin, ki jih je doživela pred smrtjo.

Potem sem postala medicinska sestra in sem v temu poklicu ostala približno dvajset let. V teh letih sem bila priča številnim smrtnim primerov in sem vedno lahko videla, da se je duhovna oblika ali njegov eterični dvojnik, oblikoval nad telesom iz katerega se je osvobodil in potem kmalu izginil iz mojega pogleda.

II.

Ko sem bila stara dvajset let, se je oče vrnil iz Indije in kupil na Irskem lepo majhno posestvo in se tam naselil. Kot triletni otrok sem ga v Indiji zapustila, ko mi je tam umrla mama. A čeprav je minilo sedemnajst let od takrat, si nismo postali neznanci. V mojih dekliških sanjah je že dolgo bil moj junak in v njem so se te moje sanje uresničile. Resnično sem ga imela rada in to ljubezen mi je v polni meri tudi vračal. Nenehno smo bili skupaj in si bili resnični prijatelji in kolegi. Moj brat je bil ravno to, kar se je lahko od brata pričakovalo. Tako smo preživeli dve srečni leti.

Medtem je v meni rasel vedno močnejši občutek, da je ob meni nekaj nevidnega in ljubečega, ki me varuje. Ta občutek je bil tako resničen, da sem slišala dih ali šepet v ušesu in sem se pogosto obrnila v pričakovanju, da bom koga zagledala. Potem pa je prišla sprememba. Prevzel me je občutek, da se bo z očetom zgodilo nekaj groznega. Ta slabi občutek bližajoče nesreče je bil še močnejši, ko sem se zavedala prisotnosti mojega nevidnega mentorja. Takrat se mi je zdelo, da me želi nekdo pripraviti na dogodek, ki ga ni mogoče preprečiti. Toda moj oče se mi je zdel tako telesno kot duševno zdrav in na njem ni bilo opaziti kakšnih bolezenskih znakov, ki bi opravičevali mojo tesnobo glede njega.

Približni tri ali štiri tedne po tem slabem občutku glede očeta, sem sedela ponoči pri odprtem oknu moje sobe in uživala v hladni a osvežujoči oktobrski noči. Nenadoma sem zaslišala očetov glas, ki me kliče in prosi naj pridem k njemu. Takrat sem izgubila zavest za okolico in pojavila se mi je vizija. Videla sem očeta, ki je oblečen ležal na vrtu, kot bi spal. Bilo je sredi dneva in po cesti sta se hiši bližala hiši dva prijatelja. Bil je naš hišni zdravnik in njegov prijatelj. Oblečena sta bila v navadna oblačila. Videla sem, kako vstopata skozi vrtna vrata in hitita k očetu. Eden mu je dvignil glavo, drugi pa mu je razvezal kravato in prislonil roko na njegova prsa. »Odšel je«, sem slišala zdravnika, »gotovo je preminul brez bolečin. Toda kdo bo to povedal njegovi hčerki. Jaz ne morem!«

Vizija je izginila in jaz sem bila še vedno pri odprtem oknu moje sobe. Prižgala sem svetilko in odšla v očetovo spalnico, nežno odprla vrata in poslušala. Slišala sem očetovo globoko in redno dihanje, ki označuje globok spanec. Tiho sem vstopila v sobo, ob njegovi postelji pokleknila in goreče molila, da bi bilo mojemu očetu prizaneseno. S prav tako težkim srcem, kot sem vstopila v sobo, sem jo tudi zapustila

in moj občutek je bil, da se bo tisto, kar sem videla v viziji tudi uresničilo. Tiste noči nisem več šla v posteljo, ker mi je grozen strah pregnal vse možnosti za spanje. Toda naslednje jutro sem vseeno z nasmehom pozdravila očeta pri zajtrku, saj nisem želela da bi oče opazil moj strah in tesnobo. On pa je bil vesel, ljubeč in dobre volje kot vedno. Tistega popoldneva je ob dveh popoldan odšel iz hiše na sprehod in mi rekel, da se vrne ob štirih ter, da je vzel čaj s seboj. Pred odhodom me je ljubeče poljubil, tako kot vedno, ko me je zapustil. V sebi pa sem čutila, da na Zemlji ne bom več prejela poljuba od teh dragih ustnic. Odšla sem v svojo sob in čakal na udarec, za katerega sem vedela da me bo udaril. Okrog pol treh je prišel služabnik in me vprašal, če vem kje je gospodar. Kmalu kasneje je še prišel drugi služabnik in mi zastavil isto vprašanje. Potem pa je prišel služabnik očetovega vojaškega prijatelja in vprašal kje je gospodar, saj ga želi videti njegov kapetan.

Prepričana sem bila, da se je moja vizija uresničila, da je oče že mrtev, le da mi ti moški tega nočejo povedati.

»Moj oče se še ni vrnil,« sem odgovorila, »toda zakaj si tako zaskrbljen? Imate kakšno slabo novico zame?«

»Ne gospodična,« je odvrnil z zaprtimi očmi in odhitel. Komaj je odšel, je za njim že prišel naš hišni zdravnik in, ko sem zagledala njegov obraz, sem vedela, da je s seboj prinesel novico o očetovi smrti. Ker se je obotavljal, da bi mi povedal, sem ga vprašala: »Prišli ste, da bi mi povedali, da je moj oče doživel nesrečo, ali kar je še huje, da je mrtev!«

»Hudo ga je zadelo,« je odgovoril, in kmalu ga bodo pripeljali sem.«

»Zakaj mi zdaj ne poveste resnice doktor,« sem rekla, »Vem, da je moj oče umrl.«

»Tega pa na morem zanikati,« je odgovoril skrušeno. »Res je mrtev.« In kmalu zatem so pripeljali mrtvo telo mojega očeta.

Kmalu po pogrebu me je zdravnik vprašal, kako sem lahko bila tako prepričana, da je moj oče mrtev in to še preden mi je on to povedal. Nato sem mu povedal o svoji viziji. Takrat sem od njega izvedel, da se je dejansko zgodilo vse tako, kot mi je bilo prikazano v viziji. Da sta z njegovim bratom storila vse prav tako, kot sem jaz to videla. Tudi besede, ki sta jih govorila, so bile iste.

Moj oče je umrl zaradi bolezni srca. Šele po njegovi smrti sem izvedela, da je že dve leti vedel za svojo bolezen in da lahko vsak trenutek umrje. Toda on, kot pogumen vojak, ki je z umirjenim pogumom prenašal grozote indijske vstaje, je tudi svojo smrtno obsodbo in vse svoje znanje skrival pred svojimi otroki, da nebi bila motena njihova sreča.

III.

Po izgubi očeta se je v mojo dušo naselil črn obup. Moji občutki so bili kot okamneli. Celo jokati nisem mogla. Moje srce je otrdelo proti Bogu, zato sem mu očitala: »Bog ne bi smel biti nikoli tako krut, da mi vzame očeta, zato Boga sploh ni!«

Več nisem hodila v cerkev in obšle so me mračne misli, ki so postajale še hujše, ko so prišle še druge težave. Po očetovi smrti je bilo ugotovljeno, da si je domnevni prijatelj,

ki mu je oče zaupal denar za naložbo, le tega prisvojil, tako da sedaj otrokom ni ostalo ničesar. Moj brat, ki je bil prepričan, da lahko oba preživi, je odšel v Britansko kolonijo in tam utonil. Tudi moja najljubša teta je umrla. Vsi ti dogodki so bili vzrok, da sem dobil živčni zlom, ki mu je sledila še dolga bolezen. Prepričana sem bila, da v življenju zame ni več ničesar, za kar bi se mi splačalo živeti. Tudi vsa prizadevanja za tolažbo in pomoč sem zavrnila.

Približno dve leti po očetovi smrti me je stric, s katerim sem takrat živela, prepričal, da sem šla z njim na obisk k znanki, ki je bila upraviteljica velike bolnišnice. Upal je, da bodo stvari šle v to smer, da bi sprejela poklic medicinske sestre. S tem bi moje misli dobile drugačno smer in moje zdravje bi se mi lahko povrnilo.

Upraviteljica mi je dovolila, da sem vsak dan nekaj časa preživela na oddelkih. Nato sem začela opazovati delo medicinskih sester, s kolikšno predanostjo, nežnostjo in potrpežljivostjo so pomagali bolnikom in jim lajšali trpljenje. Začela sem primerjati svoje obremenjujoče življenje, ki ne prispeva nič za srečo drugih in življenje teh medicinskih sester. Takrat sem si zaželela, da bi tudi jaz delala takšno delo, vendar sem se počutila skrajno neprimerna in nevredna, saj se nisem mogla znebiti mračnih misli, ki so bile še vedno prisotne v meni.

Nekaj tednov po mojem prvem obisku v bolnišnici sem jo eno jutro zapustila z občutkom, da takšnega nekoristnega in nesrečnega življenja, kot je moje, ne morem več živeti. Odločila sem se najti način, kako končati svoje življenje. Nekaj ur sem se brezciljno sprehajala, nekaj časa sedela na klopi in znova hodila in v sebi premišljevala o upravičenosti samomora. V meni so se vedno bolj krepile misli za samomor, saj sem bila prepričana, da je najboljša zame in tudi za tiste, ki so bili kakor koli vezani name, da se ubijem. Preostalo mi je le, da se odločim na kašen način naj to storim.

Medtem, ko sem premišljevala različne načine, s katerimi bi lahko končala svoje življenje, sem zaslišala refren stare cerkvene hvalnice. Opazila sem, da stojim pred cerkvijo. Nekaj, čemur se nisem mogla upirat, me je prisililo, da sem vstopila v njo. To je bilo prvič po očetovi smrti, da sem vstopila v cerkev.

Hvalnica, ki so jo tam prepevali je bila: »Jezus, ljubitelj moje duše«. To je bila najljubša hvalnica mojega očeta in pogosto sem jo z njim pela v veselih dneh, ko sva bila skupaj. Toda ti veseli trenutki so se mi zdeli, kot da so dolga leta za mano. Besede in glasba so se dotaknile mojih mladostnih čustev, za katere sem mislila, da so v meni že mrtvi. Sedla sem v najbližji sedež in si z rokami prekrila obraz, saj so mi po licu tekle poplave solz. Čez čas sem se spoznala, da je maša končana in da sama klečim v cerkvi, ki je bila slabo osvetljena s plinskimi lučkami. Na mojo dušo je padel mir, ki je uspel umiriti moje neurje v meni. Dvignila sem glavo in se zazrla že drugič v belo podobo Odrešenika, ki je bil obkrožen z svetlo lučjo, kot bi izhajala iz njega. Nekaj časa sem zrla v ta nepopisno ljub obraz in rekla: »Oh, pomagaj mi, ker se bojim živeti in kljub temu ne upam umreti«! Odrešenik je ljubeče iztegnil svoje roke proti meni in v tonu, ki ga ne more izgovoriti noben človeški glas, prav nežno in poln sočutja dejal: »Pridi k meni ti, ki si obremenjena in ujeta v obupu, saj te bom potolažil in ti dal delo, ki ga boš opravila zame. Pojdi zdaj v miru«.

Vizija je zbledela in izginila izpred mojih oči. Zdelo se mi je, da je moja dušo obtežilo veliko breme in ko sem zapustila cerkev, sem bila odločena, da bom začela novo življenje, ki bo namenjeno pomoči drugim. Svoje poti do doma se ne spomnim več, toda, ko sem pozno zvečer prišla k sebi, sem videla svojo predstojnico, ki se je naslanjala nad menoj, saj sem jaz še vedno ležala oblečena v postelji. Zaradi mojega stanja je bila vznemirjena, zato je poklicala mojega strica na razgovor. Povedala sem mu, kaj sem videla in ta je goreče vzdiknil: »Hvala Bogu! To bo prelomnica v tvojem življenju.«

IV.

To moje nesrečno življenje, tako se mi je vsaj zdelo, je trajalo dobri dve leti in je sedaj nekako odpadlo od mene. Moje misli, ki so bile do sedaj osredotočene le na žalost in trpljenje, so zažele pretakati v nova smeri. Pred menoj se je odprl pogled na drugačno življenje, življenje, ki naj bo v korist drugim. Zopet sem lahko molila in spet sem zaznala nežen vpliv mojega nevidnega mentorja. In znova in znova se slišala ponavljajočo melodijo, v kateri sem prepoznale besede: »Potolažil te bom in ti dal delo, ki ga boš opravljala zame.«

To delo mi je bilo na dosegu roke. V bolnišnico so me sprejeli kot pripravnico. Z navdušenjem sem se lotila nalog, ki so mi bile dodeljene in v prizadevanju za lajšanje trpljenja drugih, sem bila deležna blagodejnega občutka, da sem pozabila nase. Prisotnost nevidnega varuha mi je zopet postala resnična in moja dovzetnost za njegovo nežno vodstvo vedno večja. Pogosto sem se zavedala, da mi pomaga pri opravljanju nalog, za katere se je zdelo, da presegajo mojo telesno moč. Včasih mi je preprečil napake, ki sem jih naredila v svoji vnemi, da bi pomagala kakšnemu ubogemu trpečemu. Večkrat sem tudi imela občutek, da je moje naglo gibanje ustavila roka, ki je bila položena na mojo. Spet drugič se je zdelo, da mi na uho šepeta glas: »Ne, ne delaj tega, naredi to« in takoj sem se zavedla, kaj je prav in kaj je treba storiti. Nekateri faze bolnišničnega dela naključni obiskovalec, ki vidi le bolnike, ki ležijo v skrbno čistih in urejenih majhnih posteljah, ne pozna. Nekateri prizori, ki jih vidi medicinska sestra, in nekatere stvari, ki jih mora početi, so preveč odvratni, da bi jih bilo mogoče opisati. Približno tri mesece po tem, ko sem se zaposlila v bolnišnici, sem se prvič srečala s to grdo platjo dela bolničarke. Ob pogledu na ogaben učinek, ki ga povzroča bolezen, katere vzrok sta izprijenost in nemoralno življenje, sem začutila gnus in fizično slabost. Z gnusom sem se obrnila od bolnika: "Ne bom - ne morem se umazati z dotikom tega človeka," sem si rekla.

Nato me je obsijala svetloba in, ko sem pogledala navzgor, sem zagledala Odrešenika, ki se je sklanjal nad bolnikom. Obrnil je glavo, me pogledal navzdol in razširil roke nad bolnega in iznakaženega grešnika ter rekel:

"Kar storiš njim, storiš Meni. V vsakem bitju, ki ti je zaupano v oskrbo, glejte Name in delo bo lažje".

Vizija - če je sploh bila - je izginila. Spet sem se obrnila k bolniku. Izginila sta ves gnus in odpor, ki sem ju čutila še pred nekaj trenutki. Takšni žalostni primeri so bili v moji

bolnišnični oskrbi. In vedno, ko sem morala služiti tem žrtvam njihovega lastnega grešnega življenja, so se mi vrstile besede: "Kar storiš njim, storiš Meni," in delo je bilo lažje

Naloge medicinske sestre so pogosto naporne in zahtevne; toda v vseh letih, ko sem se preživljala kot medicinska sestra, sem skoraj vedno, ko me je premagala utrujenost, depresija ali telesna slabost, dobila novo moč, pogum in upanje, ko sem se spomnila tega videnja Odrešenika in besed, ki so padle iz njegovih ust.

V.

V času, ko sem skrbela za človeka, ki je iz svojega življenja naredil tako žalostno moralno in fizično razvalino, so v bolnišnico sprejeli mladega fanta, ki si je v nesreči zlomil stegno. Zanj nisem skrbela, vendar me je zelo pritegnil, saj je imel najljubeznivejši otroški značaj, kar sem jih kdaj koli spoznala in je izredno potrpežljivo prenašal mučne bolečine. Nekoč mi je rekel: "Zelo bom vesel, ko bo prišel čas, da odidem od vsega tega trpljenja. Moj oče čaka, da pridem k njemu. " "Kje je tvoj oče, otrok?" sem ga vprašala.

"Na nebu je z angeli," je odgovoril z nasmeškom na svojem majhnem obrazu. "Angeli so ga odpeljali in vesel bom, ko bo prišel čas, da me odpeljejo k njemu, saj sem ga imel zelo rad."

Isto noč sem stala ob otrokovi postelji, ko sem se zavedela, da ob vznožju postelje stoji temna, senčna postava. Ob pozornem pogledu sem opazila, da je bila oblika podobna človeku, vendar nejasno vidna, kot se skozi gosto meglo vidi moški ali ženska. Oblečena je bila v dolgo haljo, njene poteze pa so bile zakrite. Iztegnila sem roko, da bi se ga dotaknila, vendar nisem čutila ničesar, čeprav sem videla, da je še vedno tam. Čez trenutek je izginil.

Preveval me je strah in nisem se mogel znebiti občutka, da prikazen napoveduje nekaj hudega. Kot sem izvedela naslednji dan, je otrok umrl še pred jutranjim svitom. Pozneje sem pogosto videla temno, zakrito postavo, ki je stala ob vznožju postelje, v kateri je ležal bolnik, katerega stanje je bilo kritično. Ta zakrita postava je vedno stala ob vznožju postelje in jaz sem spoznala, da napoveduje hitro smrt bolnika. Odkar se mi je prvič pojavila, ni nikoli umrl nihče, ki je bil v moji oskrbi, bodisi v bolnišnici bodisi v zasebnih hišah, kjer sem delala kot medicinska sestra, da se mi ne bi pojavila, preden je prišlo do smrti. Običajno smrt nastopi v dveh ali treh dneh po pojavu.

Kmalu po tem, ko sem v bolnišnici prvič videla temno, zakrito podobo, pa se mi je prikazala druga prikazen, ki je bila v vseh pogledih presenetljivo nasprotje zakriti podobi. To je bila svetla postava, oblečena v oblačno, svetlečo obleko in z mladostnim, radostnim obrazom. Prvič se mi je pojavila, ko sem opazovala bolnika, katerega stanje je bilo zelo resno. Stala je pri vzglavju postelje z dvignjeno desno roko in kazalcem, ki je kazal navzgor; gesta in izraz sta kazala na upanje. To je bil občutek, ki me je navdihnil. Vsi moji strahovi za bolnika so se razblinili. Njegovo stanje se je takoj začelo izboljševati in kmalu je okrevala.

Po tem se mi je svetla oblika pogosto prikazovala, vedno na istem mestu pri vzglavju bolnikove postelje, pri čemer sta bila gesta in izraz vedno enaka.

Tako kot sem na temno obliko gledala kot na znanilca smrti, sem na slednjo gledala kot na znanilca novega življenja. Večkrat sem namreč opazila, da je bolnik, ob čigar postelji sem videla svetlo obliko, vedno ozdravel. S tem ne mislim, da sem verjela, da je njen pojav pozitivno zagotovilo, da bo bolnik ozdravel v vseh okoliščinah in povsem neodvisno od kakršne koli človeške pomoči. Sporočilo, ki se mi je zdelo, da ga vedno prenaša, je bilo: "Upaj - in delaj". Njegov učinek na mene je bil, da sem si še bolj prizadevala storiti vse, kar je bilo v moji moči, da bi pripomogla k ozdravitvi bolnika. V vseh svojih izkušnjah medicinske sestre nisem poznala pacienta, ki bi umrl in pri katerem bi videla sijočo postavo. Iz tega ne smemo sklepati, da se je v vsakem primeru pred ozdravitvijo bolnika, ki sem ga oskrbovala, pojavila. Pojavila se je le, kadar je stanje bolnika pomenilo resno nevarnost. Pri tistih, ki so trpeli zaradi bolezni ali nesreč, ki niso bile nevarne - in takih je na srečo večina tistih, ki se zdravijo v bolnišnici -, se pred njihovim okrevanjem pod mojo oskrbo ni pojavil svetli del. Toda vedno, kot sem že povedala, ko je umrl kdo, ki je bil v moji oskrbi, se je pred smrtjo pojavila temna zakrita podoba. Niti najboljše kirurško ali zdravniško znanje, niti najbolj vestna in predana nega niso nikoli pomagali rešiti človeka, ob čigar postelji sem jo videla.

Nikoli nisem povedala nobenemu od zdravnikov ali medicinskim sestram v bolnišnici, zaradi česa sem tako prepričana, da bodo nekateri pacienti ozdraveli in, da bodo drugi umrli, saj sem bila prepričana, da ne bodo verjeli, da resnično vidim, česar oni ne vidijo. Toda sčasoma, ko je v bolnišnici minil čas - in vedno so se moje napovedi ozdravitve ali smrti potrdile - je med medicinskimi sestrami in, do neke mere med zdravniki postalo splošno znano, da imam nek čuden dar, ki mi omogoča napovedovati takšne stvari.

Pogosto so me druge medicinske sestre, ki so skrbele za resne primere, prosile, naj pogledam paciente in jim povem, kakšne so njihove možnosti za ozdravitev. Včasih se je ob njihovih posteljah prikazala temna, zakrita podoba, včasih pa sijoča in moje mnenje je bilo temu primerno. Pogosto pa se ni pojavila nobena od njih in takrat si nisem upala podati mnenja.

VI.

V bolnišnici sem se sprijaznila s smrtjo. Videla sem umreti nekatere, ki so z veseljem sprejeli smrt kot rešiteljico bolečin, žalosti, utrujenosti in skrbi; kot odpiranje vrat, skozi katera bo njihov duh, osvobojen vseh telesnih slabosti, prešel na širše, svobodnejše področje bivanja, kjer bodo uresničili najgloblje hrepenenje svoje duše. Videla sem umirati tudi tiste, za katere se je zdelo, da zaradi telesne šibkosti in duševne izčrpanosti niso sposobni ne upanja ne strahu in so smrt pričakali povsem brezbržno glede tega, kaj bo sledilo.

Bila sem priča nekaterim smrti, ki so bile mirne in spokojne ter tako prijetne za pogled, kot je zaspanje dojenčka. Videl sem tudi nekaj takih, pri katerih je telesna agonija trajala do zadnjega vzdihljaja in bilo jih je strašno videti. Še bolj grozljiva je bila

smrt tistih, ki so se zavedali, da je njihov konec blizu in jih je strah pred tem, kaj bi jih lahko doletelo pozneje, preganjal. Borili so se za življenje, se ga oklepali, prosili in molili, da bi jim dovolili živeti. Na srečo so bili takšni prizori redki. Večina tistih, ki sem jih videla umirati, je umrla v stanju mrtvila, navidezno nesposobna čutiti ali izraziti kakršno koli čustvo.

Toda opazila sem, da so pogosto, ne glede na fizično stanje ali duševno stanje umirajočih, tik pred koncem prepoznali nekoga, ki ni bil med tistimi ob postelji in ga ti niso videli. Videla sem žensko, ki je bila več ur v komi in je nenadoma odprla oči z izrazom veselega presenečenja, iztegnila roke, kot da bi hotela prijeti nevidne roke, ki so bile iztegnjene proti njej in nato z nekakšnim olajšanjem umrla. Videla sem, kako se je človek, ki se je krčil v agoniji, nenadoma umiril in je z izrazom radostnega priznanja uprl oči v nekaj, kar je bilo za tiste, ki so ga opazovali le prazno mesto in izrekel ime v tonih veselega pozdrava ter zadihal zadnji dih.

Spomnim se smrti ženske, ki je bila žrtev te najhujše bolezni, malignega raka. Njeno trpljenje je bilo neznosno in močno je molila, da bi jo čim prej doletela smrt in končala njeno agonijo. Nenadoma se je zdelo, da je njeno trpljenje prenehalo; izraz njenega obraza, ki ga je še pred trenutkom izkrivljala bolečina, se je spremenil v sijočo radost. Z veselo svetlobo v očeh je pogledala navzgor, dvignila roke in vzkliknila: "O, draga mati, prišla si, da me odpelješ domov. Tako sem vesela!" In v naslednjem trenutku je njeno fizično življenje prenehalo. Ob tem se mi je vrnil spomin na drugo smrt, ki se je zgodila približno ob istem času. To je bila smrt starega vojaka, ki je bil v zadnjem stadiju tuberkuloze, ki jo je povzročila izpostavljenost med bojem za domovino. Bil je pogumen in potrpežljiv, vendar je imel pogoste napade bolečin, ki so bili skoraj neznosni in hrepenel je po olajšanju, za katerega je vedel, da mu ga lahko prinese le smrt. Eden od teh krčev ga je zajel in njegove obrazne poteze so se krčile od muke, ko se je boril za dih, ko se je nenadoma umiril. Nasmeh mu je razsvetlil obraz in, ko je pogledal navzgor, je z radostjo v glasu vzkliknil: "Marion, moja hči!" Nato je nastopil konec. Ob postelji sta bila njegov brat in sestra. Sestra je rekla bratu: "Videl je Marion, svojo najljubšo hčerko. Prišla je in ga odpeljala tja, kjer ne bo več trpel: "Hvala Bogu! Končno je našel počitek."

Nikoli nisem dvomila, da umirajoči v takšnih trenutkih, kot sem jih opisala, res vidijo neko duhovno obliko - nekoga, ki je prišel z drugega sveta, da bi jih pozdravil ob rojstvu v novo življenje. In prišel je čas, ko se mi je razkrilo, kot bom povedala pozneje, da to res vidijo. To ni, kot menijo nekateri, fantomska stvaritev njihove domišljije, ki jo z veseljem opazujejo tik pred smrtjo, temveč duh - angel -, ki jim služi in je bolj obdarjen z življenjem in vitalnostjo kot tisti, ki še niso doživeli spremembe, ki jo prinese smrt.

Toda ne glede na to, ali so bile smrti, ki sem jim bila priča, mirne ali boleče, ali je pred njimi prišlo do prepoznave nekoga iz drugega sveta ali ne, vedno sem takoj po prenehanju fizičnega življenja videla, kako se nad mrtvim telesom oblikuje duhovna oblika, ki je bila po videzu njegova povečana replika. Naj so bile zadnje ure še tako boleče, naj je bila bolezen še tako dolgotrajna in izčrpavajoča, na sijočem duhovnem obrazu ni bilo sledu o trpljenju ali bolezni. Včasih je bil videti presenetljiv kontrast, ki

ga je predstavljal človeški obraz in je bil izkrivljen od bolečine in globoko razbrazdan od trpljenja.

Pogosto sem hrepenela, da bi jokajočim ob postelji povedala, kaj sem videla, vendar sem to redko storila, ker sem čutila, da ne bi verjeli, da je mogoče, da sem videla nekaj, kar je bilo zanje nevidno. Takrat sem si goreče želela, da bi tudi oni videli eterično podobo tistega, za katerim so žalovali in, da bi iz mrliške sobe odnesli sliko sijočega duhovnega obraza, ki bi se jim za vedno vtisnila v spomin. Že en sam pogled na njo bi smrti odvezel večino njene bolečine. Včasih, o tem sem prepričana, bi lahko žalovanje spremenil v veselje.

VII.

Približno šest mesecev po tem, ko sem začela delati v bolnišnici, se mi je razkrilo, da umirajoči pogosto res vidijo tiste, ki so prišli iz duhovnega življenja, da bi jih pozdravili ob njihovem vstopu v drugo stanje obstoja.

Prvič sem ta očesni dokaz prejela ob smrti L, ljubkega sedemnajstletnega dekleta, ki je bila moja osebna prijateljica. Bila je žrtev uživanja. Ni trpela bolečin, vendar jo je utrujenost, ki je posledica skrajne šibkosti in oslabelosti, močno bremenila in hrepenela je po počitku.

Malo pred njenim iztekom sem opazila, da ob njeni postelji stojita dve duhovni podobi, po ena na vsaki strani postelje. Nisem jih videla vstopiti v sobo; ko sem jih prvič zagledala, so stali ob postelji, vendar sem jih videla tako jasno kot vse druge ljudi v sobi. V svojih mislih sem ta svetla bitja iz drugega sveta vedno imenoval angeli in bom o njih tako govorila tudi v nadaljevanju. Na njunih obrazih sem prepoznala dve dekleti, ki sta bili najbližji prijateljici deklice, ki je umirala. Umrli sta leto prej in sta bili takrat približno njenih let.

Tik preden sta se pojavili, je umirajoče dekle vzkliknilo: "Nenadoma se je stemnilo, ničesar ne vidim!" Vendar jih je takoj prepoznala. Njen obraz je razsvetlil čudovit nasmeh. Raztegnila je roke in v radostnih tonih vzkliknila: "O, prišli ste, da me odpeljete! Vesel sem, ker sem zelo utrujena."

Ko je iztegnila roke, sta angela iztegnila vsak svojo roko, eden je prijel desno roko umirajočega dekleta, drugi pa njeno levo roko. Njuna obraza je razsvetljeval nasmeh, ki je bil še lepši od nasmeha na obrazu dekleta, ki je tako kmalu našla počitek, po katerem je hrepenelo. Ni več spregovorila, toda skoraj minuto je ostala z iztegnjenimi rokami, ki so jih prijele roke angelov in še naprej jih je gledala z veselo svetlobo v očeh in nasmehom na obrazu.

Njen oče, mati in brat, ki so jih poklicali, da bi bili navzoči ob koncu, so začeli grenko jokati, saj so vedeli, da jih zapušča. Iz mojega srca se je dvignila molitev, da bi videli to, kar sem videla jaz, vendar tega niso mogli.

Zdi se, da so angeli popustili v objemu dekličinih rok, ki so nato padle nazaj na posteljo. Iz ust se ji je izvil vzdih, kot se lahko zgodi tistemu, ki se z veseljem prepusti nepotrebnemu spancu in v naslednjem trenutku je bila že mrtva, kot se temu reče v

svetu. Toda na njenem obrazu je bil še vedno viden sladek nasmeh, s katerim je prvič prepoznala angele.

Angela sta ostala ob postelji še kratek čas, da se je duhovna oblika izoblikovala nad telesom, v katerem se je končalo fizično življenje. Nato sta vstala in nekaj trenutkov stala vsak na svoji strani ob njej, ki je bila zdaj podobna njima. In iz sobe so odšli trije angeli, pred kratkim sta bila samo dva.

Ko so se jokajoči sorodniki umaknili iz sobe, sem šla k oknu, ga na široko odprl in se zazrla v noč in se spraševala kam so odšli angeli in si zaželela, da bi tudi jaz odšla tja. Nato sem zaslišal melodičen, a avtoritativen glas. In besede, ki sem jih slišala tako jasno, kot jih še nikoli ni slišal izreči človeški glas, so bile: "Še ne, tvoje delo na zemlji še ni končano. "

V letih, ki so sledila, sem pogosto videl angele, ki so odhajali z novorojenim angelčkom v varstvu in skoraj vedno sem si enako želela, da bi se jim lahko pridružila. In velikokrat mi je ta isti glas rekel: "Še ne, tvoje delo na zemlji še ni končano. "

Malo sem lahko pomirila žalost očeta, matere in brata deklice, katere smrt mi je prinesla tako popolno zagotovilo, da se je pridružila angelom v srečnejšem stanju bivanja, kot je na zemlji. Nisem jim upal povedati, kaj sem videla. Ne bi verjeli, da sem lahko videla, česar oni niso videli. Še najmanj pa bi to verjel oče? Bil je dober človek, vendar ateist in prepričan je bil, da nadaljnjega življenja ni. Zadnje besede svoje hčerke, nasmeh, ki ji je razsvetlil obraz, ko je prepoznala angele, ki so prišli, da bi odnesli njenega duha, je štel le za dokaz zmedene domišljije. Pravzaprav mi je to tudi povedal. Nisem ga niti poskušala prepričati, da se moti, saj sem vedela, da bi to bilo nekoristno. Vendar mi je bilo zelo žal zanj, saj ni dovolil, da bi v globok mrak njegove žalosti prodril žarek upanja, da bo v drugem življenju srečal svojo drago ljubljeno hčerko. Mati in brat sta imela to upanje in njuna žalost ni bila tako grenka.

VIII.

Na srečo je veliko ljudi, ki sicer sami ne vidijo angelov, ki jih umirajoči pogosto tako radostno prepoznavajo, vendar verjamejo, da so v resnici duhovi služabniki, ki so prišli pozdravit tiste, ki bodo skozi vrata smrti vstopili v večno življenje.

Približno mesec dni po smrti deklice, o kateri govori prejšnje poglavje, je v bolnišnici umrl še en moj prijatelj. Odnese ga je pljučnica. Bil je dober in pobožen človek in smrt zanj ni bila strašljiva, saj je bil prepričan, da je le prehod v srečnejše in bolj vzvišeno življenje, kot ga je mogoče živeti tukaj. Ob smrti je obžaloval le to, da bo za seboj pustil ljubljeno ženo, vendar je to obžalovanje ublažilo zagotovilo, da bo njuna ločitev le kratkotrajna in, da se mu bo nekega dne pridružila na drugem svetu, kamor je odhajal. Sedela je ob njegovi postelji in v prepričanju, kot je verjel on, čakala na njegov konec. Približno uro pred smrtjo jo je poklical po imenu in pokazal navzgor: "Poglej, L, tam je B! Čaka me. Zdaj se nasmehne in ji stisne roko. Ali ga ne vidiš?" "Ne, dragi, ne morem ga videti," je odgovorila, "vem pa, da je tam, ker ga vidiš ti. "

B je bil njun edini otrok, ki jima je bil odvzet pred letom dni, ko je bil star pet do šest let. Jasno sem videl malega angela s kodrastimi lanenimi lasmi in modrimi očmi,

oblečenega v oblačilo, ki mu pravim duhovna obleka. Obraz je bil prav tak, kot ga ima otrok, vendar je bil eteričen in sijoč, kot ga ni na Zemlji.

Oče je bil zaradi bolezni zelo oslabiljen in zdelo se je, da mu je radostno čustvo ob pogledu na njegovega angelčka izčrpalo še tisto malo življenjskih moči, ki mu jo je ostalo. Zaprl je oči in zaspal. V tem stanju je ostal približno eno uro, angelček pa je medtem ostal nad posteljo z izrazom veselega pričakovanja na sijočem obrazu. Občasno je ljubeče pogledal na mater.

Dihanje umirajočega je postajalo vse šibkejše in šibkejše, dokler ni popolnoma prenehalo. Potem sem bila spet priča temu, kar mi je postalo že znan prizor - oblikovanju duhovnega telesa nad zavrženim zemeljskim telesom. Ko je bilo vse končano, je angelski otrok stisnil roko zdaj že angelskega očeta in si zazrla drug drugemu v oči z izrazom najnežnejše naklonjenosti. Takrat sta njuna obraza zažarela od veselja in sreče in izginila sta.

To je bil res veličasten pogled! Smrt, ki jo skoraj vsi obravnavajo kot nekaj strašnega, zavitega v temno, nepojmljivo skrivnost, je postala lepa in blagodejna, pravzaprav kot vrhunski dokaz neskončnega usmiljenja in neizmerne ljubezni nebeškega Očeta. Če ne bi bilo prisotne jokajoče vdove, bi lahko ploskala z rokami in pela od veselja. Toda njena žalost ni bila tako črna in grenka, kot je bila tista, ki me je zajela ob očetovi smrti in zaradi katere sem zavrnila vsako tolažbo.

"Zelo sem vesela, da je moj dragi mož videl B, preden je umrl," mi je rekla isti večer.

"Naravno je bilo, da je B prišel po njega in ga odpeljal k angelom, saj sta se imela zelo rada. Zdaj bom lahko razmišljala o tem, da sta vedno skupaj in srečna. In, ko dobim poziv, vem, da bosta oba poskrbela zame. "

Ko sem zapustila bolnišnico in se posvetila zasebni zdravstveni negi, ni bilo pacienta, ki bi umrl v moji oskrbi in ob njihovi postelji ne bi videla angela ali dveh angelov, ki sta čakala, da odpeljeta neumrljivo dušo v novo sfero obstoja, ko se bo njeno gnilo telo zamenjalo z duhovnim telesom. Angeli, ki sem jih videl ob teh priložnostih, so se razlikovali glede na njihove postave in značilnosti, tako kot pri ljudeh v različnih življenjskih obdobjih; nekateri so imeli mladostne obraze, drugi pa obraze, ki so kazali, da so na zemlji dočakali visoko starost.

Toda obrazi teh angelov, ne glede na to, ali so bili mladi ali stari in kakršne koli vrste, so vsi žareli od nečesa, kar je tako nedvomno kazalo na ljubezen, nežnost in dobroto, in so bili vsi lepi za pogled. In čeprav so bili sijoči obrazi patriarhalnega videza, z dolgimi, tekočimi belimi bradami in snežnimi lasmi, niso dajali nobenega namiga o telesni propadlosti in oslabeledosti, ki sta običajno povezani s skrajno starostjo na zemlji. Ne glede na to, ali so obrazi teh sijočih oseb kazali, da so odšli iz zemeljskega življenja mladi, srednjih let ali stari, so bili vsi, tako so me prepričali, obdarjeni z več moči in vitalnosti, kot je to mogoče pri tistih, ki še vedno živijo na tej zemlji. Skratka, zdi se mi, da so bitja, o katerih govorimo kot o mrtvih, veliko bolj živa kot tista, ki morajo še odplačati velik dolg narave.

Vedno ali skoraj vedno, ko so umirajoči tik pred smrtjo ali njihovi duhovi tik po njej videli čakajoče angele, se mi je zdelo, da so jih prepoznali tako, kot prepoznamo tiste, ki jih z veseljem srečamo na zemlji. To po mojem mnenju kaže na to, da so bili ti angeli,

preden so sami doživeli preobrazbo, ki jo je povzročila smrt, na zemlji sorodniki ali prijatelji tistih, ki so jih prepoznali. To je bilo očitno tako, ko jih je umirajoči klical po imenu, kot v nekaterih prizorih, ki sem jih opisala. Kot se z ladjo odpravimo v kakšno daljno deželo, ki nam je povsem tuja, se naši sorodniki ali prijatelji tam zberejo, če imamo srečo, da jih tam imamo, da nas pozdravijo ob pristanku in nas popeljejo v naše nove domove. Tako je naravno, da so prvi, ki nas pozdravijo, ko prestopimo prag drugega sveta, nekateri od tistih, ki so nam bili dragi in so bili pred nami tam.

IX.

Bolnikom in trpečim ne služijo le zdravniki in medicinske sestre. Služijo jim tudi angeli. Tudi to se mi je razkrilo, ko sem bila v bolnišnici.

Nekega večera sem ob svetlobi zasenčene svetilke pisala za mizo sredi oddelka, ki sem ga vodila kot nočna sestra. Nekaj drugih luči, ki so gorele, je bilo ugasnjenih. Ko sem pogledala s papirja, na katerega sem pisala, sem na enem koncu dolgega in slabo osvetljenega prostora zagledala podobo, ki se je premikala. Mislil sem, da gre za bolnika, ki je vstal iz postelje, a ko sem se mu približala, sem opazila, da ne gre za bolnika, ampak za angela. Postava je bila visoka in vitka, imela je poteze ženske srednjih let.

Do takrat sem se že dobro navadila na nepričakovano pojavljanje teh sijočih obiskovalcev iz drugega sveta, da bi me to vznemirilo ali prestrašilo, pa naj je bilo še tako nepričakovano, zato sem mirno stala in jo opazovala. Odšla je do treh ali štirih postelj, se za kratek čas ustavila ob vsaki od njih in položila desno roko na glave bolnikov, ki so jih zasedali.

Po tem, ko sem ostala v bolnišnici, skoraj ni minil dan, da ne bi videl tega angela, kako služi bolnikom. Vendar sem jo najpogosteje videvala, ko sem bila v nočni službi; kajti v temnih urah, zlasti v tistih pred zoro, življenjske moči tistih, ki se borijo z boleznijo, upadajo in najbolj potrebujejo vse, kar jim bo spodbudilo vitalnost in olajšalo bolečino. Da je bil ta angel obdarjen z neko močjo, s pomočjo katere je lahko včasih materialno koristil bolnikom, je bilo kmalu po tem, ko sem jo prvič videla, tako zelo očitno, da sem jo v svojih mislih začel imenovati zdravilni angel.

Vedno sem ji bila hvaležna, zlasti v nočnem času, ko sem bila običajno edina medicinska sestra na oddelku. Ko sem jo videla, kako se sprehaja med bolniki in tu in tam položi roko na čelo kakšnega trpečega, sem vedela, da bo prejemnik te pomoči, čeprav se je sploh ne zaveda, od nje imel koristi. Pogosto se je zgodilo, da mi je pacient po takšnem zdravljenju ob prebujenju rekel: "O, medicinska sestra, danes zjutraj se počutim veliko bolje; tako osvežujoče sem spal. "

Občasno so mi pacienti, za katere sem vedela, da so prejeli pomoč angela zdravljenja, povedali, da so imeli čudovite sanje, v katerih so slišali očarljivo glasbo. Včasih sem se spraševala, ali so slišali odtenke nebeške glasbe, ki sem jo jaz tako pogosto slišala. Toda očitno nihče od njih ni nikoli videl angela, ki je v njih povzročil spremembo, za katero so bili tako hvaležni.

Njene zdravilne moči se niso uporabljale samo pri bolnikih, ko so spali. Večkrat sem videla, kako je položila roko na čelo bolnika, ki je trpel tako hude bolečine, da so izzvale stokanje in jok. In malo pozneje, ko je bil bolnik razbremenjen bolečin, je mirno zaspal in se prebudil močno izboljšan. Pogosto sem po obisku angela zdravljenja pri svojih pacientih ugotovila, da je pulz postal bolj enakomeren, temperatura pa bližje normalni.

Pogosto mi je angel zdravljenja pomagal, ko sem oskrbovala bolnike, včasih je vodil mojo roko, drugič pa mi je, čeprav se zdi neverjetno, pomagal dvigniti ali premakniti težko in nemočno žrtev boleznim ali nesreče.

Poleg drugih angelov, o katerih sem že pisala, angel zdravljenja ni bil edini, ki sem ga videla med bolniki v bolnišnici. Drugi so občasno prihajali in odhajali, podobno kot človeški obiskovalci, le, da je bilo njihovo prihajanje in odhajanje drugačno - nenadoma so se pojavili in nenadoma izginili. Toda angel zdravljenja je bil edini, za katerega lahko trdim, da je ozdravil bolnike, ko jim je nudil pomoč, saj mi je bilo večkrat dokazano, da je prinesel ozdravljenje.

Mlada ženska, ki jo je povozilo težko vozilo in je bila hudo notranje poškodovana, je bila najprepričljivejši dokaz za učinkovitost delovanja angela ozdravljenja, ki sem ga opazila. Bila je nameščena na oddelku, kjer sem bila ponoči dežurna. Po temeljitem pregledu jo je zdravnik, ki jo je vodil njen primer razglasil za brezupen.

Na oddelku je bila le kratek čas in stala sem ob njeni postelji ter razmišljala kaj bi lahko storila, da bi ji olajšala trpljenje, ki je bilo zares veliko. Mislila sem si, kako žalostno je, da bosta njena dva majhna otroka tako kmalu ostala brez materinske ljubezni in skrbi, ko se je pri glavi postelje pojavil svetel angel z dvignjeno roko, ki je kazala navzgor. Njegovo bivanje je bilo kot vedno kratko, vendar je moje obupavanje zamenjalo upanje, čeprav se mi je še vedno zdelo, da nič drugega kot čudež ne more ohraniti življenja v tem strašno razdejanem telesu.

Približno uro pozneje sem ji na čelo položila hladno in vlažno krpo, ko sem na nasprotni strani postelje zagledala angela zdravljenja, ki je dvignil desno roko in jo za trenutek položil na roko, s katero sem držala krpo na čelu bolnice. V njenem dotiku je bilo nekaj zelo pomirjujočega in tako nežnega, da bi lahko rekla, da sem jo prej "občutila" kot začutila. Ko je umaknila roko, je dvignila glavo in mi pogledala v oči. Po običajnih lepotnih merilih to ni bil lep obraz, vendar sta bili na njem odtisnjeni sladkost in nežnost, ki sta bili veliko bolj privlačni kot zgolj lepota.

"Bodi dobre volje," je rekla, "ozdravela bo."

To je bilo prvič, da mi je angel zdravljenja spregovoril, vendar mi je pozneje, ko je pomagala mojim bolnikom, pogosto govorila besede podobnega upanja.

Tisto noč je večkrat prišla k ženski postelji in je vsakič je položila desno roko na čelo bolnice, vendar se njeno stanje do mojega odhoda iz službe ob devetih zjutraj ni opazno spremenilo. Naslednjo noč je zdravilni angel ponovno večkrat obiskal trpečo, ki je imela nekaj osvežujočega spanca, toda, ko jo je zdravnik videl, preden sem ponovno odšla iz službe, je bil še vedno prepričan, da je njen primer brezupen.

Medtem, ko mi je zdravnik to govoril, se je prikazal angel ozdravljenja in je stal zelo blizu naju. Čeprav mi je bil tako dobro viden kot sam zdravnik, sem vedela, da ga ne

more videti. Ko je ponovno izrazil mnenje, da ženska ne more ozdraveti, se mi je angel sladko nasmehnil in me pomiril. Opogumljena z njim sem rekla zdravniku:

"Primer je res videti brezupen, kolikor lahko vidimo, vendar še vedno verjamem, da bo ozdravela."

"Neumnost, sestra," je odgovoril. "Nemogoče je, da bi se izvlekla po tako grozних poškodbah, kot jih je dobila. Toda," je dodal, "seveda bomo zanjo storili vse, kar je mogoče."

Tisto noč se je njeno stanje precej izboljšalo in temperatura, ki je bila zelo visoka, se je znižala. "Da, res se zdi, da ji je nekoliko bolje," je zjutraj dejal zdravnik. "Vendar je to lahko le začasno izboljšanje."

Noč za nočjo ji je še naprej pomagal angel ozdravljenja in nekaj tednov po tem, ko je bila sprejeta v bolnišnico, se je lahko vrnila na svoj dom. Ni bila tako močna in zdrava kot pred nesrečo - ne vem, ali si je sploh kdaj tako opomogla -, vendar je bila sposobna opravljati gospodinjska opravila ter otrokom nuditi ljubezen in skrb, ki so ju potrebovali. V bolnišnici so jo ocenili kot čudežno okrevanje. "Nikoli si nisem mislil, da jo bom še kdaj videl na nogah," je dejal zdravnik, ki je njen primer večkrat označil za popolnoma brezupnega. "Njena ozdravitev se mi zdi čudežna."

X.

Ko sem bila zaposlena kot medicinska sestra v bolnišnici, sem morala opravljati delo, ki so ga medicinske sestre imenovali "zunanja služba", to je delo zunaj bolnišnice. To je bilo obiskovanje za nujne potrebe tistih bolnikov na njihovih domovih, ki so bili preveč revni, da bi lahko plačali takšno storitev. Ko se k hudim bremenom, ki jih povzroča huda revščina, pridružijo še bremena, ki jih povzročata bolečina in bolezen, dosežemo globino človeške bede. Še zdaj me spreleti srh, ko se spomnim nekaterih žalostnih prizorov, ki sem jim bila kot medicinska sestra priča med prebivalci revnih četrti. Videla sem moškega, ki je umiral na umazani blazini v enem kotu sobe, medtem ko je v drugem kotu, na prav tako slabo prirejeni postelji, ženska rojevala otroka. In to v krščanski deželi!

Moj namen v tej knjigi pa je opisati le tiste izkušnje, ki so mi dale nekaj znanja o služenju angelov.

N. je bil človek, ki je bil vzgojen v blagostanju. Imel je univerzitetno izobrazbo in se je gibal v dobri družbi. Njegov oče pa je tik pred smrtjo v finančnem zlomu izgubil vse svoje premoženje in namesto, da bi sina zapustil dobro preskrbljenega, kot je pričakoval, ga je pustil brez denarja in zelo slabo opremljenega za boj za preživetje. Takrat je bil zaročen z mlado damo iz odlične družine. Zaroko je prekinil, ker jo je preveč ljubil, da bi jo prosil, naj z njim deli revščino. Bil je preveč ponosen, da bi sprejel miloščino, zato se je skrtil pred tistimi, ki so ga poznali v njegovih uspešnih časih in se s polno paro lotil dela, da bi se preživljal sam. V svojih težkih razmerah ni mogel daleč iskati zaposlitve, zato se je zaposlil kot prodajalec v trgovini s perilom. Ženske, ki jo je ljubil, ni seznanil s svojim naslovom, ker je menil, da bi bilo zanjo dolgoročno najbolje, če bi mislila, da je postal brezbrizen do nje in bi ji tako pomagal, da bi ga pozabila.

Toda po naključju ga je odkrila v trgovini, kjer je bil zaposlen. In ona, ki je bila velikodušna in nesebičnega značaja, ga je prepričala, da bi bila veliko bolj srečna, če bi delila njegovo revščino, kot, če bi živela v udobnih razmerah brez njega.

Poročila sta se in začela živeti v dveh majhnih sobah v stanovanjski hiši. Na žalost ni bila fizično močna. Njegova majhna plača je komaj zadoščala za osnovne življenjske potrebščine. Zbolela je. Poklicati je bilo treba zdravnika. Med drugim je pacientki predpisal bolj hranljivo prehrano, kot si jo je N. lahko privoščil iz svoje bedne mizerije. Njegova delovna doba je bila dolga, vendar je skušal z dodatnim delom, ki ga je lahko opravljal, nekaj dodati svojemu skromnemu dohodku.

Še vedno pa ni zaslužil dovolj, da bi svoji ženi zagotovil, kar je nujno zahtevalo njeno občutljivo zdravstveno stanje. Postajalo ji je vse slabše. V obupu je ponaredil ček za nekaj funtov. Tudi ta denar je kmalu izginil. Ni se mogel prisiliti, da bi ponaredil še en ček, saj ga je mučila misel, da je z zločinom, ki ga je storil, postavil moralno oviro med seboj in ženo in čeprav je to storil zaradi nje, se je s tem naredil nevrednega njene ljubezni.

Ob bližajočem adventu sta pričakovala tudi otroka, zato so bili obeti še bolj zaskrbljujoči. Takrat je zdravnik, ki je oskrboval ženo, obvestil bolnišnico o stanju, mene pa so poslali v nesrečni dom, da bi oskrbovala ubogo gospo. Postopoma sem izvedela žalostno zgodbo, ki sem jo opisala. Videla sem že veliko žalosti, težav in bede, vendar mislim, da mi še nikoli ni bilo tako hudo, ko sem videla usoda ubogega N. in njegove žene. Če ne drugega, je bila N-ova preizkušnja še toliko težja. Moral se je sprijazniti z grenkim spoznanjem, da je bila žena tako slabega zdravja zaradi njegove nezmožnosti, da bi poskrbel za njene potrebe. K temu se je pridružilo še mučno obžalovanje zaradi ponarejanja, ki ga je še povečalo, ne pa zmanjšalo, ker ni bilo odkrito in ni bilo zahtevano nobeno povračilo.

Pri vsem tem si je prizadeval biti vesel zaradi svoje žene. Čeprav mi tega ni nikoli povedal, vem, da je bil pogosto lačen, da bi ji lahko kupil kakšno dobroto. Tudi ona si je prizadevala biti vedno vesela zaradi svojega moža in je prenašala svoje trpljenje brez pritoževanja. "Prepričana sem, da mi bo jutri bolje," mu je s patetičnim nasmehom povedala, ko jo je vprašal, kako se počuti.

Toda njena šibka moč je še naprej upadala in neke noči sem ob vznožju njene postelje zagledala temno postavo z zakritim obrazom. Takrat sem vedela, da je njen konec zelo blizu. Ker pa sem vedela tudi za veličastno novo rojstvo in takojšnjo osvoboditev od vseh bolečin, utrujenosti in šibkosti, ki so jo čakale, sem z občutkom olajšanja, kar zadeva njo, pričakovala njeno smrt. Tesnoba me je navdajala ob misli, kako bo možovo srce to preneslo.

Dojenček se je rodil mrtev, mati pa ga je kmalu pospremila v boljši svet. Tedaj sem videla nekaj, kar je po mojem mnenju še bolj boleče od najbolj mučnega telesnega trpljenja - agonijo duše. Bila mi je popolnoma razgaljena. N. se je obtoževal, da je sam povzročil smrt svoje žene. Če ne bi bilo njega, je izjavil, bi še vedno živela v udobju in sreči. Ker je bil prevelik strahopetec, da bi se sam boril z revščino, je sprejel njeno ponudbo, da jo deli z njim in ji je s tem povzročil smrt. Zagrešil je ponarejanje; izkazal se je za najbolj nizkotnega in prezirljivega med neuspešnimi.

Tedaj se je zavedel svoje zapuščenosti. Kaj mu bo ostalo od življenja brez družbe tiste, ki jo je tako zelo ljubil? Ni mogel. Življenja, ki mu je prinašalo le trpljenje, bi se znebil s samomorom.

Iz lasnih izkušenj sem vedela, kako jalovo bi bilo, če bi ga poskušala potolažiti s tolažilnimi mislimi, ki jih odobrava ortodoksna religija.

Morda se bosta nekoč srečala in prepoznala drug drugega! Morda bosta ugotovila, da so ljubezenske vezi, ki so ju povezovale na Zemlji, še vedno prisotne!

Vedela sem, kaj ga je napolnilo s črnim obupom in zaradi česar se mu je življenje zdelo nevzdržno. To je bila misel, da bo v vseh dolgih letih, ki mu jih je bilo morda usojeno preživeti na zemlji, če ne bo sam prekinil svojega življenja, prikrajšan za ljubezen, sočutje in druženje svoje žene; da v vsem tem času nobena misel, nobeno njeno nežno sporočilo ne bo moglo prodreti skozi nevidno pregrado, ki ju je ločevala in doseči njegovega lačnega srca! Religija ga je naučila marsičesa, kar mu je pomagalo plemenito in nesebično izpolniti svojo dolžnost, vendar mu ni dala nobenega razloga za upanje, da mu bo tolažba, po kateri je hrepenel - po kateri v podobnih okoliščinah kliče vsako srce -, zagotovljena.

Zdelo se mi je, da mi nekaj pravi: "Povej mu nekaj o tem, kar veš o angelih in njihovem služenju. Verjel ti bo."

Povedala sem mu, kako sem videla poveličano duhovno podobo njegove žene nad njenim obrabljenim zemeljskim telesom. Povedala sem mu, da se tako imenovani mrtvi pogosto lahko vrnejo k svojim ljubljenim na zemlji. Povedala sem mu, da sem pogosto videla angele, ki so služili ljudem. In povedal sem mu, da bo s samomorom sicer vstopil v drugo stanje obstoja, vendar to ne bo blagoslovljena sfera, v kateri je našla svoj dom njegova žena; da bo po samomoru morda potreboval dolga, dolga leta pokore, preden bo lahko dosegel njeno vzvišeno stanje.

"Če bi se lahko zavedal njene prisotnosti in druženja," je dejal, "če bi vedel, da me njene ljubeče misli še vedno dosegajo, bi lahko živel naprej." Vse to bi lahko uresničil, sem mu zagotovila, vendar bi moral najprej ponovno pridobiti zaupanje v Boga; z molitvijo bi se moral znebiti temnih in grenkih misli, ki so ga zdaj prevevale in odpreti okna svoje duše svetlobi Božje ljubezni. In potem, ko bo sam, se bo lahko zavedel prisotnosti svoje angelske žene in od nje prejemal miselna sporočila, ki sicer ne bodo izrečena z besedami, ki bi jih slišal, vendar bodo jasno razumljiva njegovi duši.

Predem sem ga zapustila, je opustil vsako misel na samomor. To, kar sem mu povedala, mu je vcepilo upanje, da se mu preostanek življenja ne bo iztekel v popolni osamljenosti in zapuščenosti, za katero je verjel, da je neizogibna. Le nekaj dni pozneje mi je povedal, da se je lahko zavedel prisotnosti svoje žene in, da je njegovi duši govorila tisto, kar mu je prineslo mir in tolažbo.

Toda zaradi velikega napora, ki mu je bil izpostavljen in dolgotrajnega prekomernega dela je doživel živčni zlom. Nato je bil nekaj časa v moji oskrbi. Pogosto sem ob njegovi postelji videla njegovo ženo, ki mu je služila. Ni je mogel videti tako kot jaz - kako zelo sem si želela, da bi jo videl -, vendar mi je rekel, da lahko "čuti" njeno prisotnost.

Okreval je in nekaj časa sem lahko ohranjala stike z njim. Vedno bolj se je zavedal pogoste prisotnosti in druženja svoje žene. In ne le, da je od nje prejemal zagotovila o njeni ljubezni in sočutju, temveč mu je posredovala tudi svete in spodbudne misli o neskončni Božji ljubezni in usmiljenju, zaradi česar je lahko dosegel globlje in trajnejše zaupanje v Boga, kot ga je poznal, ko mu je njegova ljubljena žena vidno delila življenje.

Denar, ki ga je pridobil s ponarejenim čekom, je vrnil anonimno. Z nasveti, sočutjem in prijaznostjo je pomagal drugim v stiski in tudi z denarjem, kadar si ga je lahko privoščil. Mnogim je bilo bolje, ker so ga poznali.

Ko mu je umrla žena, se mu je zdelo nemogoče, da bi lahko bil kaj drugega kot nesrečen človek z zlomljenim srcem, če bi še naprej živel. Pred takšno usodo ga je rešilo odkritje, da smrt ni ločila njegove žene od njega; da se je kot angel lahko vrnila k njemu, ga potolažila in razveselila ter okrepila njegovo zaupanje v Boga.

XI.

Verjamem, da so mnoge osebe, čeprav ne vedo, obdarjene z neko obliko tako imenovanih psihičnih moči, s pomočjo katerih lahko, ko jih razvijejo, komunicirajo s tistimi, ki so s smrtjo prešli v drugo stanje obstoja. Nekateri jih lahko včasih vidijo, drugi slišijo, nekateri privilegirani pa jih lahko vidijo in slišijo hkrati. Drugi, čeprav jih morda nikoli ne morejo ne videti ne slišati, so dovzetni za njihov vpliv. Verjamem, da je velika večina ljudi pod takšnim vplivom, čeprav se tega zaveda le malo ljudi. Dovzetnost za vpliv duhov pa je mogoče gojiti in razvijati, dokler ne postane eden največjih blagoslovov.

Ko sem zapustila bolnišnico in se začela ukvarjati z zasebno zdravstveno nego, sem začela negovati starejšo gospo, ki je bolehalo za bolečo in neozdravljivo notranjo boleznijo, pomagala bi ji lahko le operacija, ki bi bila pa pri njeni visoki starosti usodna. Bila je vdova in z njo je živela njena edina hči. Svoje trpljenje je prenašala z veliko poguma in se nikoli ni pritoževala. Hčerka pa je ob novici, da ji bo mati kmalu umrla, občutila hudo žalost.

Hči je bila dobra in pobožna ženska. Verjela je, da bo njena mati v nebesih našla počitek in srečo. Zaradi misli na to, kako osamljena bo sama, ko jo bo zapustila tista, ki jo je tako zelo ljubila in zaradi prepričanja, ki je bilo skoraj del njenega religioznega prepričanja, da med njo in njeno materjo v nebesih na zemlji ne bo mogoča komunikacija, se je tako bala življenja, ki je bilo pred njo. Poskušala sem jo prepričati, da je takšna komunikacija mogoča in ji pripovedovala o nekaterih primerih angelske službe, ki sem jim bila priča, vendar so ji njena globoka religiozna prepričanja preprečevala, da bi moje izjave sprejela kot dejstva.

"Rada bi verjela tako kot vi," je rekla, "vendar ne morem. Če se lahko mrtvi včasih vrnejo na zemljo in komunicirajo z živimi, bi gotovo kdo od naših verskih učiteljev vedel za to in nam to povedal. Prelepo je, da bi bilo res. Nismo primerni, da bi nas obiskovali in tolažili angeli."

Prišel je čas, ko je bil konec zelo blizu. Mati je bila že nekaj časa nezavestna, hči pa je klečala ob postelji in jokala z obrazom v rokah. Nenadoma sem zagledal dva angela, ki sta stala na obeh straneh postelje. Obraz enega je bil obraz moškega, ki je bil ob odhodu iz tega življenja očitno star okoli šestdeset let. Njegova brada in lasje so bili železno sivi. Toda na njegovih potezah je bilo vtisnjeno nekaj nepopisnega, kar kaže na bujno vitalnost in živahnost, ki sije iz vseh angelskih obrazov, ki sem jih videla, ne glede na to, ali so v drugih pogledih videti kot mladi ali stari. Obraz drugega angela je bil obraz ženske, očitno deset ali petnajst let mlajše.

Umirajoča je odprla oči in v njih se je pojavil pogled veselega spoznanja, ki sem ga tako pogosto opazila pri tistih, katerih duše se bodo za vedno osvobodile svojih zemeljskih bivališč. Iztegnila je obe roki. Eden od angelov je prijel eno roko, drugi angel pa drugo, medtem, ko so se njuni sijoči obrazi svetili od veselja, da v boljši svet sprejemata njo, katere zemeljsko romanje je bilo končano.

"Oh, Willie," je vzkliknila, "končno si me prišel odpeljat domov. Vesela sem, saj sem težko prenašala svoje trpljenje in sem zelo utrujena." Nato je dodala: "In tudi ti, Marta!" Z radostno svetlobo v očeh je morda pol minute vztrajala z iztegnjenimi rokami. Potem se je zdelo, da so se izmuznile iz angelskih objemov. Vse njeno trpljenje se je končalo. Hči je ob materinem glasu dvignila glavo in zdelo se je, da njene solzne oči odsevajo nekaj od veselega presenečenja, ki se je prikazalo na materinem obrazu.

"Po tem ne morem več dvomiti," mi je rekla, ko je njena mati izdihnila zadnji dih. "Vem, da je mati videla očeta in svojo sestro, teto Marto. Vem, da sta jo prišla pospremit k počitku v nebesih." Nestrpno me je poslušala, ko sem ji malo pozneje pripovedovala, kako sem videla dva angela, ki sta odšla z njeno angelsko materjo.

"Verjamem! Verjamem!" je vzkliknila. "Toda kako si želim, da bi to lahko videla tudi jaz!" Povedal sem ji, da bo nekoč morda videla svojo mamo v angelski podobi. "Da, zdaj verjamem, da je tudi to mogoče," je rekla.

Ta misel jo je zelo potolažila in grenkoba njene žalosti se je umaknila občutku sprijaznenosti, ki ga je osvetljevalo veliko upanje. To upanje se je kmalu uresničilo, saj je bila tudi ona tista, ki je imela nenavadne psihične moči, čeprav se tega ni niti sama zavedala.

Približno dve leti po materini smrti sem jo občasno videvala. In lahko mi je zagotovila, da ji smrt še zdaleč ni popolnoma odvzela materinega druženja, kot je predvidevala, ko se je prepustila žalosti, temveč ji je prinesla bolj duhovni občutek, kot ga je imela, ko je bila mati še vedno z njo. K temu je bilo dodano še večje vodstvo iz nebes, kot ga je mati lahko imela nad njo, ko je živela v fizičnem telesu.

"Včasih jo še vedno žalostno pogrešam," mi je nekoč dejala, "toda kadarkoli sem v dvomih ali v težavah, pride k meni in mi prinese tolažbo in mir, saj moje misli usmeri k Bogu."

Njena dva brata, ki sta v času materine smrti živela v tujini, sta se kmalu zatem vrnila domov. Tudi pri njiju so se razvile psihične moči, podobne tistim, s katerimi je bila blagoslovljena njuna sestra in včasih sta lahko videla svojo mater in se pogovarjala z njo. Tudi pri njiju je to spremljal velik duhovni vzpon, ki je bil tako izrazit, da so ga njuni prijatelji komentirali in iskali vzrok zanj.

XII.

Med svojim delom medicinske sestre sem opazovala več oseb, ki jim je angelska služba močno olajšala breme velike stiske, bedo in obup pa sta zamenjala mir in upanje. Morda je bila najbolj presenetljiva od teh srečnih preobrazb tista, ki se je zgodila pri šestnajstletnem pohabljenem dekletu, ki se je rodilo praktično brez nog. Bila je ena od več otrok, vendar je bila edina od njih deformirana. Zdi se, da so se starši zaradi njene deformacije sramovali in so ji izkazovali le malo naklonjenosti. Nikoli je niso vzeli iz hiše in, kolikor je bilo mogoče, sosedje niso vedeli, da obstaja. Nikoli se ni naučila niti brati ali pisati in ni bila deležna nobenega verskega pouka.

Nikoli je ne bi poznala, če ne bi v družini prišlo do hude bolezni, zaradi katere so me poklicali in sem šest mesecev ostala v hiši. Njen žalostni obraz in velike bridke oči so se dotaknile mojega srca. Sprva se me je izogibala, tako kot vseh tujcev, saj je zaradi zanemarjanja, s katerim so jo obravnavali, verjela, da mora njena deformacija pri vseh, ki jo vidijo, vzbujati odpor. To je seveda le še povečalo moje sočutje do nje, zato sem se lotila dela, da bi odpravila ovire njene občutljivosti in plašnosti. To mi je kmalu uspelo, saj je njeno lačno srce hrepenelo po naklonjenosti.

Ko sem si pridobila nekaj zaupanja in ljubezni, sem ji povedala nekaj o Božji ljubezni in zgodbo o Odrešeniku ter njegovem delu na Zemlji. Željno me je poslušala. Tako kot se rastlina, ki se je v izsušeni zemlji sesedla in upadla, oživi in zaživi, ko jo zalije dež, tako se mi je zdelo, da se je njena duša, ki je tako dolgo tavalala v temi duhovne nevednosti, prebudila in razširila, ko je bila postavljena na sonce Božje ljubezni.

"Povej mi več! Povej mi več o tem!" je pogosto vzklikala, njene velike oči pa so se svetile od radostnega pričakovanja, ko sem ji govorila o službi angelov in ji povedala, da bo tudi ona nekoč kot eden od njih. "Ali bom lahko hodila kot drugi ljudje?" me je vprašala.

"Da," sem ji odgovoril, ko boš odšla v njihov svet, boš dobila čudovito duhovno telo, popolno v vseh pogledih in boš osvobodjena vseh bolečin in utrujenosti." "Oh." je vzkliknila, "zelo si želim, da bi tudi jaz lahko videla svetleče angele. Potem se ne bi počutila tako osamljeno!"

Povedala sem ji, da jih bo morda nekega dne videla, da jih bo morda celo slišala, če pa jih ne bo, bo lahko čutila, da so okoli nje. Tudi ona je imela redke zaspane moči, za katere se je zdelo, da potrebujejo le prebuditev njene duhovne narave, da se razvijejo in ji razkrijejo resničnost služenja angelov.

V hiši nisem bila niti mesec dni, ko mi je povedala, da je v sanjah videla "svetleče angele". Več noči zatem je sanjala o njih in z veseljem pričakovala spanec zaradi tolažbe, ki so ji jo te sanje prinašale. Nekega jutra, ko sem šla v njeno sobo vprašat, kako je spala, je sedela v postelji, oči pa so ji plesale od navdušenja in ploskala je z rokami.

"Kaj mislite? Kaj mislite?" je veselo vzkliknila: "Videla sem enega od svetlečih angelov!" "V sanjah?" Vprašala sem. "Ne, to niso bile sanje, bilo je resnično," je odgovorila. "Angel je stal ob moji postelji, kjer stojiš ti in se pogovarjal z mano." "In o čem se je angel pogovarjal s teboj?"

"Govoril mi je o Božji ljubezni, kot ste mi vi in mi dal občutek, da me Bog resnično ljubi. Rekel mi je, da bom tudi jaz nekega dne svetel angel in, da se bom lahko gibala tako kot oni. Oh, tako sem srečna, ker vem, da je vse to res, res res res." Zaploskala je z rokami in tudi jaz sem zaploskala z rokami, iz srca pa se mi je dvignila zahvalna molitev, da ji je bilo dano druženje z angeli, saj sem vedela, da ji bodo prinesli več tolažbe in miru, kot bi ji lahko kateri koli zemeljski prijatelji.

Po tem skorajda ni minil dan, dokler sem bil z družino, da mi ne bi povedala, da je videla in govorila z enim od angelov. Naučila sem jo brati in pisati. Hitro se je učila, saj je bila po naravi hitrega uma in željna znanja. Z velikim veseljem je brala Sveto pismo in povedala mi je, da so se angeli z njo pogovarjali o tem, kar je tam brala in ji razlagali stvari, zaradi česar se je počutila zelo srečno. Tako podnevi kot ponoči je včasih doživljala to čudovito angelsko služenje. In tudi ona je pogosto slišala čudovito glasbo, za katero dvomim, da ni bila enaka tisti, ki sem jo slišala jaz.

Ta razkritja so v njej povzročila veliko spremembo. Depresija, ki ji bila pri njej prej običajna, je zamenjalo mirno veselje, ki je bilo nalezljivo, tako da so jo starši, ki so se je prej izogibali, imeli radi in so v njeni družbi našli zadovoljstvo. Vendar pa nikakor niso bili duhovno usmerjeni ljudje. Niso mogli verjeti v službo angelov. Prepričana sta bila, da si deklica le domišlja, da jih vidi in se z njimi pogovarja. Ker pa jo je to osrečevalo, so sklenili, da bi bilo dobro, če bi ji dovolili gojiti "blodnjo", kot so to poimenovali.

Njen oče in mati sta se nekega dne z mano pogovarjala o tej zadevi in izrazila mnenje, da je to "v nasprotju z zdravo pametjo in seveda nesmisel". Nato smo zaradi nečesa skupaj odšli v dekličino sobo in tam sem zagledala sijočega angela, ki se je sklanjal nad njo. Ker se je bližal čas, ko jo bom morala zapustiti in, ker sem jo želela okrepiti pred skepticizmom njene lastne družine, sem, da bi malo omajala vero njenih staršev v njihovo slepoto in nevednost, sem njima sporočila, da vidim angela in opisala njegov videz.

"Oh, tako sem vesela, da vidiš svetlečega angela tako kot jaz," je vzkliknila hči, "saj bosta zdaj oče in mati vedela, da si tega ne domišljam samo jaz."

Zelo mi je bilo žal, da sem morala zapustiti deklico, saj se je razvila v ljubek in prijeten lik. Ko sem se poslovila, je jokala in rekla, da me bo zelo pogrešala.

"Toda nikoli več se ne boš počutila tako osamljeno, kot si se včasih," sem rekla. "Vedno boš imela angele, ki te bodo tolažili."

"Da, to vem," je odgovorila in se razvedrila. "Obljubili so mi, da me ne bodo nikoli zapustili, dokler bom živela in, da bom po smrti vedno z njimi."

XIII.

Menim, da spoznanje bližine smrti, dokler je um še jasen, moške in ženske bolj kot karkoli drugega prisili, da razkrijejo svoj pravi značaj. Zdi se mi, da takrat duša odvrže vse, kar je služilo prikrivanju njene resnične narave in se pokaže takšna, kakršna je v resnici, lepa ali grda. V teh okoliščinah se duša razkrije medicinski sestri še bolj jasno kot zdravniku ali duhovniku. Na obiske zdravnika ali duhovnika je pacient v določeni

meri pripravljen. Takrat se pogosto ponovno uveljavijo življenjske navade in duša se skrrije pred pregledom.

Toda te maske ni mogoče vzdrževati v dolgih urah, ko so pri pacientu sestre, še posebej v nočnih izmenah, ko tisti, ki jih je strah, ne morejo zaspati in se spopadajo z vprašanjem: Kaj bo po smrti?

Nato se pokaže velika razlika med tistimi, ki so našli zadovoljiv odgovor na to vprašanje in tistimi, ki ga niso našli. Smrt, nič manj kot življenje, me je že zdavnaj naučila, kako pomembna je vera; vera, ki je budna sedem dni v tednu in je ne prevzamemo le ob nedeljah kot koncesijo za običajno uglednost. Vedno znova se mi je izkazalo, da ta navidezna vera duši v resničnih življenjskih krizah ne nudi nobene opore.

Gospod F. je bil globoko veren človek tistega lepega tipa, ki v religiji najde vir stalnega veselja in zanesljivo vodilo v vseh življenjskih zagatah. Vsi, ki so ga poznali, so ga imeli zelo radi. Poklicali so me, da ga oskrbujem, ko so ugotovili, da ima pljučnico in je v zelo kritičnem stanju. Toda že prvo noč, ko sem bila pri njem, sem se zavedla, da je bil deležen angelske službe, saj sem ob njegovi postelji, sklonjen nad njim, zagledala angela, ki je imel značilnosti mladega moškega. Ta angel je, kot sem to že večkrat videla, položil svojo desno roko na čelo trpečega. Vsako noč, pogosto tudi večkrat v eni noči, dokler sem bila v hiši, sem videla tega angela ob F-ovi postelji. Včasih se je zdelo, da ima na bolnika zelo pomirjujoč vpliv, da umiri njegov nemir in mu omogoči boljši spanec. Toda kljub temu in vsemu, kar sta zanj lahko storila oba zdravnika, je postajal vedno slabši. Pogosto je začel bloditi. V deliriju se pogosto pokaže prevladujoča nota človekovega značaja. To se je zagotovo zgodilo pri F. V deliriju je pogosto pel in vzneseno prepeval odlomke svoje najljubše himne:

" Vstanite Kristusovi vojaki in si opašite svoj oklep."

Pljučnica se je razvila v dvojno pljučnico in prizadela je srce. Zdravniki, ki so ga oskrbovali, so ugotovili, da je primer brezupen. Vpoklicani specialist je lahko le potrdil njihovo presojo, da bolnikovega življenja ni mogoče rešiti z zdravniškimi veščinami. Tisti večer, ko je specialist izrekel smrtno obsodbo, je bila družina poklicana v F jevo sobo, da bi ga, kot so se bali, še zadnjič videli. Zanj smrt ni bila strašljiva. Žalostila ga je le misel na žalost, ki jo bo povzročil njegovi ljubljeni ženi in otrokom. "To bo moja pridobitev, toda njihova izguba," je dejal.

Ko so vsi zapustili sobo in sem ostala sama z njim, mi je stisnil roko in rekel: "Sestra, zdi se, da je konec zelo blizu. Moli zame in ostani z mano do konca, kajne?" Obljubila sem mu, da bom in molila zanj, besede, ki sem jih uporabila, pa so se mi zdele kot položene v usta. Nato se mi je pridružil pri ponavljanju molitve. Kmalu zatem je postal omamljen in prepeval verze svoje najljubše himne. Okoli štirih zjutraj se je prebudil iz kratkega spanca pri polni zavesti. Ko je pogoltnil nekaj hrane, je rekel: "Sestra, ali vas ni bilo v sobi?" "Ne, nisem," sem odgovorila. "Ali sem bil zunaj sobe?" me je vprašal. Zagotovila sem mu, da ni zapustil sobe. "Ali ste prepričani?" "Da, povsem prepričana sem," sem odgovorila. "Tukaj sem bila vso noč in ves ta čas niste vstali iz postelje."

"Ampak bil sem odsoten," je rekel, "saj sem videl Odrešenika, ki mi je rekel: 'Ohrani svoj oklep svetel, tvoje delo tukaj še ni končano. Kmalu ti bo bolje in takrat boš imel veliko dela zame.'"

Ker sem mislila, da je morda še vedno nekoliko omamljen, sem mu rekla nekaj pomirjujočega. Vendar je zaznal dvom, ki sem ga imela v mislih. "Gotovo mi verjamete, sestra," je rekel, "ko vam povem, da sem videl Odrešenika? In," je samozavestno dodal, "zdaj vem, da bom ozdravel."

Malo pozneje sem videla svetlega angela z dvignjeno roko, ki je stal pri vzglavju postelje. V naslednjih nekaj urah se je njegovo stanje izboljšalo, sicer zelo rahlo, a zame, ki sem ga tako pozorno opazovala, jasno zaznavno. Čutila sem, da je kriza mimo. Zdravniki so družinskim članom prepovedali govoriti s F, vendar sem jim povedala, kaj mi je povedal o tem, da je videl Odrešenika in o zagotovitvi, ki ga je prejel, da bo ozdravel. Bili so začudeni in osupli, vendar so verjeli in depresija, ki jih je prevevala, je zamenjalo upanje. Vzdušje v celotnem gospodinjstvu se je od takrat spremenilo. Zdelo se je, kot, da bi ga preveval neki sveti vpliv, ki je s seboj prinesel mir in vedrino. Zdravniki v zelo majhnem izboljšanju bolnikovega stanja niso našli ničesar, kar bi jih upravičilo, da spremenijo svoje mnenje, da bolnik ne more ozdraveti. Nisem jim upala povedati, da so v njegov prid delovali dejavniki, ki jih materia medica ni upoštevala. Posmehovali bi se tej zamisli.

Stanje se mu je počasi boljšalo in po dveh tednih je zdravnik razglasil, da je izven nevarnosti. Njegovo ozdravitev so imeli za preprosto čudežno. Ker so pripadniki zdravniškega poklica vedno velikodušni, da bi dali priznanje, kadar mislijo, da mi pripada, so mi povedali, da so verjeli, da ga je rešila le moja predana zdravstvena nega. Toda vedela sem, da za njegovo ozdravitev nisem zaslužna jaz.

Med številnimi smrtmi, ki sem jim bila priča, je bila smrt gospe L najbolj presenetljiv in lep primer zmage vere nad "mračnim strahom". To je eden izmed najdragocenejših spominov, ki so mi ostali na moje izkušnje medicinske sestre. Gospa L. je bila priznana poklicna pevka, ki ji dobrodelnosti glasbe nikoli ni bila v napoto. Bila je dobra in zelo ljubeča ženska. Imela je notranjo bolezen, ki je bila razglašena za neozdravljivo. Videla sem temno postavo z zakritim obrazom ob vznožju postelje in vedela sem, da je konec blizu. Štiriindvajset ur je bila tako šibka in izčrpana, da je komaj govorila, da bi lahko samo šepetala in se ni mogla dvigniti na posteljo. Videl sem dva angela, ki sta stala na obeh straneh postelje in vedela sem, da sta prišla, da bi njenega poveličanega duha, katerega novo stanovanje se bo kmalu oblikovalo nad iztrošenim fizičnim telesom, odpeljala v sfero, kjer vladata mir in veselje in kjer ni trpljenja.

Nenadoma je široko odprla svoje čudovite oči. Nič ni kazala na to, da bi prepoznala angele, ampak se je dvignila na postelji, njen obraz je osvetljevalo veselje, ki ni bilo zemeljsko in od začetka do konca je pela to veličastno himno: "O, počivaj v Gospodu!" Njen glas je zvenel tako jasno in močno, kot ko ga je v preteklih letih v koncertnih dvoranah na stotine ljudi navdušeno poslušalo.

Dobro je vedeti, da na zemlji obstajajo predstave, ki razveseljujejo angele. In to je bil eden izmed njih. Kajti sijoča obraza tistih dveh ob postelji sta žarela od svetega veselja, ko sta gledala in poslušala pevca, ki se je kmalu pridružil nebeški vojski.

Ko se je pesem končala, je padla nazaj na posteljo in umrla. Potem sem bil priča njenemu rojstvu v življenje brez smrti in kot angel njenemu odhodu v spremstvu drugih dveh angelov tja, kjer je vedno počitek v Gospodu.

Veliko drugačna je bila smrt gospe T. Bila je premožna ženska, bila je lepa in intelektualno zelo nadarjena. Toda bila je pretirano nečimrna, izjemno sebična in povsem posvetna. Navzven, ker ji je to pomagalo zadovoljiti njeno željo po družbenem razlikovanju, se je izdajala za verno žensko. Svojo bahavo pobožnost je pripeljala tako daleč, da je vztrajala, da se morajo vsi njeni uslužbenci vsaj enkrat vsako nedeljo udeležiti bogoslužja v cerkvi - nobena kapela ni bila dovolj -. To je bil eden od pogojev njihove zaposlitve.

Tudi ona je bila žrtev notranje kronične bolezni. Preden so me poklicali, je imela v kratkem času dve medicinski sestri, ki sta jo zapustili, ker nista mogli prenašati njenega oblastnega načina in nerazumnih zahtev. Toda nekako mi je uspelo shajati z njo in ostala sem z njo do njene smrti, ki se je zgodila šest mesecev po tem, ko sem jo začela negovati.

Dva tedna pred koncem je vedela, da je njen primer brezupen in, da jo bo kmalu pobrala smrt. Takrat se mi je pokazalo, da je bila njena verska gorečnost in pobožnost zgolj navidezna. Ko sem poskušala njene misli usmeriti v drugo življenje, sem ugotovila, da je bila glede resničnosti prihodnjega stanja bivanja enako skeptična kot najhujši materialist.

"Nihče ne ve, da obstaja življenje po smrti," je dejala. "Vse, kar vera uči o prihodnjem stanju, je zgolj ugibanje in domišljija. Vemo le, da se s smrtjo konča to življenje.

To, da drugi umirajo, se ji je zdelo naravno in zaradi tega ni protestirala, toda to, da se je smrt približala njej, jo je navdajalo z ogorčenjem. Zakaj bi se morala odpovedati življenju in biti prikrajšana za vse, kar je pripomoglo k njenemu udobju in uživanju? Bog, ki ga je na videz tako pobožno častila v cerkvi, zanjo ni obstajal. Čeprav je veliko molila v javnosti, ni verjela v učinkovitost molitve. Tolažbo je našla le v tem, da se je zgražala nad krutostjo in nepravičnostjo odloka, s katerim ji je bilo odvzeto življenje. Dokler je bila pri zavesti, je mislila le nase, brez žarka upanja, ki bi razsvetlil temo, ki je obdajala njeno dušo, zato so bili njeni zadnji dnevi žalostni.

XIV.

Prišel je čas, ko sem bila prisiljena opustiti zdravstveno nego in različne težave so me močno bremenile. Bilo je še temno, uro pred zoro, vendar nisem vedela, da je zora blizu. Spremljala sem prijateljico na dom gospe, ki je bila že več let invalidka in je potrebovala negovalno oskrbo. Ko sem jo srečala, mi je srce takoj seglo k njej, saj se mi je v trenutku razkrila globina in nežnost njene svete duše. Ne vem, kako, tega ne morem razložiti. Ta ženska, sem si rekla, je prijateljica, ki jo že dolgo iščem in porodilo se mi je veliko upanje, da bom lahko pridobila njeno prijateljstvo. Vendar sem ga lahko gojila le kratek čas. Medtem, ko sem se pogovarjala z njo, ko je ležala na kavču, se je ob njenem vznožju pojavila temna postava z zakritim obrazom. Takrat sem vedela, da bo kmalu umrla.

Moja prijateljica je bila zaposlena kot njena negovalka, vendar sem si srčno želela, da bi mi okoliščine dopuščale, da bi jaz prevzela to mesto. Iz hiše sem odšla žalostna, saj se mi je zdelo, da se je mojemu bremenu pridružilo še grenko razočaranje.

Dva dni pozneje, ko se je to zgodilo, sem bila, kot sem pozneje izvedela, priča njeni smrti, čeprav nisem bila prisotna v svoji telesni obliki. Zdelo se mi je, da sem se nenadoma preselila v njeno sobo. Slišala sem njene zadnje besede: "Bog je ljubezen." Nad njenim zavrženim zemeljskim telesom sem videla njeno poveličano duhovno podobo, sijoč obraz, ki ga je razsvetljevalo tisto čudovito in sveto veselje, ki ga nikoli ne vidimo na obrazih zemeljskih otrok. In videla sem dva angela, ki sta čakala, da odideta z njo. Nato sem prišla k sebi, ležala sem na svoji postelji v svoji sobi in jokala zaradi izgube prijateljice, čigar prijateljstva nisem nikoli poznala. Takrat se še nisem zavedla, kakšna prijateljica se mi bo izkazala, kakšno tolažbo mi bo prinesla in kaj mi bo razkrila o življenju, ki je onkraj groba.

Nekega dne, teden dni po tem, ko je odšla tja, sem bila sama v svoji sobi, klečala sem ob postelji in molila za pomoč in vodstvo. Bila sem v hudih težavah, v katere so bili vpleteni drugi, ki so mi bili dragi in nisem videla izhoda iz njih. Nekaj se me je nežno dotaknilo po rami, obrnila sem glavo in jo zagledal ob sebi, kot sem jo videla v svoji viziji, potem, ko je doživela čudovito preobrazbo, ki jo je povzročila smrt.

»Preloži svoje breme na Gospoda in on te bo podpiral,« je rekla in mi počasi izginila izpred oči. Malo je besedil v Svetem pismu, ki bi nudile večjo tolažbo tistim v težavah, ko jih pa izgovori angel, se božansko sporočilo potopi globlje, kot če ga izgovorijo človeške ustnice. Dvignila sem se s kolen z občutkom, da sem res prejela odgovor na svojo molitev.

Vendar se mi izhod iz mojih težav ni takoj razkril. Dva dni pozneje sem se ukvarjala z gospodinjskimi opravili in sem bila polna skrbi, ko sem spet začutil nežen dotik na rami in spet zagledala angela, ki mi je stal ob strani. Recitirala je še eno besedilo: "Ne boj se, ne boj se, Jaz bom s teboj, ne bom te zapustil, ne bom te zapustil." Ko je ponavljala te besede, se je na njenem sijočem obrazu prikazalo tisto, kar je samo po sebi izražalo zagotovilo, da Bog nikoli ne zapusti tistih, ki zaupajo vanj in v meni je zavladal mir.

Toda človeška narava je šibka in jaz sem samo človek. Težko je ostati trden v tistem globokem zaupanju v Boga, ki daje zatočišče v vseh življenjskih preizkušnjah, ko smo še tako oblegani. Včasih se nisem zmogla znebiti obupanosti in v tistih dneh se mi je večkrat prikazal ta angel, ki je vsakič prebral kakšno besedilo, ki je ustrezalo mojemu razpoloženju in stanju. To mi je zelo pomagalo in me dvignilo.

Preden se mi je prikazala, sem, kot je bilo že povedano, videla mnoge angele in razodelo se mi je nekaj čudovitih vidikov njihovega služenja. Vendar sem jih imela z smrtjo za tako spremenjene, tako duhovno vzvišene, da niso mogli priti v tesen stik z našim omejenim zemeljskim življenjem, ki njim ni podvrženo in obremenjeno s skrbmi in preizkušnjami, od katerih so bili osvobojeni. Toda od nje sem se naučila, da imajo angeli v čistejši obliki in brez vseh zemeljskih primesi še vedno človeška čustva, simpatije in naklonjenost do svojih tukaj še živečih prijateljev.

Sčasoma je postala moja tesnejša prijateljica kot katerikoli prijatelj, ki sem ga poznala v tem življenju. Ko se mi je prikazala, ni takoj izginila, ampak je ostala z mano in se z mano pogovarjala tako svobodno in naravno, kot bi se lahko pogovarjal vsak človek. Ko je bila z mano, sem jo videla tako jasno, kot lahko vidim vse vsakdanje predmete v življenju in njen glas, mehak, tih, melodičen, sem slišala tako jasno kot vse oblike človeškega govora. In razkrila mi je svojo osebnost, ki je bila prav tako izrazita kot osebnost katere koli osebe z močnimi lastnostmi, ki še vedno živi na tej zemlji.

Med pogovorom z njo mi ni bilo treba izražati svojih misli z govorom. Če sem ji govorila, me je slišala in mi odgovorila; če pa nisem govorila, je prav tako dobro prebrala moje misli in se nanje odzvala. Pri nas na zemlji se govor pogosto uporablja za prikrivanje misli. Pred angelskim prijateljem jih tako ni mogoče skriti. Zato je takšno prijateljstvo veliko tesnejše, kot je običajno med človeškimi prijatelji. Prav tako nalaga večje obveznosti in zvestobo resnici. Poleg vzpodbudnega vpliva, ki ga ima tak prijatelj, zavedanje, da angel bere, kaj se dogaja v naših mislih, preprečuje, da bi se v nas skrivale zlobne in nizkotne misli.

Čeprav jih morda ne izražamo slišno, pa naše misli potujejo daleč. Ko sem bila v težavah ali v stiski, sem si morala samo želeti, da bi bila prisotna, da bi me potolažila, da bi jo imela ob sebi. Ne, ni bilo potrebno, da bi izrazila željo, da bi mi prišla naproti. Človek ne mara prepogosto klicati prijateljev na pomoč. Toda ona je vedela, kdaj jo potrebujem, čeprav nisem mislila, da bi jo poklicala in takoj se je odzvala na mojo potrebo.

V teh zemeljskih dneh najinega druženja mi je nekoč rekla: "Ne misli name kot na angela, ki je povzdignjen daleč nad vse, kar se nanaša na tvoje vsakdanje življenje; misli name kot na prijateljico, ki ti želi na vsak način pomagati in jo zanima vse, kar zadeva tvoje dobro."

Pogosto me je spremljala na mojih sprehodih in se z mano sproščeno pogovarjala o vsem, kar sva slučajno videli. Pogosto je bila pri meni, ko sem opravljala gospodinjska opravila in mi pogosto pomagala s predlogi. Zaradi njene vedrine in dobrega humorja pa so se naloge zdele lahke in nepomembne. Čeprav je dolga leta velika trpela na zemlji, je, kot sem izvedela od tistih, ki so jo poznali, vedno ohranila svetel, sončen, upajoč in koristen duh, ki je privlačil toliko ljudi, preden jo je prizadela dolga bolezen. In zdaj, ko je bila osvobojena vseh slabosti in bolečin, je izžarevala veselje in prekipevala od sreče. Njen veseli, valoviti smeh je bil sam po sebi blagodejen. O njej sem pisala v preteklem času, vendar bi moral uporabiti sedanji čas. Še vedno je namreč moja najdražja prijateljica in dokler se moje zemeljsko romanje ne konča, mi bo še naprej svetovala, me vodila in tolažila. Je moj angel varuh.

Večina njenih prijateljev o njej žalostno govori kot o "mrtvi". Zaradi upanja, da bom nekega dne tako živo živela kot ona, včasih hrepenim po tem, da bi se uvrstila med mrtve.

XV.

Pot, po kateri bi se izognila težavam, ki so me pestile, mi še ni bila odprta. Neke noči sem spet padla v obupno razpoloženje in ležala na postelji, ne da bi zaspala. Prosila

sem za pomoč. Slišala sem ljubi glas, ki je tiho izgovarjal moje ime in nad mano se je sklanjal moj angel varuh, kar sem ga spoznala tisto noč.

"Pridi z mano," je rekla, me objela z roko in dvignila. Soba mi je izginila izpred oči in z njegovo roko, ki me je objela okoli pasu, me je - ne poznam druge besede, ki bi to bolje opisala - hitro ponesel skozi prostor in, kot se mi je zdelo, vedno višje in višje. Preletela sva mesto in, čeprav je bila noč se mi je zdelo, da sva visoko nad njim, sem ob pogledu navzdol jasno videla obraze ljudi na prenatrpanih ulicah. Slišala sem hrup in ropot prometa tako jasno, kot bi bila tudi sama del te gneče. Ko sva se pognala naprej in navzgor, so zvoki postopoma postali neslišni in ogromno mesto je izginilo iz mojega pogleda. Letela sva naprej in naprej, čez prostrane pokrajine, mesta, reke in širne vodne površine, vedno višje in višje, dokler nisem izgubila pogleda na zemljo in za kratek čas nisem videla ničesar.

Nato sva se ustavili in stala sem z angelom sredi prizora tako čudovite lepote, da me je napolnilo z navdušenjem. Ni se mi razkrilo postopoma, ko sva se bližala, ampak v trenutku. "Kje sva?" Sem vprašala angela. "To so nebesa, kjer bivamo," je odgovorila, "in ko pridemo sem, vse skrbi in težave ostanejo za nami. Zdaj pa počivaj."

Sedli sva skupaj in prevzela me je velika sreča, kakršne še nikoli nisem spoznala. Vse težave, ki so me tako močno bremenile, so ostale za mano.

Rekla sem angelu: "Kakšen čudovit občutek miru in počitka me je prevzel! Ali lahko tu ostanem za vedno?" "Ne, še ne," je odgovorila. "Tvoje delo na Zemlji še ni končano. Vendar imaš tukaj veliko prijateljev in jaz bom vedno s teboj, saj sem tvoj angel varuh." Prej mi ni povedala, da sem pod njeno posebno skrbjo in zagotovilo, da me bo odslej vedno vodila in varovala, mi je prišlo kot dragoceno darilo, za katero sem se počutila hvaležno, da ga ne morem izraziti z besedami.

Nato sem se zavedla novega daru vida. Videla sem svoje lastnosti. Toda to ni bil obraz, ki mi ga kaže ogledalo na zemlji, temveč moj duhovni obraz, ki sem ga videla, sijočega kot obraze poveljanih bitij, ki sem jih tako pogosto videla, kako se oblikujejo nad svojimi fizičnimi telesi, iz katerih je izginilo življenje. Tako kot oni sem bila tudi jaz oblečena v duhovno obleko. Tedaj sem vedela, da sem v svojem duhovnem telesu zapustila zemljo, kjer je ostalo moje še vedno živo telo in, da se moram vanj vrniti, da dokončam svoje delo na Zemlji.

Očarljive lepote kraja, kamor me je pripeljal moj angel varuh, ne morem opisati. Le bežno lahko napovem, kakšen je. Bila sem v velikem vrtu, podobnem parku, obdanem z gorami, ki so bile tako daleč, da so bile slabo vidne. Primerja se lahko z najlepšimi zemeljskimi vrtovi, kot se poveljano duhovno telo primerja s fizičnim telesom. V njem so cvetlice v čudovitem obilju, drevesa in grmičevje, zelene površine, sprehajališča, reke in potoki.

Veliko listja in veliko cvetov je podobnih tistim na zemlji, vendar s čudovito razliko, ki sem jo navedla. Veliko cvetic je drugačnih od vseh, ki sem jih videla na zemlji in jih po lepoti daleč prekašajo. Enako velja za številna drevesa in grmovnice.

Na nekaterih drevesih rastejo sadeži, ki so podobni tistim, ki jih najdemo na Zemlji, na drugih drevesih pa so sadeži, ki jih tu še nisem videla. V tem nebeškem vrtu je veliko ptic, vendar je njihovo oprsje veliko lepše in njihovi zvoki veliko bolj veseli kot

zvoki vseh zemeljskih pernatih pevcev. Celoten kraj preveva čudovit in vznemirljiv vonj. In tamkajšnja svetloba je svetloba, kakršne ni bilo ne na morju ne na kopnem. Čudovit sijaj, ki spremlja čudovit sončni zahod, ko se zdi, da vsa narava hvali Boga, nam omogoča le slabo predstavo o tem, kako je tam. Veliki umetniki si prizadevajo idealizirati pokrajine, ki jih slikajo. Toda tukaj je vse, kar vidi oko - svetloba, barve, oblike -, idealizirano daleč nad močjo, ki bi jo lahko uresničil umetnik, katerega pogled je bil omejen na zemeljske prizore.

Povsod so bile vidne angelske podobe spremenjenih moških in žensk, tako mladih kot starih, a vsi enako živahni in čvrsti, ki so se razlikovali po značilnostih, kot se razlikujejo prebivalci zemlje. In vsako obličje je sijalo od radosti, ki je na tem svetu ne poznamo in tudi najbolj preprostem obrazu daje čar, ki daleč presega čar zgolj telesne lepote.

Kakšno nasprotje so bili njihovi svetli obrazi v primerjavi s številnimi zaskrbljenimi in trpečimi obrazi, ki sem jih videla na prenatrpanih londonskih ulicah, ko sem šla mimo njih s svojim angelom varuhom! Vendar me je tolažilo spoznanje, da bodo mnogi od teh utrujenih in izmučenih moških in žensk, ki pogumno bijejo bitko za življenje, nekoč takšni, kot so bili ti, ki sem jih videla okoli sebe.

Zdelo se mi je, da se ti angeli obnašajo podobno kot srečni in prijazni ljudje na Zemlji: sedijo ali hodijo, posamezno ali v parih ali skupinah, tu in tam se ustavijo, da izmenjajo pozdrave ali se pogovarjajo s prijatelji. Na njih ni bilo ničesar, kar bi vzbudilo tisti občutek osuplega presenečenja, ki bi se, če bi bile nekatere predstave o naravi življenja, ki sledi temu, resnične, vzbudil ob prvem pogledu na tiste, ki jih je smrt spremenila tako, da niso bili podobni ljudem. Bili so angeli, vendar še vedno ljudje - poveljučana človeška bitja.

Na Zemlji, sredi naravnih lepot, se človek zaradi prisotnosti množice ljudi pogosto zdrzne in manj ceni delo narave. V nebeškem vrtu pa se je zdelo, da je vsak od tisočih angelov prispeval nekaj k lepoti in harmoniji prizora ter občutku svetega miru in veselja, ki prevzame človeka ob pogledu nanj. In glasba! Kako se je razlegala, odmevala in ponovno odmevala, nato pa zamrla v mehkih, sladkih harmonijah! In na tisoče glasov se je združevalo v slavnih pesmih. Takrat sem spoznala, od kod prihaja glasba, ki sem jo pogosto slišal na zemlji, a je nihče od mojih prijateljev ni mogel slišati. Tu pa je bila še lepša in navdihujoča.

Ti izbruhi melodije in pesmi so se zdeli spontani. Pred njimi ni bilo nobenega signala, ki bi ga lahko zaznal. Prav tako nisem mogla odkriti, od kod prihaja glasba, podobna glasbi čudovitih in mogočnih orgel, katerih tone bi kakšen nadarjen glasbenik morda slišal v sanjah, a le v sanjah. Ničesar nisem zaznala, kar bi ustrezalo organiziranim zborom, kakršni so običajni na Zemlji. Vsi so se pridružili petju in harmonija je bila popolna. Zdelo se je, kot da so se preprosto podredili hkratnemu in neustavljivemu vzgibu, da bi dali duška hvaležnosti in ljubezni do večnega Očeta, ki sta do skrajnosti napolnila njihova srca. In o, veselje in radost tega! To je bil slišni izraz tistega občutka, ki nekatere od nas prevzame v tistih redkih in svetih trenutkih, ko se nam zdi, da smo približani Bogu in ga tu tako nemočno izražamo. Nekatere pesmi so mi bile znane, čeprav so bile izvedene z radostnim navdušenjem in popolnostjo harmonije, kakršne

na zemlji še nismo slišali. Pridružila sem se njihovemu petju, saj pod vplivom spodbude, ki je zajela vse prisotne, ne bi mogla molčati, tudi če bi si to želela. Veliko pesmi mi je bilo neznanih, a vse so bile hvalnice in zahvalne pesmi. Med množico angelov sem prepoznala mnoge, ki sem jih poznala na zemlji. Nekatere sem tudi negovala. Pozdravili so me z nasmehi in prijaznimi besedami. Zanje sem bila eden izmed njih - tisti, ki je šel skozi vrata smrti, da bi prišel v nebesa.

Kako dolgo sem ostal tam, nimam pojma. Nisem imela občutka za čas. Toda, ko sem se spet znašla v svoji sobi, sem vedela, da to niso bile sanje, ki so razpršile moje mračne misli.

XVI.

Približno dva meseca po tem, ko so me odpeljali na nebeški vrt, kot ga imenujem, sem sedela ob odprtem oknu svoje spalnice in opazovala veličastno predstavo ob zori. Ko se je pokazalo sonce, je v mojo dušo prišel globok občutek moči in dobrote Stvarnika. Nenadoma sem se zavedla, da je ob meni moj angel varuh.

"Pridi z mano," je rekla in me objela. Nato je soba izginila in kot prej sva hitro krenila skozi prostor. Spreminjajoča se panorama Zemlje je izginila iz pogleda in spet sem stala v nebeškem vrtu. Njegove čudovite lepote, veličastna glasba in veseli hvalospevi so napolnili mojo notranjost z veseljem in mirom.

"Ostani tukaj," je rekla moja spremljevalka, "in pripeljala ti bom nekaj prijateljev, ki jih boš z veseljem spoznala."

Izginila je, vendar se je čez nekaj trenutkov spet vrnila. Z njo sta bila moj oče in moja mati.

Smrt povzroči veliko žalostnih ločitev na zemlji, vendar prinaša tudi vesela srečanja v nebesih. Prizadetost in žalost, ki ju prinaša na zemlji, sem že poznala, zdaj pa sem izkusil veselje srečanj, ki jih prinaša v nebesih, vendar ne, da bi sama umrla. Očeta sem takoj prepoznala. Bil je takšen, kot sem ga nazadnje videl živega na zemlji, le da je zdaj stal pred mano v svoji poveljani duhovni podobi. In, kar je čudovito, čeprav so mi mammo vzeli, ko sem bila stara le tri leta in so bili moji spomini na njeno podobo in značilnosti nejasni in zamegljeni, sem jo takoj prepoznala, prav tako kot očeta, in to z enakim navdušenjem. V vseh teh letih, odkar me je zapustila, mi je bil spomin nanjo zelo dragocen in vedno sem imela občutek, da me opazuje od nekje daleč. Takoj mi je postalo jasno, da me ni pozdravila kot nekoga, čigar življenje ji je bilo skrito, odkar je odšla od mene, ampak kot nekoga, čigar življenje ji je bilo znano tako, kot ga ni poznal nihče, ki je bil moj najintimnejši prijatelj na zemlji. In na enak način sem spoznala, da se je tudi moj oče zavedal izkušenj, ki mi jih je prineslo življenje, odkar se je ločil od mene na zemlji.

Po objemu, ki je bil tako pristen in nežen, kot je bil kadarkoli na zemlji med materjo in hčerko, ki sta bili dolgo ločeni, sem rekla: "Oh, draga mati, zdaj, ko sem te končno našla, te ne želim nikoli več zapustiti. Kolikokrat sem v letih, ki so minila, klicala po tebi, ko sem težko prenašala svoje preizkušnje in težave!"

"Zdaj, ko si me našla," je odgovorila, "se ne bova nikoli več ločile. Odslej bo tvoje ime 'Radost', saj boš prinesla veselje mnogim žalostnim in lačnim srcem na zemlji."

Kmalu po tem drugem obisku nebeškega vrta so se moje okoliščine spremenile in moja bremena so bila z mene odstranjena. Obljuba moje matere, da se nikoli več ne bova dolgo ločile, se je obilno izpolnilo. Dan po najinem srečanju v Nebeškem vrtu se mi je v spremstvu mojega angela varuha prikazala na zemlji. Bila mi je prav tako jasno vidna in se je lahko z mano enako svobodno pogovarjala. Od tistega najinega prvega srečanja, ko je bilo vse v veselju, miru in harmoniji, je minilo le malo dni, da je ne bi videla in se z njo pogovarjala. Od nje sem dobila najmočnejši dokaz, da nas tisti, ki so nas imeli tako radi, preden nam jih je smrt vzela, še vedno ljubijo, ne glede na to, kako dolgo smo od njih ločeni. Vez čiste naklonjenosti se s smrtjo okrepi, ne oslabi. Mati, ko postane angel, je še vedno mati, z vsem, kar je bilo najboljše v njeni naravi.

Po tem drugem obisku nebeškega vrta je oče pogosto prihajal k meni in tudi moj brat. Med mojimi angelskimi obiskovalci so zdaj tudi stari prijatelji, od katerih so nekateri že zdavnaj umrli. Med njimi so tudi nekateri, ki jih nisem poznala, ko so živeli tukaj, a so mi postali zelo dragi. Tako kot nas zemeljski prijatelj poveže s svojimi prijatelji, ki lahko postanejo tudi naši prijatelji, tako je tudi z angelskim prijateljem.

Odkar mi je mati dala ime "Joy", sem velikokrat našla osvežitev za svojo dušo med lepotami in harmonijami angelskega bivališča, kamor ne prodre nobena od zemeljskih nesoglasij. Ko sem bila tja pripeljana, je bilo to običajno ponoči, ko sem zaspala. Na druge kraje sem bil prenesena v svojem duhovnem telesu, medtem, ko je moje fizično telo tu mirovalo in prikazale so se mi nenavadne in čudovite vizije.

Res sem blagoslovljena! Zakaj, sem se pogosto spraševala v dneh, ko sem se prvič seznanila z lepotami nebeškega vrta in užitki angelskega druženja, so mi bili podeljeni tako veličastni privilegiji? Ničesar nisem storila, da bi si jih zaslužila. Te psihične moči, ki so mi omogočile, da sem prodrla tako daleč onkraj zemeljskega življenja, niso bile razvite z nobeno od tistih praks, ki trpinčijo telo in se odpovedujejo sami sebi, s katerimi sem slišala, da so nekateri privrženci okultizma pridobili moč, da po svoji volji zapustijo svoje fizično telo. Toda o tem vprašanju nisem dolgo premišljevala, saj mi je odgovor nanj dal moj angel varuh.

"Veliko ti je bilo razodeto o služenju angelov na zemlji in svobodno si bila sprejeta v njihovo bivališče v nebesih," je rekla, "da bi lahko svetu povedala nekaj o tem, kar si se naučila. Kajti na zemlji je veliko zmedenih in zaskrbljenih ljudi, ki bi s pomočjo angelov, če bi vedeli, kako jih izkoristiti, lahko dobili takšno pomoč, tolažbo in svetlobo, da bi se njihovo obupavanje umaknilo veselju in, da bi njihovo skepso zamenjalo gotovo spoznanje, da je Bog resnično ljubezen. Takrat bodo spoznali, kaj pomeni imeti nebeško kraljestvo v sebi."

Tolažbo in vzpodbuda, ki ju prinaša ta blagoslovljena izkušnja, sem izvedela od svojega angela varuha, sta ji bila podeljena že v njenem zemeljskem življenju, zlasti v dolgih letih, ko je bila invalidka. Tudi ona je lahko videla angele in se z njimi pogovarjala.

Zamisel, da bi napisala knjigo o tem, kar mi je bilo razodeto, me je navdajala z grozo. Zaradi dela medicinske sestre sem imela malo prostega časa celo za branje knjig, v

katerih sem našla veliko veselje in moje pisanje je bilo omejeno na občasna na hitro napisana pisma; vendar so me opozorili, da sem že bila v tesnem stiku z osebo, ki mi bo pomagala opraviti nalogo, za katero sem se počutila neprimerno.

XVII.

V mojih ušesih so zveneli številni mešani glasovi in velik glas pesmi, za katero se je zdelo, da je spontano izbruhnil iz tisočernih veselih src, ki so bila do zadnjega napolnjena z božansko ljubeznijo. "Slava Bogu na višavah !" so peli, dokler odmev ni zamrl v melodičnem šepetu med drevesi. Spet sem bila v nebeškem vrtu s svojim angelom varuhom, za katerega obraz se je takrat zdelo, da je dobil nov sijaj in lepoto. "Lepo je biti tukaj, Joy," je rekla. "Zdaj pa pridi z mano."

Peljala me je do nečesa, kar bi lahko primerjali s široko cesto ali ulico, ki se je raztezala, dokler ni izgubila v daljavi. Pokrita je bila z mehko in vzmetno travo, ki je bila čudovitega zelenega odtenka, ki ga spomladi vidimo v lepih krajih, a je še lepši. Na obeh straneh so stale druga ob drugi hiše, ki so bile podobne zemeljskim. Zdelo se mi je, da so bile vse enako velike in visoke ter marmorno bele. Vsaka od njih je imela en sam visok vhod, vendar nisem opazila ničesar, kar bi ustrezalo oknom.

Moj angel varuh me je vodil skozi enega od vhodov in znašla sem se v prostorni sobi, napolnjeni z umirjeno svetlobo, v kateri so se različni barvni odtenki mešali v tako popolni harmoniji, da je na človeka naredila vtis čudovite in pomirjujoče glasbe. Stene so bile obešene z draperijami, podobnimi oblakom, v katerih so se zelena, rožnata, škrlatna in zlata prepletale tako umetelno, da nikjer ni bilo slišati nobene pretresljive barvne note. Vendar so bile draperije drugačne od vseh zemeljskih tkanin. Bile so mi jasno vidne, vendar se niso upirale mojemu dotiku. Bilo je, kot da bi roko potisnil v oblak. V sobi je bilo več kavčev, ki so bili enako pomirjujoče in harmonično obarvani. Po prostoru je bilo obdarjenih veliko rastlin in čudovitega cvetja.

"To," je rekel moj angel varuh, "je moja soba za počitek, kamor prihajam, da si odpočijem in preišlujem. In ti boš pogosto prihajala sem in počivala z menoj." Sedela sva na enem od kavčev in se pogovarjali. "Kdo gradi te čudovite sobe za počitek?" sem vprašala. "Gradi jih volja Vsemogočnega," je odgovorila. "Ko pridemo sem, so pripravljene za nas in nas čakajo. Vsakemu od tukajšnjih angelov je na voljo podobna soba za počitek."

"Draga," sem rekla, "včasih sem mislila, da se odrešeni duh, ko zapusti svoje zemeljsko bivališče, povzpne neposredno v stanje popolne blaženosti in tam ostane z Bogom vso večnost. Ali ni tako?"

"Ne," je odgovorila, "nihče ne doseže popolnosti takoj po smrti. Mnogi tukaj so po odhodu z Zemlje šli skozi druge sfere, preden so dosegli to sfero. Neskončno življenje, ki sledi smrti, je za tiste, ki iščejo dobro in ne zla, življenje napredka. Veste, da vam je bilo rečeno: "V hiši mojega Očeta je veliko bivališč." Obstajajo svetovi in stanja bivanja, ki so veliko višja od tega. Toda tukaj najdemo srečo v služenju Bogu, o kakršni se nam na zemlji samo sanja, saj tukaj spoznavamo, česar tam nismo mogli, kakšna je Božja ljubezen."

Ob nekaterih naslednjih obiskih me je v ta počivališča spremljala mati. Včasih me je odpeljala tudi v svojo sobo za počitek. Tam je barvna shema nekoliko drugačna, prevladujeta škrlatna in blede modra barva, vendar sta njuna učinka name delovala enako pomirjujoče in blagodejno. Eden od angelov mi je povedal, da barve v teh sobah za počitek odražajo duhovne lastnosti prebivalcev in, ker se te med angeli razlikujejo, se razlikujejo tudi prevladujoči odtenki v sobah za počitek.

Nebeške vrtove sem pogosto obiskovala, preden se mi je popolnoma posvetilo, kaj jim daje nebeški značaj. Ne gre za vzvišeno lepoto, ne za veličastno glasbo, ne za čudovito svetlobo, ne za vonj, ne za sijoče oblike in obraze angelov, ki tam bivajo. Niti ena od teh stvari, niti vse skupaj niso tiste, ki jo delajo nebeško. To je globok, stalen občutek Božje ljubezni, ki tam napolnjuje vsa srca.

Kot sem lahko razbrala iz različnih tipov značilnosti, so angeli na zemlji pripadali različnim narodom in rasam, katerih religije - vsaj v obliki, v kateri so se izražale - so se morda močno razlikovale, vendar pa jim je v stanju, v katerem živijo zdaj, to globoko občuteno spoznanje Božje ljubezni in vzajemno čustvo, ki ga prebudi v njihovih prsah skupno in jih povezuje v vezi bratstva.

Izvedela sem, da mnoge med njimi še vedno živo zanima dogajanje na Zemlji, zlasti odkritja, izumi in družbena gibanja, s katerimi napreduje civilizacija. Včasih sem poslušala skupino takih, ki so razpravljali o najnovejših dosežkih na področju uporabe elektrike v industriji in o čudežih, ki jih je treba z njo še doseči, ali o letočih strojih in o tem, kaj je treba še storiti, da bo zračna plovba postala varna in uporabna v komercialne namene.

Sredi takšnega pogovora bi se lahko zaslišal eden od tistih veličastnih izbruhov glasbe, ki vedno znova zazvenijo v nebeškem vrtu in vsi bi se soglasno pridružili petju pesmi hvale in zahvale, ne površno, kot se pogosto dogaja na verskih srečanjih na zemlji, ampak z veseljem in srcem.

Nekdo, ki sem ga slišala sodelovati v več takšnih razpravah in, ki je bil na Zemlji pameten inženir in znanstvenik, mi je rekel: "Božja ljubezen je za nas tukaj kot zrak, ki ga dihamo za tiste, ki živijo na Zemlji. Brez nje bi bil naš obstoj tukaj za nas brez pomena in hrepeneli bi po vrnitvi na Zemljo, da bi se na novo vključili v njene boje in motnje. Še vedno me zelo zanimajo stvari, ki so na Zemlji zavzemale tako velik del mojih misli, še bolj - veliko bolj - pa me zdaj zanima vse, kar prispeva k duhovnemu dvigu človeštva, čeprav me takrat ni. Od tega je namreč odvisno veliko več kot od tega, čemur pravimo materialni napredek." Na enem od svojih številnih obiskov sem se s svojim angelom varuhom sprehajala ob čudovitem potoku in se hvaležno predajala duhu miru, počitka in občudovanja, ki je preveval ta kraj, ko sva zagledali množico angelov, ki se je bližala. Sestavljeni so bili v procesiji, red za redom in bilo jih je na tisoče, vsi pa so peli hvalospeve, kot jih lahko pojejo samo angeli. Ko so se približale prve vrste, sem na čelu sprevoda opazil nekoga, ki je bil vidno odet v slavo. Iz njegove bele obleke je izžarevala svetloba, okoli glave pa je sijala svetla avreola.

"Jesus salvator hominum!" je vzkliknila moj angel varuh in padli sva na kolena. Ko je Odrešenik šel mimo naju, se nama je nasmehnil in nama z dvignjeno roko podelil blagoslov. Nekaj časa sva ostali na kolenih v tišini.

XVIII.

Kot se lahko v domišljiji prenesemo v različne kraje na zemlji in z očmi vidimo tamkajšnje prizore, tako se lahko angeli z enako hitrostjo dejansko prenesejo na katero koli mesto na zemlji, ki ga želijo videti ali kjer imajo morda delo, ki ga morajo opraviti za Boga. Dostopna so jim vsa čudesa in lepote tega sveta in, da bi jih dosegli, jim ni treba uporabiti drugega načina premikanja kot lastne volje. In čeprav lepote nebeških sfer daleč presegajo zemeljske, jih čudovita Stvarnikova dela tukaj še vedno zelo privlačijo. Kot so mi povedali nekateri angeli, so v njih resnično deležni večjega in bolj vzvišenega užitka, kot bi ga lahko, ko bi bili v svojih fizičnih telesih na zemlji, ker so kot duhovi razbremenjeni vseh skrbi in slabosti, ki so jih tu utesnjevali; njihove misli so svobodnejše in se lahko dvignejo višje. In v duhovnem telesu, kot sem ugotovila, so vsa čutila pospešena. Barve so živahnije. Zemeljske lepote so z očmi duhovnega telesa veliko lepše, kot jih vidijo fizične oči. Resnično vidimo "kot skozi temno steklo". Nekoč sem se s svojim angelom varuhom pogovarjal o razliki med zemeljsko pokrajino in nebeškim vrtom.

"Tu ni morja," sem pripomnila, "in mislim, da je to izpolnitev obljube, da ne bo več morja."

"Res je, da tukaj ni morja," je rekla, "vendar lahko gremo pogledat ocean v katerem koli njegovem razpoloženju, kadar koli si to zaželimo. Pridi z mano in pokazala ti ga bom."

Objela me je z roko in zavedla sem se, da z izjemno hitrostjo preletavam prostor. Zdi se mi, da je minilo le nekaj trenutkov, ko sem se znašla ob njej na vrhu zelo visoke pečine in gledala na prostrano morje, na katerem je bilo veliko ladij. V bleščečem soncu je bil to čudovit prizor. Po mojem prvem obisku so me večkrat odpeljali na vrh te pečine in tudi enkrat, ko je divjala silovita nevihta in so veliki valovi grmeli ob skale daleč pod nami.

Kot dokaz razlike v dovtetnosti za občutke med našimi duhovnimi in fizičnimi telesi me je zelo navdušilo dejstvo, da čeprav sem zelo dobro čutila vse, kar je bilo v tem prizoru vznemirljivega in vznesenega; čeprav sem lahko vonjala slan morski zrak in ga z užitkom vdihovala; čeprav sem lahko čutila piš vetra na svojih licih in se veselila, nisem občutila nobenih neprijetnosti, ki bi jih morala, če bi bila tam v svojem fizičnem telesu. Ko je nevihta silovito divjala, se nisem zavedla, da bi si kakor koli prizadevala, da bi mi veter spodnesel nog. Na zelo mrzel dan se nisem zavedla mraza. Duhovno telo ne občuti temperaturnih sprememb.

V svojem duhovnem telesu sem bila odpeljana v Indijo, Južno Afriko in druge bližnje in daljne kraje na Zemlji, vendar se mi je vedno zdelo, da je bil čas, ki sem ga porabila za potovanja, le nekaj trenutkov. Ko sem v duhovnem telesu, se sploh ne zavedam teka časa, kot se ga na Zemlji, razen kadar smo zelo zaposleni ali srečni, takrat se do neke mere zavedamo. Angeli so mi povedali, da zanje čas ne obstaja tako kot za zemeljske prebivalce.

V nebeškem vrtu so se moji pogovori z mojim angelom varuhom pogosto vrteli okoli mojih dnevnih izkušenj in njihovih lekcij. Zato je bilo naravno, da sem se po tem, ko

sem videla nekaj zaskrbljujočih primerov revščine, z njo pogovarjala o stiskah in o krutem zatiranju, ki so mu pogosto podvrženi s strani trdih, mukotrpnih gospodarjev. "Tega zatiranja je na svetu veliko več, kot se zavedate," je rekla. "Mnogi zlobni ljudje so zaradi pohlepa po zlatu popolnoma neusmiljeni in celo majhni otroci, na tisoče jih je, so med žrtvami njihove požrešnosti. Pojdi z mano in pokazala ti bom."

Prizor se je spremenil. Bili sva v velikem mestu. Stali sva pred ogromno, baraki podobno stavbo, za katero je rekla, da je tovarna konzerv. Videla sem, da je bilo veliko moških, ki so iskali delo, odvrnjenih od vhodnih vrat, medtem, ko so sprejeli veliko žensk in otrok. Nekateri med njimi so bili komaj kaj več kot dojenčki.

Vstopili sva v tovarno in šli skozi njo. Tam sva videli na desetine majhnih otrok, ki so trdo delali. Mnogi med njimi so bili slabo hranjeni in skromno oblečeni. Niso kazali nobenega veselja do življenja, ki je naravna dediščina otroštva. Ko so se sklanjali nad svojimi nalogami in so njihovi drobni prsti pridno delali, so veliko vzdihovali in nekateri so grenko jokali.

"Ali ni mogoče kaj storiti," sem rekla, "da pohlepni in trdoživi ljudje ne bi prisilili majhnih otrok v takšno delo?"

"Joy," je odgovorila, "ljudje, ki to počnejo, so nevedni - duhovno nevedni -, kar je najhujša vrsta nevednosti. Resnično ne vedo, kaj počnejo. Če bi se le zavedali, kakšne okove kujejo svojim dušam in kaj si pripravljajo na onem svetu, če bi se zdaj videli tako, kot jih vidimo mi in tako, kot se bodo videli, ko jih bo zahtevala smrt, bi prej sami delali do kosti in prenašali najhujšo revščino, kot da bi te majhne otroke naredili za sužnje, kot to počnejo oni.

"Toda, Joy," je dodala, "prihaja dan, ko se bo takšnim in mnogim drugim ljudem odprl duhovni vid in jih bodo angeli lahko poučevali. Takrat se bodo njihova srca spremenila in z veseljem bodo po svojih močeh osrečevali majhne otroke, saj je nebeško kraljestvo namenjeno prav takim."

Rekla sem, da sva šli skozi tovarno. To je dobesedna izjava o dejstvih. Šli sva skozi stene in pregrade od enega oddelka do drugega v tej ogromni stavbi. Niti opečni zidovi niti jekleni nosilci niso nudili najmanjšega odpora najinemu napredovanju.

Ko sem videvala angele na zemlji, še preden sem iz lastne izkušnje spoznal veliko razliko med duhovnim in fizičnim telesom, sem se pogosto spraševala, kako vstopajo v hiše in sobe, v katerih ni bilo odprtih vrat in kako jih zapuščajo, ko so bili vsi izhodi zaprti. Kar so za nas na zemlji trdne stene, se zdi, ko se jim človek v duhovnem telesu približa, kot da so sestavljene iz nečesa podobnega megli. In za prehod duhovnega telesa skozi njih predstavljajo enako majhno oviro kot megla za prehod fizičnega telesa. Za duhovni vid niso nepregledne. Ko sem v duhovnem telesu obiskovala kraje na Zemlji, mi je angel, ki je bil z mano, včasih rekel, naj pogledam v kakšno stavbo in ugotovila sem, da je bila stavba, ne glede na njeno sestavo, za moj pogled praktično prozorna. Lahko sem videl skozi stene in vse, kar je bilo v njej, mi je bilo vidno.

Ne morem tega razložiti. Lahko ga le navedem kot dejstvo. Mnoge stvari, ki so za človeško razumevanje nerešljive skrivnosti, se zdijo duhovnim sposobnostim, ko se duh osvobodi fizičnega telesa, prav tako malo skrivnostne, kot se nam tu zdijo običajne stvari in izkušnje vsakdanjega življenja. Če se človek pri napredovanju ustavi pred

zidom, ga to ne preseneča. Podobno tudi za človeka v duhovnem telesu ni presenečenje, če ugotovi, da ga zid ne ovira.

XIX.

Spet sem opazovala čudovito zarjo novega dne. Videla sem vzhajajoče sonce, ki je z rožnato svetlobo preplavilo vzhodno nebo. Zdelo se mi je, da prinaša od zgoraj, kot to vedno počne ta veličastni spektakel, oznanilo Božje ljubezni do človeštva. Pomislila sem na ogromno množico ljudi, ki ne vedo ničesar o tej čudoviti ljubezni, katerih življenja potekajo v duhovni temi, ki veliko trpijo in ne vedo, kam se obrniti po oporo in tolažbo. Napolnilo me je sočutje do njih in iz srca se mi je razlegel krik, da bi mi bila dana modrost in moč, da bi storila nekaj, kar bi jim pomagalo.

Nato je k meni prišla mama in me objela. "Pojdi z mano," je rekla, me prijela za roko in skupaj sva se povzpeli na nebeški vrt.

"Zdaj pa pogledj!" je rekla in pokazala navzdol.

Gledal sem v ogromno mesto. Zavedla sem se, da sem zelo visoko nad njim, vendar sem ljudi, ki so se gnetli po njegovih ulicah, videl tako jasno, kot bi bila blizu njih in hrup prometa mi je močno zvenel v ušesih.

Večina ljudi je imela na obrazu pečat, ki je kazal, da so duše v njih lačne, vendar se je z njimi prosto mešala množica angelov. Skoraj vsakomur v gneči na cesti je stal ob strani eden od teh sijočih likov.

"Kdo so ti svetli?" sem vprašala mamo. "In kaj počnejo?"

"To so nekateri od tistih," je odgovorila, "ki so bili, ko so živeli na zemlji, na različnih področjih hudo preizkušani, tako kot mnogi od tistih, ki jim stojijo ob strani. Vendar so se pogumno borili v bitkah življenja in zmagali. Tako so pridobili znanje, izkušnje in modrost, ki jim omogočajo, da postanejo angeli služabniki tistih, ki gredo skozi podobne preizkušnje in skušnjave, kakršne so jih doletele v njihovi zemeljski karieri."

"Kako jim služijo, mati?" sem vprašala.

"S tem, da jih navdihujejo z mislimi o potrpežljivosti, pogumu in Bogu. S prizadevanjem, da bi jim vcepili ideje, ki jim bodo dale plemenitejšo težnjo od tistih, da bi živeli predvsem za zadovoljevanje svoje živalske narave ali sebičnih ambicij. Pogosto, zelo pogosto jim to ne uspe, saj so misli tistih, na katere si prizadevajo vplivati, žal preveč zatemnjene zaradi mračnih, sebičnih ali ponižujočih misli, da bi sprejele svetlobo, ki bi jim jo prinesli angeli. "Vendar angeli opazujejo in čakajo, da se v miselnih oblakih, ki zamegljujejo take misli, odpre kakšna odprtina, skozi katero bi lahko poslali kakšno spodbudno misel. Morda je priložnost, ki jo iščejo, čustvo, ki ga vzbudi priča velikodušnemu ali junaškemu dejanju, branje navdihujočega odlomka iz dobre knjige ali poslušanje glasbe.

Pogosto jim uspe obrniti napačne korake v pravo smer; pogosto jim uspe v človeški um vsaditi nekaj semen misli, ki vzklijejo in obrodijo sadove, ki dajejo plemenitejši zagon njihovemu življenju. Moški in ženske se le malo zavedajo, od kod pogosto prihajajo te navdihujoče misli, ki jim dajejo novo upanje in pogum, da na novo prevzamejo življenjska bremena. Če bi se ljudje le zavedali, da nad njimi bdijo angeli,

ki jim vedno želijo pomagati, da bi se uprli skušnjavi, premagali sebičnost, razvili svojo duhovno naravo in iskali trajni mir tam, kjer ga lahko najdejo sami, bi to Božjo pomoč izkoristili. Potem človeštvo ne bi več dolgo predstavljalo žalostnega prizora, kot ga vidimo zdaj." "Vidim, mati," sem rekla, "da bi bilo takšno znanje zares velik blagoslov za človeštvo."

"Da, moj otrok, to bi bil največji blagoslov. Danes zjutraj je iz tvojega srca prišla molitev, da bi ti pokazali, kako narediti nekaj, kar bi pomagalo nevednim in trpečim otrokom na zemlji. Ta vizija ti je bila dana zaradi te molitve. In razodeto ti je bilo tisto, kar ti bo omogočilo, da svetu posreduješ sporočilo, ki ga nujno potrebuje." Videnje je izginilo iz mojih oči. Moje oči so videle le moja ušesa so slišala le vesele hvalnice, ki jih je pela množica angelov.

XX.

Zopet sem bil z mamó na nebeškem vrtu in spet mi je naročila, naj pogledam navzdol. In spet sem zagledala veliko mesto pod seboj. Toda tam je bila zdaj noč in prenatrpane ulice so bile osvetljene s plinskimi in električnimi lučmi. V javnih hišah so luči močno gorele in zdelo se je, da so moje oči usmerjene vanje. Videla sem številne moške in ženske, ki so vstopali vanje. Med njimi so se pomešali svetli angeli služabniki. Z njimi so se mešali tudi duhovi, katerih obrazi niso bili sijoči in katerih oblačila so bila temno obarvana. "Kdo so ti temni, mati?" sem vprašala.

"To so nekateri izmed tistih, ki so, ko so živelí na zemlji, podlegli njenim skušnjavam ter postali degradirani in pokvarjeni," je odgovorila. "In zdaj še vedno zapirajo luč božanske ljubezni pred svojimi dušami in skušajo druge spodbuditi, da postanejo to, kar so bili sami na zemlji. Še vedno jim je v veselje delati zlo."

Gledala sem nekaj temnih duhov. Opazila sem, da jih je bilo največ v skupinah, ki so se najbolj svobodno zabavale. Ko so se nekateri v teh skupinah razjezili in se začeli prepirati, se je na obrazih temnih duhov pojavil izraz grobega veselja, podoben tistemu, ki sem ga nekoč videla na obrazih pol ducata moških nizke postave, ki so se zbrali okoli dvojice psóv, ki so se divje pretepali. Ko se je kakšen moški opit odpeljal, je eden ali več teh temnih obrazov odšlo z njim. Veliko jih je stalo okoli vrat in eden ali več jih je vstopilo z večino moških in žensk, ki so šli noter.

Opazovala sem delo svetlih angelov. Zdelo se je, da so odvrnili nekaj ljudi, ki so se obotavljali pred vrati, od vstopa. Eden od njih je položil roko na ramo moškemu, ki je pravkar izpraznil kozarec pri pultu in zdelo se je, da se je moški nenadoma nečesa spomnil in zapustil lokal. Drugega sem videla, kako je položil roko na moškega, ki je pravkar izgovarjal jezne besede, pa se je tudi on nenadoma nečesa spomnil in se umaknil iz skupine prepirajočih se moških. Pogosto pa sem opazila, da svetli niso naredili nobenega vtisa na tiste, ki so jim skušali pomagati in potem so bili videti žalostni.

Moj oče je bil med tistimi, ki so sodelovali pri tem reševanju. Videla sem ga, kako je enega za drugim vodil ducat mož in jih odpravil na pot domov, vsakega od njih pa je spremljal še nekaj časa, preden se je vrnil na prizorišče svojega dela. Takrat sem bila

zelo ponosna nanj, prav tako kot v prejšnjih letih, preden so mi ga vzeli, ko mi je kakšen njegov prijatelj pripovedoval o njegovem hrabrem dejanju, ki ga je storil v indijskem uporu. Ko je videnje izginilo, sta se moj angel varuh in mati pogovarjala z mano o tem, kar mi je bilo prikazano. Povedala sta mi, da je prepričanje mnogih na zemlji, da tisti, ki po smrti postanejo angeli, vstopijo v sfero, kjer prenehajo z vsakršnim delom in svoje življenje preživijo v slavljenju Boga in blaženem počitku, napačno. Povedali sta mi, da vsi angeli delajo in pri tem najdejo veselje, saj je to delo za Boga.

"Kako bi lahko bili tukaj srečni," je rekla moja mati, "saj vemo, da je na zemlji toliko bede in duhovne nevednosti. Če imamo moč pomagati grešnim, blaženim in trpečim, pa je ne bi uporabili? Nekateri med nami si ne prizadevajo samo na Zemlji za dvig človeštva, ampak tudi v nižjih sferah, da bi pomagali tistim duhovom, ki se na Zemlji niso naučili pravih življenjskih lekcij. Veliko angelov opravlja tisto, čemur bi na Zemlji rekli misijonarsko delo med hudobnimi duhovi, ki, kot si videla, skušajo zvabiti moške in ženske v pogubo."

"V delu, ki ga lahko opravljamo po smrti," je dejal moj angel varuh, "mnogi med nami najdejo bogato nadomestilo za bremena, ki so nam bila naložena na zemlji in, ki smo jih včasih težko prenašali. Tu namreč spoznamo, da so lekcije, ki smo se jih najtežje naučili na zemlji, pogosto tiste, ki so nam najbolj ustrezale, da bi lahko pomagali nekaterim, ki so zdaj na zemlji na podobnih preizkušnjah.

Kot veš, sem bila na zemlji dolga leta velik invalid. Ta izkušnja mi je dala znanje in moč, da lahko služim mnogim, ki ležijo na bolniških posteljah in jih tiščita bolečina in utrujenost. Obiskujem postelje mnogih takšnih bolnikov in nekaterim lahko podam misli, iz katerih črpajo potrpežljivost, pogum, upanje in vero v Boga. V takih trenutkih sem vesela, da sem bila na zemlji velik trpin." Povedali so mi, da je vsakemu človeku dodeljen angel varuh, katerega posebna dolžnost je, da bdi nad to osebo in ji skuša pomagati, da se upre skušnjavam in živi dobro življenje - življenje, ki je deležno tako blagoslovljene nagrade.

"Kako pa se to zgodi?" sem vprašal svojega angela varuha, "da lahko angel tako predano bdi nad enim človekom, kot ti skrbiš zame in hkrati služiš tudi drugim?" "Ker, Joy," je odgovorila, "angelom varuhom ni treba biti vedno s tistimi, za katere skrbijo, da bi vedeli, kaj počnejo, o čem razmišljajo. Kjer koli sem, v nebeškem vrtu, kot mu praviš, ali nekje na zemlji, daleč stran od tvojega življenja, me dosežejo tvoje misli in če nakazujejo potrebo po moji pomoči, sem kot blisk svetlobe ob tebi."

"Ali angele žalosti, ko vidijo, da so tisti, ki jih ljubijo na zemlji, v težavah in stiskah?" sem vprašala.

"Včasih se zgodi," je rekla mama, "vendar ne v tolikšni meri, kot bi se, če bi bili podobni prebivalcem Zemlje. Kajti mi tukaj vidimo, česar tisti, ki so še vedno na zemlji, ne morejo videti, kako pogosto spopadi s preizkušnjami in težavami krepijo značaj, razvijajo duhovnost in izvabljajo najboljše, kar je v moškem ali ženski. Naš pogled sega onkraj groba in vidimo, kaj čaka mnoge tukaj, ki jih v zemeljskih očeh preplavlja nesreča. Mnoge na zemlji, ki jih tisti, ki jih poznajo - ali mislijo, da jih poznajo -, štejejo za bedne ne uspešneže, mi jih pa štejemo med najplemenitejše vrste uspeha, saj so, čeprav revni s posvetnimi dobrinami, obogatili svojo dušo s tistimi stvarmi, ki so

neminljive. Za mnoge, ki na Zemlji veljajo za bleščeče uspešne, vemo, da so bedni in ne uspešneži, ker so, ne glede na to, kako veliko je njihovo premoženje, po našem mnenju revni po duši.

"Za naše videnje oblačila in oblike zemeljskih otrok, ki jih oblačijo, niso nepregledna, kot so za tiste, ki vidijo le s fizičnimi očmi. Razpoznavamo pravo duhovno naravo. Človeška bitja so neminljivi duhovi, prav tako kot mi in kot take jih vidimo. Poskusiti bi morali spoznati, kaj v resnici so in ne misliti nase kot na bitja, katerih življenje se s smrtjo konča. Potem bi bile misli mnogih manj osredotočene na materialne stvari; cenili bi jih po njihovi pravi vrednosti in spoznali bi, kaj sta revščina in bogastvo v pravem pomenu duha."

Takrat še nisem razumela globine pomena tega stavka. "Revščina in bogastvo sta iz duha" in kako široko se nanaša na naše življenje tukaj. Kasneje mi je to pojasnil angel, ki sem mu zelo hvaležen za številna navodila. To je storil tako, da mi je povedal to zgodbo. "Neki mladenič se je sam s seboj posvetoval, kaj naj naredi iz sebe in sklenil, da bo postal zelo bogat človek, saj se mu je zdelo, da bi z obilnim bogastvom lahko pridobil vse stvari, zaradi katerih je vredno živeti.

Pridobitvi velikega premoženja je posvetil veliko energije in predanost ciljem ter uresničil svojo ambicijo; duševno je bil namreč radodarno obdarjen in blagoslovljen s konstitucijo, ki je lahko prenesla napor nenehnega dela.

Ko mu je bilo blizu šestdeset let, se je umaknil iz posla in nameraval v celoti uživati v stvareh, ki mu jih je lahko kupil njegov denar. Kupil je veliko posestvo na podeželju in na njem zgradil veličastno hišo. Na pomoč je poklical pametne ljudi in spretnne obrtnike, ki so iz njegove hiše naredili tempelj umetnosti, iz njegovih širnih hektarjev pa park gozdne in vrtnarske lepote.

Svoje posestvo je ob določenih dnevih odprl za javnost. Med tistimi, ki sem jih tam nekega dne videl, je bil tudi človek, ki mu je po svetovnih merilih življenje spodletelo, saj je moral pri petinpetdesetih letih še vedno trdo delati za majhno plačo, denarja pa je imel zelo malo. Ko je vstopil na zemljišče in videl, kako lepo je, se je zahvalil nebeškemu Očetu, saj je imel dušo, prilagojeno lepoti, ki je bila zanj eden od številnih dokazov Stvarnikove dobrohotnosti.

Ni vedel, a z njim so bili angeli, saj je bila njegova narava zelo dovzetna za njihovo služenje in vtisnili so mu svete in spodbudne misli ter mu razlagali sporočila ptic, dreves, rož, potokov in poljan, tako da so mu vsi govorili o Božji ljubezni. Prišla sta mu mir in veselje, tako da je več ur srečno taval po čudovitem posestvu. Tisti dan se je počutil bogatega.

Medtem, ko je užival na prazniku lepote in iskal osvežitev za svojo dušo, sem opazoval človeka, ki je bil lastnik posestva. Ta je slabe volje hodil po svoji knjižnici; bil je žrtev nezadovoljstva in potrnosti, saj mu premoženje ni prineslo sreče, ki jo je pričakoval od njega, ko je zanj tako bogato zapravljaj svoj denar. Spoznal je, da čeprav si lahko kupi skoraj vse materialne stvari, ki si jih ljudje želijo, si ne more kupiti sreče. Bil je v skrbeh, ker si je kot vsakdo želel sreče. A ni mogel odkriti, kako bi jo lahko dobil. Prizadevanje za bogastvo je v igro vključilo le eno plat njegove narave. Druga stran - duhovna -, katere gojenje bi prineslo tako dragocene sadove, je bila nerazvita.

Postal je zelo praktičen človek in na to se je ponašal. Verjel je le v stvari, o katerih je lahko pričalo njegovih pet čutov. Cvetje, drevesa, ptice - vse lepo, kar je zbral okoli sebe - niso imeli nobenega sporočila za njegovo dušo. Njihov duhovni pomen se mu je izmikal.

Ko ga je zajelo temačno razpoloženje, iz njegovega srca ni prišla nobena molitev za pomoč in vodstvo. Bog je bil zanj le velik Morda. Odlomek iz Svetega pisma, ki se je tako pogosto izkazal kot globoko resničen: "Na vseh svojih poteh ga priznavaj in on bo usmerjal tvoje poti," mu ni povedal ničesar. Angeli, ki bi mu radi služili, tega niso mogli storiti, ker jim je on zaprl poti, po katerih bi njihove misli lahko dosegle njegovo dušo. Ni bil slab človek. Pameten je bil le v svoji domišljiji, a je bil, čeprav je to le malo slutil, zelo neveden človek.

Drugi človek - tisti, ki mu je spodletelo - je gojil svojo duhovno naravo. Spoznal je veliko težav in žalosti, vendar se je zaradi njih obračal k Bogu po tolažbo in uteho. Tako je postal bogat v duhu. V najglobljem pomenu ni bil bogat tisti, ki je imel v svojem sefu listine o lastništvu nepremičnine in je bil lastnik čudovitega posestva. Njegove lepote so pripadale revnemu človeku. On je bil tisti, ki je tistega dne spoznal izpolnitev obljube: "Iščite najprej Božje kraljestvo in njegovo pravičnost, in vse to vam bo dodano."

XXI.

Verjamem, da je izkušnja večine ljudi iskrene in prizadevne narave, da včasih v določeni meri uresničijo najgloblja hrepenenja svoje duše. Dvom in zadrege, s katerimi so se dolgo spopadali, izginejo; težave jih ne bremenijo več in nastopi nekaj tistega miru, ki presega razumevanje. Odkrijejo, da so brez boja, brez zavestnega npora dosegli to, po čemer so tako goreče hrepeneli. V duhovnem ozračju, v katerega se zdijo premeščeni, se umirijo vse zemeljske nesoglasja in prevzame jih globoko zadovoljstvo. Takrat ne morejo gojiti nobenih zamer; niso sposobni zavisti; ne čutijo nobene zamere niti do tistih, ki so jim storili največjo krivico.

V takih trenutkih se celo tisti, ki običajno veljajo za običajne moške ali ženske, spremenijo in povzdignejo ter izžarevajo blagodejen vpliv na vse okoli sebe. V takšnih razpoloženjih čutijo, da morajo le prisluhniti brezglasnim sporočilom iz nekega vira zunaj sebe, da bi našli bogato osvežitev za svoje duše.

Takrat Božji angeli služijo tistim, ki so lačni in žejni pravičnosti in jim dajejo slutiti nebesa. Takšni blagoslovljeni trenutki bi lahko bili veliko pogostejši in trajnejši, če bi tisti, ki iščejo duhovno razsvetljenje, to spoznali in se naučili, kako pridobiti pomoč angelov.

Pri tistih, ki bivajo v tem, kar sem imenovala nebeški vrt, je ta mirna radost v veliko večji meri vedno z njimi. Prav trajno doseganje tega stanja duha, ki se tu uresničuje le v nižji obliki in še to le redko, je bilo tisto, kar je name naredilo vtis, da predstavlja najbolj presenetljivo spremembo, ki se je zgodila pri tistih, ki sem jih poznala na zemlji in sem jih spoznala kot angele. Želim si, da bi zmogla opisati to, da bi lahko razumeli tudi drugi, čudovit čar, nežnost, pomoč in duhovno moč, ki jo imajo vsi, ki so doživeli

to blagoslovljeno preobrazbo, pa naj so se njihove usode v tem življenju še tako razlikovale. Če bi na primer lahko N_, o čigar hudih preizkušnjah sem nekaj povedala na teh straneh, prikazala takega, kakršen je zdaj in kakršnega sem ga videla, bi to gotovo dalo novo upanje in pogum mnogim težko obremenjenim in obupanim, ki se tako kot on na Zemlji borijo z grenko revščino in srce parajočo žalostjo.

Čeprav take pogumne duše tu živijo skromno in nepomembno življenje in za seboj ne puščajo zapisov o plemenitih dejanjih, ki bi mnoge spodbudili k posnemanju, so v nebesih uvrščene med junake življenja.

Ko sem med delom v bolnišnici oskrbovala prebivalce revnih četrti, sem pogosto slišala o mladem duhovniku, ki si je za svoje delovno področje izbral najbolj revno četrt mesta. Tamkajšnji revni ljudje so o njem govorili kot o "tem človeku", s poudarkom na "tem", da bi ga razlikovali od vseh drugih ljudi, ki so jih poznali. Ko sem ga spoznala tudi sama, sem spoznala, da je naziv, ki so mu ga dali, ustrezen. Od takrat sem spoznala veliko dobrih mož, od katerih so se nekateri odlikovali v službi Cerkve, drugi pa na različnih področjih življenja, vendar je v mojem spominu še vedno na prvem mestu. Visok, dobro grajen, atletski, lep, povsod bi pritegnil občudovanja vredno pozornost. Vendar je bila njegova duša tista, ki ga je naredila za človeka. Zdelo se je, da se je znebil vseh ostankov sebičnosti.

S srcem in veseljem je svoje čudovite duhovne, moralne, intelektualne in telesne darove posvetil služenju Mojstru med prebivalci revnih četrti. Nihče ni bil nikoli bolj osvobojen vsega, kar bi kazalo na nemoč. Njegov zgled se je vedno ujema z njegovimi pravili. S seboj je nosil vzdušje, ki je samo po sebi spodbujalo pravo moškost.

Tisti, ki so se spustili do najnižjih globin ponižanja, mu niso mogli odreči spoštovanja. Veliko človeških razbitin je obnovil in iz njih naredil človeka. Med revnimi je bil zelo priljubljen in spoštovan. Pri vsakem vprašanju o pravici in krivici, ki se je pojavilo med njimi, je bila preprosta izjava, da je ta človek rekel to ali ono v zvezi s tem, nesporno rešena.

V kratkem času po odhodu iz bolnišnice sem izgubila sled za njim. Nikoli nisem slišala, da bi se njegovo ime omenjalo med tistimi, ki so dosegli ugled v Cerkvi. Vendar sem pogosto pomislila, kako veličastno bo priznanje, ki ga bo prejel v nebesih. Od prijatelja - morskega kapitana -, ki je poznal tega moža in je pred leti sam vstopil v rajski mir, sem slišala za njegov sprejem, ki mu je bil priča.

Odrešenik je šel mimo, ko sta dva svetla angela prinesla v nebeški vrt tistega, čigar zemeljsko življenje se je pred kratkim končalo. Ko je Odrešenik prišel do mesta, kjer sta stala, je položil roko na moževo glavo in rekel: "Dobro delo, dobri in zvesti služabnik! Dobrodošel doma!"

In angelska vojska se je pridružila klicu: "Dobrodošel doma! Dobrodošel doma!" Tako je bilo moškemu odgovorjeno na vprašanje, ki je bilo v refrenu njegove najljubše himne:

Ali bodo na tisti lepi obali peli Dobrodošli doma! Dobrodošli doma! Dobrodošlico v nebesih zame?

Težke življenjske bitke puščajo brazgotine in boleče rane, ki se tu le redko zacelijo. Vendar so tu. V spominu na preizkušnje in žalosti, ki smo jih pogumno prestali, ni

žalosti. Angeli jih obravnavajo kot izkušnje, ki so prinesle bogato nagrado, saj so tako pridobili znanje in moč, ki jim omogočata, da služijo drugim, ki so v podobnih preizkušnjah.

Če bi se le zavedali, da je okoli njih veliko angelov, ki so na zemlji nosili to, kar sedaj nosijo in bi izkoristili njihovo pomoč, ki jim je tako z veseljem in ljubeznijo ponujena, potem bi se njihova bremena resnično olajšala, njihova življenja bi bila svetlejša in njihove duše bi razsvetlila radost velikega in gotovega upanja in bi si vedno prizadevali za dober boj, ne glede na vse, kar jih bo doletelo.

Tako v Novi kot v Stari zavezi je veliko pripovedi o stikih med ljudmi in angeli. In v nobenem primeru se o takih dogodkih ne govori tako, kot da bi presegali običajne človeške izkušnje, da bi veljali za neverjetne. Nasprotno, o njih se govori, kot da so prav tako naravni kot katera koli druga faza duhovnega ali verskega izkustva. Večina kristjanov verjame, da so te svetopisemske pripovedi dejstva.

V cerkvah še vedno pojejo nekatere pesmi, ki tudi v današnjem času z veseljem oznanjajo vero zbranih vernikov v resničnost angelske službe. Slišala sem že več zborov, ki so s pobožno vnemo peli: -

Prihajajo, božji glasniki ljubezni, prihajajo iz kraljestev miru nad nami, iz domov, kjer svetloba nikoli ne ugasne, iz blaženih dvorcev, ki so vedno svetli. Prihajajo, da bi nas tukaj obkrožili, da bi pomirili našo žalost, umirili naš strah: Nebeški vodniki, ne odhajajte, Bog vas želi, da ostanete z nami. A predvsem na koncu poti se z duhom spoprijateljite in vernemu srcu zašepetajte: "Krščanska duša, v miru odidi."

Kljub veselju, s katerim se mnogi kristjani pridružujejo petju te himne, pa sem prepričana, da velika večina v resnici ne verjame v to himno. Nenavadno je, da so kristjani na splošno tako prezirljivo skeptični kot najbolj grobi materialisti do vsake izkušnje v dvajsetem stoletju, ki jo je mogoče navesti kot dokaz, da se življenje po smrti nadaljuje in, da tako imenovani mrtvi, kot je pogosto zapisano v Svetem pismu, lahko komunicirajo z živimi. Če res verjamejo v te svetopisemske pripovedi, ne morem razumeti, na podlagi česa tako trmasto trdijo, da so te stvari v sedanjem času nemogoče.

V verzih himne, ki sem jih navedla, je veliko več resnice kot poezije. Za krščanstvo bo vesel dan, ko bodo tisti, ki pojejo to himno, resnično verjeli v to, kar pojejo, cerkve in druge ustanove za širjenje vesele novice evangelija pa bodo oznanjale svojo vero v službo angelov in se posluževale njihove pomoči.

XXII.

Duh po smrti, kot so mi povedali angeli, vstopi v sfero obstoja, ki ustreza njegovemu stanju. To je v skladu z zakonom, ki velja za vse duhove in ga lahko primerjamo z gravitacijo na zemlji, ki vpliva na fizične predmete. Življenje, ki ga duh vodi tukaj, določa, ali se bo po odhodu iz telesa dvignil ali padel. Če je bilo tukajšnje življenje dobro, gre duh v sfero, kjer najde počitek in srečo ter spodbudo za nadaljnji napredek. Če je bilo tukajšnje življenje slabo, gre v sfero, kjer trpi. Duh vedno žanje, kar je posejal. Tako kot obstajajo sfere, ki so prilagojene različnim stopnjam njegovega napredka

navzgor, so druge prilagojene njegovemu nazadovanju. Nekaj mi je bilo pokazano o dveh od teh slednjih.

V svojem duhovnem telesu sem stala pred svetlobno potjo, na kateri je stal svetel angel, ki me je nagovarjal. Hodila sem po tej poti in prišla do roba velikega gozda. Tam je bila svetloba podobna tisti, ki jo pogosto vidimo v Londonu v dolgočasnem, meglenem zimskem popoldnevu, ko je sonce popolnoma skrito pod nizkim, deževnim in svinčenim nebom, za vhod pa so potrebne luči za branje. Gozd je bil zelo mračen in depresiven. Med drevesi so se spreletavale duhovne oblike tisočih moških in žensk različnih starosti. Kakšno nasprotje so predstavljali angelom v nebeškem vrtu!

Tam vsak obraz žari od svetega miru in veselja, tukaj pa je vsak obraz imel izraz globokega nemira, bede in obupa. V nebeškem vrtu so odmevali veseli hvalospevi, v tem mračnem gozdu pa so se slišali le vzdihni in stok, ki so se dvigali iz množice nesrečnih duhov.

Njihova oblačila so bila temna, skoraj črna. Videti je bilo, da jih vse neustavljivo žene, da bi iskali nekaj, česar ne morejo najti. Njihova dejanja so me nekoliko spominjala na dejanja nekoga na Zemlji, ki nenadoma ugotovi, da je izgubil nekaj, kar zelo ceni in začne to v naglici iskati, ne da bi vedel, kje bi to lahko našel. Hiteli so sem in tja med drevesi, se nestrpno ozirali naokoli in kmalu umirili korak, kot da bi se jim porodilo blede upanje, da so blizu predmeta svojega iskanja, saj so takrat prenehali jokati, tožiti ali vzdihovati. Vendar je bilo to vedno le za nekaj trenutkov. Upanje, če je sploh bilo, je skoraj takoj izginilo in spet so se vrnil k neuspešnemu, tesnobnemu iskanju, krikom in gestam obupa. Čeprav so se občasno zbrali dva ali trije, ko so se za kratek čas podali v isto smer, se niso nikoli pogovarjali, kar sem opazila. Vsak posameznik je bil tako zatopljen v svoje težave, da ni opazil nikogar drugega. Pravijo, da ima beda na zemlji rada družbo, vendar ni kazalo, da bi tu našla kakšno uteho.

Dolgo sem opazovala te duhove in se spraševala, kaj iščejo. Nato sem se zavedla, da se mi je eden od njih približal in mi stopil ob stran. Po njegovih potezah sem lahko sklepala, da je bil moški srednjih let, ko ga je na Zemlji pobrala smrt in, da je bil očitno obdarjen z odličnimi umskimi sposobnostmi. "Ali mi lahko poveste," sem se obrnil k njemu, "kaj je tisto, kar vsi tukaj tako goreče in zaskrbljeno iščete?" Pogledal me je, kot da bi bil zelo presenečen, da me vidi tam. "Kako ste prišli sem?" je vprašal.

Povedala sem mu, da sem prišla po poti svetlobe.

"O, svetla duh," je rekel, "to je tisto, kar tu iščemo - svetlobo. Luč, v kateri lahko ponovno najdemo priložnosti, ki smo jih na Zemlji izgubili za koristno delo, za dobro in za ljubezen. Predvsem pa iščemo, nenehno iščemo, izgubljeni duševni mir in počitek, a ju nikoli ne najdemo.

"O, pomagaj nam, svetli duh, saj prestajamo muke. Nепrestano si prizadevamo, a nikoli ničesar ne dosežemo. Želimo govoriti s tistimi, ki smo jih zapustili na zemlji, vendar jih ne moremo doseči. Želimo jih opozoriti, naj čim boljše izkoristijo svoj čas, talente in priložnosti na čudoviti božji zemlji - naj delajo dobro drugim in naj ne iščejo le zadovoljevanja svojih sebičnih želja. Želimo jih spodbuditi, naj izkoristijo svobodo

izbire, ki je dana človeku na zemlji in naj izbirajo modro, saj te svobode ni v tem svetu senc.

"Tu so vse stvari izmuzljive. Ko sežete po tistem, kar iščete in si želite, se vam izmakne; in še vedno morate iskati in si prizadevati, a nikoli doseči, vedno znova in znova, brez konca in kraja. Pomislite, kaj to pomeni! Ničesar si ne obetamo! Če bi ljudje na zemlji ostali brez upanja, bi se pogreznili v črni obup. "

Z rokami in stokajoč je odšel v gozd, da bi še naprej iskal tisto, česar tam ni mogel najti.

Nato sem se nenadoma spet znašla na svetlem soncu zunanjega sveta. Preplavil me je velik val sočutja do nesrečnežev, ki sem jih pravkar videla. Pomislila sem, kako je Odrešenik služil duhovom v ječi, padla sem na kolena in molila, da bi mi pokazal, kako naj jim pomagam.

Moj angel varuh mi je prišel naproti, me prijel za roko in skupaj sva se povzpela na nebeški vrt. Tam sem ji povedala, kaj sem videla in zaradi česa sem se počutila tako žalostno.

"Pridi z mano in si malo odpočij," je rekla in me odpeljala v svojo sobo za počitek. Kako drugačno je bilo vzdušje v njej od tistega v mračnem podzemnem gozdu! Počivalnik je izžareval mir, veselje in upanje. Kljub temu, kar mi je povedal ubogi nesrečnež, ki me je zapustil, stokal in stiskal roke, nisem mogla verjeti, da je usoda takih ljudi za vedno popolnoma brezupna.

Moj angel varuh je prebral moje misli. "Joy," je rekla, "za te nesrečne žrtve svojih zmot, ki so si jih sami ustvarili v podzemlju, bo prišel čas, čeprav je za nekatere od njih morda še zelo oddaljen, ko bodo dobili novo priložnost, da se sami rešijo. In morda bodo še našli počitek."

XXIII.

Spet sem po svetlobni poti prišla do mračnega gozda podzemlja. Toda tokrat se mi je zdelo, da sem prodril daleč vanj. Stal sem na robu globokega kanjona, skozi katerega je daleč spodaj tekla hitro tekoča reka, katere barva je bila z višine, s katere sem gledal navzdol, črna kot črnilo.

Ob mojem prvem obisku te mračne pokrajine mi je dušo ohladilo očitno povsem brezupno stanje nesrečnih, nemirnih duhov, ki so jo naseljevali. Zdaj pa sem spoznala, da jih Bog ni zapustil in, da so njegovi svetli angeli lahko celo tu vstopili in služili ubogim žrtvam lastne sebičnosti in zlorabljenih priložnosti na zemlji.

V gozdu na tisti strani potoka, na katerem sem stala, sem tako kot prej videla na tisoče temnih duhovnih oblik, ki so letale med drevesi, iskale tisto, česar tam nikoli niso mogle najti in polnile zrak s svojim žalovanjem. V moji domišljiji se je zdelo, da je reka solz - solz, ki so jih skozi nešteto stoletij prelile množice nesrečnih bitij, ki so skozi vrata smrti prešle iz svetle zemlje v mračni gozd.

V tistem delu gozda na drugi strani potoka nisem videla duhov, ki bi se sprehajali med drevesi in iz njega do mojih ušes niso prihajali zvoki stokanja. Nasproti mene je stal svetel angel, ki sem ga prepoznala kot svojega brata. Okoli njega je bilo zbranih

približno deset temnih duhov, ki pa so prenehali jokati in se jim je zdelo, da ne iščejo več tistega, česar ne morejo najti.

Moj brat je prišel k meni in vprašala sem ga, kdo so ti duhovi z njim. "To so duhovi," je odgovoril, "ki so si s svojim iskrenim kesanjem zaradi svojih slabih dejanj na zemlji in iskreno željo, da bi druge posvarili, naj ne živijo tako kot oni, zaslužili vstop v drugo sfero, kamor jih vodim. Tam lahko začnejo uresničevati svojo odrešitev in tako, če bodo vztrajali, napredujejo iz sfere v sfero, dokler tudi oni ne postanejo angeli služabniki, kot so tisti v nebesih."

Povedala sem mu, kaj mi je rekel duh, ki mi je govoril, ko sem prvič vstopil v gozd. "Morda ga je že zdaj zaneslo na področje, kamor peljem tiste, ki sem jih rešil," je rekel moj brat, "saj nas je veliko, ki se ukvarjamo s tem delom. Če je govoril iskreno, je očitno dosegel tisto stanje duha, ki tem nesrečnikom prinaša še eno priložnost za napredovanje navzgor. Vendar se je motil, ko je mislil, da si vsi nesrečneži tukaj prizadevajo, da bi svoje prijatelje na zemlji odvrnili od takšnega življenja, kot so ga tam živeli sami.

"Na žalost je to daleč, zelo daleč od želje večine tukaj prisotnih. Večina se jih namreč ni pokesala. Še vedno so popolnoma sebični. Ne čutijo nobene žalosti za tiste, ki so jim storili krivico na zemlji. Mislijo samo nase. Solze točijo le zaradi svoje bede. "Globine sebičnosti, hudobije in pokvarjenosti, do katerih se nekateri na zemlji spustijo, le stežka dojameš. Toda mi, ki jim služimo v podzemlju, to vemo, saj lahko beremo njihove misli. Ko v njih beremo znamenja, da nekateri med njimi dosegajo manj sebična stanja duha in se začenjajo kesati zaradi svojih slabih dejanj in zapravljenih priložnosti na zemlji, gremo k njim in poskušamo osvetliti njihovo zatemnjeno razumevanje, jim povedati, da imajo še upanje, jim govoriti o Bogu in njegovi čudoviti ljubezni ter jih spodbujati k nadaljnjemu duhovnemu napredku, dokler ne dosežejo stanja, ki nam omogoča, da jih vzamemo iz tega bednega kraja.

"Kajti volja in želja ljubečega Očeta ni, da bi katerikoli od njegovih otrok, ne glede na to, kako daleč se oddaljijo od Njega, kako hudobni in degradirani postanejo, trpel bedo in muke skozi vso večnost. Vedno, vedno jim je na voljo pot, dolga, naporna in boleča, čeprav je za mnoge med njimi nujna, po kateri se lahko vrnejo k njemu."

Prizor hudobnih duhov na zemlji, ki zapeljujejo ljudi, da delajo zlo, me je zelo zmotil, zato sem brata vprašal, ali je mogoče, da bi dobila razlago o tem.

"Vse skrivnosti Božjih poti še zdaleč ne razumemo v celoti," je odgovoril, "še manj pa jih lahko razumejo tisti, ki še živijo na zemlji. Naj ti bo torej dovolj, da veš, da je zaradi dobrega in modrega namena, ki prispeva k Božji slavi - tako kot vse drugo, kar se zdaj mnogim na zemlji zdi nezdržljivo z neskončno ljubeznijo, za katero vemo, da je -, hudim duhovom včasih dovoljeno, da se vrnejo na zemljo. In tam jim je dovoljeno, da imajo določeno svobodo izbire pri svojih dejanjih, s čimer dokazujejo, ali so se v njihovih zatemnjenih dušah že ukoreninila semena resničnega kesanja."

XXIV.

Moj angelski gostje niso bili dolgo pri meni, ko je moj brat rekel: "Kmalu vas moram zapustiti; čaka me delo. Nekaj nesrečnih duhov, ki sem jih imel čast rešiti v podzemlju, bom odpeljal v drugo sfero."

Izrazila sem željo, da bi ga spremljala, da bi lahko izvedela nekaj o njihovem napredovanju.

"To ti je dovoljeno," je rekel. "Morda me boš lahko spremljala tudi nocoj."

Skoraj vedno šele po tem, ko zaspim, lahko v svojem duhovnem telesu zapustim ta svet in vstopim v druge sfere obstoja. Kako dolgo sem spala, ne vem, toda po svetlobni poti sem ponovno vstopila v mračni gozd. Tako kot ob prejšnjih dveh obiskih sem tudi tam zagledala na tisoče temnih duhov, ki so jokali in stokali. Zdelo se mi je, da me vodi nekakšen neviden vpliv. Hodila sem skozi gozd, dokler nisem prišla do kanjona, v čigar globinah je tekel temen potok, ki sem ga primerjala z reko solz.

Na drugi strani je bil moj brat, okoli njega pa je bilo zbranih približno trideset duhov, ki so v svojih temnih oblačilih predstavljali presenetljivo nasprotje njegovi sijoči podobi. Moj brat je prišel k meni in skupaj sva prečkala reko ter se pridružila čakajoči skupini. Njihov splošni videz je bil podoben tistim v gozdu na drugi strani potoka, katerih stokanje sem še vedno slišala, vendar so bili njihovi obrazi drugačni. Pričakovanje je zamenjalo obup. Zažarelo jim je upanje. Bili so tiho. Zdi se, da jih ni več obsedel demon nemira.

Prehodila sva, kot se mi je zdelo, dolgo pot, jaz sem hodila ob bratu, duhovi, ki jih je rešil, pa so nama sledili. Nisva prišla daleč, ko se je pot začela strmo vzpenjati navzgor in tako je bilo, dokler nisva prišla do konca poti. Na zemlji bi me takšna hoja zelo utrudila, vendar v svojem duhovnem telesu nisem čutila nobene utrujenosti.

Ko smo se vzpenjali po pobočju, ki je bilo gosto poraslo z gozdom, se je ozračje, ki je bilo v podzemnem gozdu gosto, mračno in utesnjujoče, postopoma razjasnilo, listje dreves je postalo obilnejše in bolj zeleno, trava pa bolj zelena.

Končno smo dosegli nekaj, kar se mi je zdelo kot obsežna planota. Pokrita je bila z drevesi. Njen splošni videz je bil zelo podoben gozdu na Zemlji v zmernem pasu, kot ga vidimo na dolgočasen dan, ko je nebo sivo in sonce skrito. Tam so bile ptice, ki so prisrčno pele.

Na prostoru, ki ga je dosegel moj pogled, je bilo na tisoče duhov. Iz njihove postave je bilo razvidno, da jih breme greha bremeni veliko manj kot obupane nesrečneže v mračnem gozdu, od koder smo prišli. Njihova oblačila niso bila temna, ampak mlačno sive barve in opazila sem, da so bila tudi oblačila tistih, ki so nama sledili, enakega odtenka.

"Dobro je biti tam, kjer lahko slišimo ptičje petje," sem slišala vzklikniti enega od njih. Drugi so se navduševali nad zelenjem trave in dreves. Nekateri so svoja čustva izrazili v solzah, ki pa so bile solze veselja.

Prišli so številni duhovi in prišleke prijazno pozdravili in jih odpeljali.

Skozi gozdno alejo sem opazila dolgo vrsto majhnih nizkih zgradb, ki bi jih lahko primerjali s kočami. Vse so si bile podobne in mlačne sive barve.

"To so počivališča za tiste, ki tu živijo," mi je razložil brat. "V njih se lahko umaknejo v meditacijo in občestvo z angeli, ki jim služijo. V sferi, od koder smo prišli, takšnih krajev ni, saj tam ni počitka."

Pogledala sem v enega od njih. Notranjost je sestavljala ena sama majhna soba, ki je bila gola in enako dolgočasnega sivega odtenka kot zunanost. "Kako drugače kot v čudovitih sobah za počitek v Nebeškem vrtu!" sem vzkliknila.

"Ta razlika," je rekel moj brat, "kaže na razliko med duhovnimi stanji tistih, ki živijo tukaj in tistih, ki so se povzpeli v nebeške sfere."

V tej sferi nisem videla cvetja, prav tako nisem slišala veselih vzklikov hvale in zahvale, ki so me navduševali v nebeškem vrtu. Edine pesmi, ki sem jih slišala, so bile pesmi ptic.

"Ta sfera," je rekel moj brat, "je prva od teh sfer, ki ležijo med podzemnim svetom, od koder smo prišli - ki ni najnižja od podzemnih svetov -, in nebeškimi sferami. Usoda tistih, ki so tu, je veliko boljša od tistih, ki bivajo v mračnem gozdu. Tu so veliko bolj dovetni za navodila in vodenje angelov iz nebeških sfer, ki jim služijo in jim pomagajo duhovno napredovati, saj je pri nas ves napredek duhoven.

"Od časa do časa, ko postanejo primerni za tako delo, jim je dovoljeno, da gredo v podzemlje, ki si ga videla in tam služijo nesrečnežem. S tem jim pomagamo, da se znebijo sebičnosti, ki je največja ovira za duhovno rast."

Pripomnila sem, da sem vesela, da mu je uspelo rešiti toliko ljudi iz podzemlja.

"Tudi jaz sem vesel, da sem lahko opravljal tako delo v službi Boga," je odgovoril. "Toda iz vašega sveta skozi vrata smrti vsak dan v mračno podzemlje odhajajo množice grešnih duš. V vašem svetu si najbolj prizadevamo, da bi se razširila luč - znanje -, ki bi veliko število ljudi odvrnilo od grešnega, hudobnega, sebičnega in brezbožnega življenja, ki jih po smrti pripelje v tako bedo in nesrečo. Kajti po smrti se mora izpolniti zakon: "Kakor sejete, tako boste želi". Brezbožne grešnike pa je težje - veliko težje - popraviti in ponovno pridobiti v mračnih podzemnih svetovih kot v svetu, v katerem preživljajo svoje fizično življenje.

"Ali bi lahko zemeljski otroci spoznali, da je življenje na zemlji le uvod v neskončno življenje, da je od njihovega zemeljskega življenja odvisno, ali bodo padli v globine bede, trpljenja in obupa, ki so veliko bolj brezupne in hude, kot jih lahko doživijo na zemlji, ali pa bodo vstopili v stanje bivanja, ki je veliko bolj radostno, kot ga je mogoče najti na zemlji. Če bi se tega zavedali, je nepredstavljivo, da se jih toliko tako brezbrizno pripravljajo na to večno življenje.

"Sebičnost bi potem veljala za samomorilsko. Kristusove zapovedi in odredbe bi bile prepoznane kot najbolj razumne in praktične, kar jih je bilo kdaj koli dano človeštvu. Svet potem ne bi več dolgo kazal angelom žalostnega prizora, kot ga kaže zdaj, ko se velikodušna radodarnost narave, Stvarnikov dar njegovim otrokom na zemlji, v veliki meri izkorišča za sebični pohlep peščice, namesto za srečo in blaginjo vseh. In potem v podzemne svetove ne bi več prihajal tako neprekinjen tok nesrečnih, z grehom obremenjenih in revnih duš.

"Pravilno razumljeno zemeljsko življenje je občudovanja vredna šola za večno življenje, ki mu sledi. Njegovi boji z materialnimi ovirami, spopadi s skušnjavami od

znotraj in od zunaj so sredstva, s katerimi se razvija moč značaja in dosega duhovna rast. To so dobrine, ki preživijo smrt in se tu izkažejo za dragocene zaklade."

XXV.

Ko sem skušala s to knjigo drugim posredovati neko predstavo o lepotah, čudežih in skrivnostih duhovnih sfer, v katere sem bil popeljana, sem globoko občutila svojo neprimernost za to nalogo. Veliko bolje bi jo opravil eden od mnogih nadarjenih svetnikov na zemlji, če bi mu bili podeljeni enako vzvišeni privilegiji. Toda meni je bila dodeljena naloga, da podam neko poročilo o tem, kar mi je bilo razodeto in z njo moram nadaljevati, čeprav bi to, kar moram zdaj povedati, zahtevalo navdihnjeno pero, da bi to sploh ustrezno opisalo.

V svojem duhovnem telesu sem se pogosto povzpел na dvorišče Luči, kot jim pravijo angeli. Ko sem šla na nebeški vrt, sem se vedno zavedala, da me je tja odpeljal eden od angelov, skoraj vedno moj angel varuh. Ko pa sem se povzpela na dvorišča Luči, se nisem zavedla, da me je tja odpeljal. Ko sem se nenadoma prebudila, sem se tam znašla z angelom, ki sem se ga naučila imenovati Mentor in mi je stal ob strani. Preden sem ga tam srečala, se mi je ta angel, ki je res eden najmodrejših in najbolj zvestih duhovnih svetovalcev, pogosto prikazoval in me poučeval. Prav on je bil tisti, ki mi je, kot je opisano v prejšnjem poglavju, dal vpogled v pomen tistega stavka: "Revščina in bogastvo sta iz duha."

Ko sem se prvič znašla na dvoriščih Luči, sem z Mentorjem stala na sredini velikega dvorišča ali trga, blizu čudovitega belega vodnjaka s tremi umivalniki, ki so bili eden nad drugim, na vrhu pa je stal gol kip, idealizirano utelešenje vsega, kar si lahko predstavljamo o gracioznosti in simetriji v moški človeški postavi. Desna roka je iztegnjena nad glavo, v roki pa drži venec - venec zmage. Iz vodnjaka se visoko dvigajo curki in z melodičnim zvonjenjem padajo v sklede.

Svetloba je zelo svetla. Za fizične oči bi bila osupljiva, vendar oči duhovnega telesa ne zaslepi. V dišečem ozračju je čudežna kakovost vznemirjenja. Človeka tam napolnjuje bujen občutek življenja, v katerem se popolnoma ne zaveda omejitev, ki jih na zemlji fizično telo očitno nalaga duhu, ki prebiva v njem. Tam duh čuti, da je resnično svoboden.

Na štirih straneh dvorišča - edinega od številnih dvorišč v Dvorani luči, ki sem ga še videla - so čudovite stavbe in templji v grškem arhitekturnem slogu. Spominjale so me na slike, ki sem jih videla in opise, ki sem jih prebrala o atenski Akropoli, preden je čas in barbarske roke tam naredile tako veliko razdejanje.

Če bi poskušala opisati njihove čudovite lepote, da bi si jih drugi lahko ustrezno predstavljali, bi bilo to popolnoma jalovo. To moram prepustiti domišljiji tistih, ki poznajo grško umetnost. Če bodo pred svoje miselne vizije priklicali vse, kar jih je navdušilo v tem, kar so videli ali prebrali o grški arhitekturi in kiparstvu in si nato prizadevali, da bi jim pripisali tisto nepopisno duhovno kakovost, ki jo ima vsak predmet v nebeških sferah, bodo dobili veliko boljšo predstavo o dvorcih Luči in njihovih umetnostnih templjih, kot bi jo dobili iz vsakega mojega napornega poskusa,

da bi jih opisala z besedami, čeprav se na umetnost in njeno frazeologijo sploh ne spoznam.

Visok, veličastnega videza in ukazovalnega nastopa, s širokim, visokim čelom in natančno izklesanimi črtami se mi Mentor zdi poveličano utelešenje najplemenitejšega tipa starogrške moškosti. Njegova obleka je klasična grška, njegova oblačila so bela, vendar so drugačna od vseh zemeljskih oblačil, saj izžarevajo svetlobo. Okoli glave ima krožnico iz listov, na čelu pa na vitkem zlatem ogrinjalu bleščečo zvezdo.

Drugi angeli, podobno oblečeni, so stali ali hodili po dvorišču, v skupinah ali parih in se zavzeto pogovarjali.

Tako kot lahko le nakažem veličastne lepote dvorišča Luči, tako lahko, bojim se, le nakažem čudovit čar in impresivnost Mentorjevih govorov in moram ponovno pozvati domišljijo svojih bralcev, da si o njih ustvarijo neko predstavo.

Naj si predstavljajo, da poslušajo enega od najmodrejših mož v času najlepše Grčije. Njihova domišljija naj se še bolj razširi in naj si predstavljajo, da poslušajo istega človeka, kakršen bi bil, če bi še več kot dva tisoč let živel na zemlji z neokrnjenimi umskimi sposobnostmi in telesno močjo. In, če je njihova domišljija kos nadaljnjemu naporu, naj si predstavljamo, da poslušamo človeka, katerega um se je skozi vsa ta stoletja razvijal v angelskih sferah, kjer je zdaj eden od visoko dvignjenih angelov. Če jim bo to uspelo, bodo razumeli, zakaj se jaz, še vedno zemeljski otrok in preprost človek, čigar življenje je bilo preveč polno dela, da bi si lahko privoščila kulturno udejstvovanje, ustrašim misli, da bi si drznila poskusiti drugim posredovati vsaj približno ustrezno predstavo o tem, kaj je padlo iz njegovih ust, ko sem ga navdušeno poslušala na dvoriščih Luči. Pa vendar je treba poskusiti, saj mi ta razodetja niso bila dana zato, da bi jih kot sveti zaklad zaklenila v svojih prsih.

Težava ni v tem, da bi besede in stavke, ki jih je uporabljal, ponavljala na pamet - saj je svoj jezik prilagodil mojemu razumevanju, kot to stori odrasel človek, ko govori majhnemu otroku -, temveč v tem, da bi prikazala čudovito moč, s katero so bili opremljeni, ko so prihajali od takega človeka.

Vsakdo, ki je poslušal javne govornike, ve, kako pomembna je osebnost govornika za prepričljivost njegovih izjav. A ko človek posluša najbolj privlačne in zgovorne govornike, se še vedno počuti svobodnega, da dvomi o njihovih izjavah in razpravlja o njihovih sklepih ter jih morda zavrne kot napačne. Ko pa poslušamo Mentorja na dvoriščih Luči, je nemogoče ohraniti takšno držo uma. Prepričana sem torej - še več, popolnoma vem, da poslušam resnice - duhovne resnice - najvišjega pomena za človeštvo.

Ko sem se po poslušanju vrnila na Zemljo, sem včasih skrbno zapisala, kaj sem si zapomnil o tem, kar mi je povedal. Toda, ko sem prebrala, kar sem zapisala, sem žal ugotovila, da besede nimajo več tiste moči, ki je v moje srce vnesla tako veličastno prepričanje, ko sem jih slišala izreči Mentorja. Takrat obupam in si želim, da bi imela tisti dar, ki ga imajo veliki pisatelji in s katerim bi lahko drugim dal čutiti to, kar je meni dal čutiti Mentor.

Mentor, ki je živel več sto let pred začetkom Kristusovega služenja na zemlji, je namreč služabnik Mojstra na dvoriščih Luči. In velike resnice, ki mi jih je vžgal v srce,

so bile resnice, ki jih je Odrešenik oznanjal v Galileji. Breme njegovega govora je bila vedno Božja ljubezen ter blagoslov in sreča, ki ju podarja tistim, ki jo sprejmejo. "Duše mnogih," mi je rekel, "kličejo po več luči - luči, ki bi jih vodila k Bogu, velikemu Vse Očetu. In pred njimi, če bi jo le videli, sije luč, ki jo potrebujejo, edina luč, s katero lahko njihove duše najdejo mir, luč Božje ljubezni, ki se jim je razodela v Kristusu, ljubečem Odrešeniku, ki jim je spregovoril s tako nežnimi poudarki: "Pridite k meni vsi in potolažil vas bom", "Pridite k meni vsi in našli boste počitek". " "Vsem, ki si iskreno prizadevajo spoznati Boga in mu odpreti svoja srca, pošlje svoje svete angele, da jim služijo, jih duhovno vodijo in tolažijo, da bi spoznali, da so resnično Božji otroci in dragoceni v njegovih očeh.

"Obstajajo angeli, množice angelov, ki so željni, zaskrbljeni, hrepeneči, željni služiti človeštvu in ga prepričati, naj odpre okna svojih duš svetlobi - Božji svetlobi -, ki prinaša mir duha, ki presega vsak razum.

"Ker pa večina ljudi živi v duhovni temi in časti lažne bogove - bogove sebične koristi, zemeljske slave ali čutnih užitkov - ali pa jih revščina in beda tako utesnjujeta, da se sploh ne zavedajo, da imajo dušo, jim angeli ne morejo služiti, kot si tako goreče želijo. "Le redki med številnimi milijoni človeštva vedo kaj o angelih ali njihovi službi na zemlji. Večina njihovih duhovnih učiteljev je prav tako nevedna. Verjamejo, da angeli ves čas ostajajo v nebesih, kjer uživajo neizrekljivo blaženost, vendar se ne ozirajo in pozabljajo na borbo in trpljenje človeštva na zemlji, katerega duše stradajo.

"Ko se vzpenjamo višje v nebeških sferah, pridobivamo globlje in širše znanje o Božji ljubezni. Kolikor se tega zavedamo, tudi sami odsevamo Božje lastnosti, čeprav se nam to zdi šibko. Ker Božja ljubezen do njegovih otrok na zemlji ni nič manjša od njegove ljubezni do otrok v nebeških sferah, kako bi lahko bili to, kar smo in ne bi ljubili tudi njih? "Kakor je tvoje srce, sestra, ganjeno do sočutja, ko vidiš na zemlji lačnega in mu z veseljem daš svoja sredstva, da bi si lahko priskrbel hrano, tako nas v še večji meri napolnjuje sočutno hrepenenje, da bi nahranili stradajoče duše mnogih milijonov Božjih ljudi - da bi jim prinesli čudovit dar Božje ljubezni."

Nato je, kot da bi želel še bolj izraziti gorečnost svojih čustev, zapel te vrstice, ki jih še nikoli nisem slišala peti od zemeljskih glasov, čeprav bi jih morda lahko našli v kakšni zbirki himen.

Znova mi govori v srce, sladek in radosten refren, poj ga znova in znova, čudovit dar Božje ljubezni, poj ga znova in znova, čudovit dar Božje ljubezni.

Besede so preproste, a o, kako globok pomen se je skrival v njih, ko jih je mentor pel s tako gorečim navdušenjem! Takšnega petja na zemlji ni mogoče slišati. Nikoli prej nisem slišala ničesar, kar bi name naredilo tako globok vtis o resničnosti Božje ljubezni. Čeprav sem jih dala v narekovaje, se ne pretvarjam, da sem natančno navedla besede, ki jih je uporabil mentor. Le redki, ki jih je očaral sijajen govornik, lahko v zaporedju, v katerem so bile izrečene, iz spomina prenesejo besede, fraze in stavke, ki so razburkali najgloblje globine njihove narave. Vendar sem zvesto povzela vsebino in duha enega od mentorjevih govorov. Vendar se žalostno zavedam, kako daleč od tega, da bi tistim, ki ga bodo brali, prinesel to, kar je meni prinesel, ko sem ga slišala.

Še enkrat se moram obrniti na domišljijo bralcev, da mi pomagajo. Naj si ponovno predstavijo čudovita dvorišča Luči in Mentorja kot visoko dvignjenega angela ter naj si predstavljajo, da ga poslušajo, kot sem ga poslušala jaz, ko sem stala ob čudovitem vodnjaku.

Če jim bo to uspelo, bodo morda tudi oni občutili, kar sem občutila jaz in čudoviti dar Božje ljubezni se jim bo vtisnil globoko v dušo.

Ko sem se vrnila na zemljo, ne vem kako, sem se spet znašla v svojem fizičnem telesu in ležala v postelji. Toda v ušesih mi je še vedno zvenela tista čudovita pesem.

XXVI.

Spet sem se znašla z Mentorjem, ko sem stala ob vodnjaku na dvoriščih Luči. Napolnil je kristalni kelih z vodo in mi ga podal. "To globoko popij," je rekel, "osvežila te bo in okrepila." Izpila sem vsebino čaše in takoj sem se počutila okrepljeno, vse moje duhovne sposobnosti pa so se pospešile. Mentor je nato dvignil roke nad mojo glavo in naredil gesto, kot da bi nekaj vrgel name, nato pa sem se znašla v svetlikajoči se beli halji. "Zdaj pa pridi z mano," je rekel, "in pokazal ti bom enega od templjev umetnosti." Vodil me je nekaj poti skozi dvorišče, dokler nisva prišla do impozantne stavbe iz čistega belega marmorja, tako se mi je zdelo. Njena arhitektura je bila v slogu grškega templja. Po širokem stopnišču sva se povzpela pod obokano stebrišče in vstopila v prostorno dvorano. Stene so bile prekrite z bogato škrlatno barvo, vendar je bila tekstura materiala, če jo lahko tako imenujemo, podobna oblaku. Ko sem se ga skušala dotakniti, nisem mogla čutiti ničesar.

Notranjost je bila polna kipov - posameznih figur in skupin - na videz so bili vsi iz marmorja. Med njimi so bile palme. Zrak je bil napolnjen s slastnim dišavo. Izvrstna lepota kipov me je navdušila. Nekatero kipe sem prepoznala po reprodukcijah in fotografijah, ki sem jih videl v umetniških galerijah. Posebej me je pritegnil lik Hermesa, saj je bila glava zelo podobna glavi Mentorja, le da je njegova brada bolj kvadratna, čelo višja, splošni izraz pa kaže na odločno voljo in veliko intelektualno moč. Toda ta kip in vsi ostali kipi v dvorani so imeli nekaj nedoločljivega, kar jih je razlikovalo od vseh kipov, ki sem jih videla na zemlji in jih delalo lepše. Vprašal sem mentorja, kaj je to.

"To, kar vidiš tukaj," je odgovoril, "so utelešenja idealov nekaterih najslavnejših antičnih mojstrov, ki so jih skušali narediti vidne in oprijemljive. In čeprav so bila njihova dela na zemlji upravičeno priznana kot mojstrovine, to, kar so ustvarili tam, kot lahko vidiš v primerjavi s temi deli, še vedno ni doseglo idealov, ki so jih imeli v mislih, kot se vedno zgodi z delom človeških rok."

"In od kod ta čudovita umetniška dela?" sem vprašala.

"Prišli so na ukaz Najvišjega, tako kot vse ostalo, kar vidiš tukaj," je odgovoril. "Popolna so le Stvarnikova dela. "Že mnogo generacij," je nadaljeval, "se kiparska umetnost na Zemlji ni izboljšala. Dela mojstrov stare Grčije niso bila nikoli presežena. Ko sem živel na zemlji, je bilo pridobivanje takšnih del moje največje veselje. Navduševal sem se nad njihovo lepoto. Vendar sem že zdavnaj spoznal, da je užitek,

ki izhaja iz takega vira, veliko manjši od veselja, ki ga doživljajo tisti, ki si prizadevajo rasti v duhovnem življenju, pridobiti trdno vero in zaupanje v Boga ter pomagati drugim, da se duhovno razvijajo." Povedala sem mu, da sem si pogosto goreče želela, da bi bila obdarjena z nadarjenostjo, ki bi mi omogočila, da bi na platno upodobila ali iz gline izoblikovala nekaj čudovitih videnj, ki so včasih preganjala mojo domišljijo.

"Dobila si veliko večje darilo," je dejal. "Tvoj privilegij je, da lahko obišeš te nebeške sfere in drugim poveš nekaj o tem, kar ti je bilo razodeto o neskončni Božji ljubezni in službi njegovih angelov, ter da posejete semena, ki bodo obrodila dober sad v mnogih srcih. Veliko umetniško delo lahko vzbudi občudovanje tisočih in umetniku prinese določeno mero zemeljske slave, vendar je veliko bolje, če za Boga pridobimo vsaj eno dušo. Veliko je tistih, ki so bili na zemlji priznani za velike, katerih nagrada po smrti ni bila dosežena s tistimi stvarmi, za katere so bili, ki so se jih spominjali na zemlji, ampak z dejanji, za katera tisti, ki so jim tako glasno ploskali, niso vedeli ničesar in, ki ne bi ničesar prispevala k njihovi slavi, če bi jih poznali."

Zapustila sva tempelj in se sprehodila po dvorišču. Mentor se je nenadoma ustavil in z zamahom vzkliknil: "Glej!" Čudovite zgradbe so mi izginile izpred oči in zagledal sem ogromno, sijočo množico angelov, ki so peli hvalnice in zahvalne pesmi, ki sem se jim neustavljivo želel pridružiti. To je bil vzvišen in veličasten prizor, saj sta se tu resnično pokazala veselje in sreča, ki si ju na zemlji lahko le bežno predstavljamo.

"Oh!" sem vzkliknila, "Ko bi ljudje na zemlji lahko le enkrat videli to! S takšnim ciljem, za katerega bi si lahko prizadevali, ne bi nikoli več čutili, da življenja ni vredno živeti." Zdelo se mi je, da je bila to neskončna procesija sijoče množice, sem vzkliknila ob njihovem številu.

"Božjih angelov je kot peska na morski obali," je rekel Mentor. "Nešteto jih je. In tebi je bilo dano, da otrokom zemlje poveš to, kar bo mnoge izmed njih spodbudilo, da bodo odprli svoja srca za blagoslovljeno službo teh angelov. Veselite se in radujte!"

Večkrat sem bila na dvoriščih Luči, preden so me odpeljali onkraj meja dvorišča, ki sem ga videla, ko sem se prvič znašla tam. Kot ob prejšnjih obiskih mi je Mentor dal piti čašo vode iz vodnjaka in poskrbel, da sem bila oblečena v sijočo belo obleko. Nato je rekel: "Pridi z mano in pokazal ti bom nekaj, česar še nisi videla."

Vodil me je skozi dvorišče, dokler nisva prišla do visokih vrat z lepo izrezljanimi vrati, ki so bila podobna bronastim. Dvignil je roko in vrata so se odprla. Nato sem zagledala prizor, katerega očarljivo lepoto lahko samo napovem. Če uporabim izraz, ki po mojem mnenju najbolje označuje njegov značaj in čar, bi ga primerjala z velikim parkom, ki pa je veliko lepši od najslavnejših angleških parkov. Mnoga drevesa so bila prekrita s cvetovi, kot so na začetku poletja naši angleški kostanji. Cvetovi so bili različnih velikosti in barv, vendar so bili vsi zelo lepi in so oddajali čudovit vonj. Ptice je bilo veliko. Vse, ki sem jih opazila, so imele bleščeče oprsje in so pele, kot da bi bila njihova bitja do zadnjega kotička napolnjena s prekipevajočim veseljem. Zemlja je bila valovita, v daljavi pa so bili srebrni potoki in jezera ter gore, ki so jih krasile bleščeče kaskade in slapovi. Očarala me je veličastna lepota tega prizora. Mentor me je vprašal, kaj na zemlji najbolj občudujem.

"Lepote narave," sem mu rekla. "Ptice, drevesa in rože so mi tam prinesli večjo srečo, kot bi mi jo, razen redko, prineslo človeško druženje. Pogosto se mi zdi, da mi govorijo, vendar nikoli ne morem z besedami izraziti, kaj govorijo moji duši."

"Potem pa, Joy," je rekel, "vzemi s seboj nekaj teh cvetov." Nekaj sem jih poskušala odtrgati od stebel, vendar sem na svoje presenečenje ugotovila, da ne morem odtrgati niti enega samega cveta. Mentor mi jih je odtrgal z največjo lahkoto.

Ko sem se v duhovnem telesu vrnila v svoj dom, sem jih postavila v vazo, a ko sem jih naslednje jutro v svoji fizični obliki šla pogledat, sem ugotovila, da jih sicer vidim enako jasno kot takrat, ko mi jih je izročil Mentor in še vedno čutim njihov čudovit vonj, vendar jih na otip ne morem otipati. Nisem jih mogla otipati. Moje roke so šle skozi njih, kot bi šle skozi žarek svetlobe in še vedno so ostale nedotaknjene, niti en cvetni listič se ni spremenil.

Razen mene jih nihče od članov mojega gospodinjstva ni videl ali zavohal. Angeli, ki me obiščejo v mojem domu, lahko z njimi ravnajo, tako kot mi ravnamo z zemeljskimi rožami. S slednjimi, ki jih imam vedno nekaj v svojem domu, pa ne morejo ravnati. Vidijo jih, kot jih vidim jaz, vendar se njihovemu dotiku ne upirajo. Njihove duhovne roke gredo skozi njih tako kot moje človeške roke skozi nebeške rože. V tem je skrivnost, katere ne morem razložiti. Kateri je svet trdne resničnosti in kateri je svet neoprijemljivih pojavov? Naš svet ali svetovi duhov?

Toda o tem sem prepričana. Če bi se človek v človeški podobi, ki ima le pet čutil, ki jih pozna znanost, lahko preselil v nebesne sfere, ne bi mogel videti ničesar od njihovih čudovitih lepot, ne bi mogel slišati niti note njihove vesele glasbe, pa naj bi bile te sfere kjerkoli. Zanj bi bile le prazen in tih prostor. Toda meni, ker sem v svojem duhovnem telesu in obdarjena z duhovnimi čutili prenesena v te sfere, se zdijo resničnejše, trajnejše in lepše kot katerikoli del te navidezne trdne zemlje.

XXVII.

Mentor me je večkrat peljal v čudovit tempelj v Nebeškem parku, kot ga bom imenovala. Je v grškem arhitekturnem slogu, tako kot vse stavbe, ki sem jih videla na dvoriščih Luči. V njem ni kipov niti ničesar, kar bi ustrezalo tribuni ali prižnici. Toda vsakič, ko sem bila tam, je v njej sedelo veliko angelov, ki so vsi gledali v isto smer in imeli ganjen izraz na obrnjenih obrazih, kot da bi poslušali nekoga, ki jim je govoril to, kar je veselilo njihove duše.

Mentor mi je povedal, da je tempelj namenjen meditaciji - meditaciji o neskončnem Bogu in njegovi čudoviti ljubezni, usmiljenju, dobroti in moči. In tako kot zemeljski otroci, ki se z mislimi, iz katerih so izgnane vse sebične in neskladne misli, prepustijo najglobljim hrepenenjem svoje duše, prejmejo svete in vznesene misli, tako tudi angeli, zbrani v templju meditacije, v mnogo bolj radodarni meri, ker so njihove duhovne sposobnosti večje in njihova srca čistejša, od Najvišjega prejmejo tisto, kar bogati njihove duše. Ob enem od mojih obiskov tega templja se je, ne da bi uporabila kakršen koli mehanski pripomoček, ki sem ga lahko zaznala, ena celotna stran, sestavljena iz nečesa, kar je bilo videti kot trden marmor, dvignila, kot bi se dvignila zavesa, ki izgine

v strehi in razkrije razgled transcendentne lepote. Ob takšnih trenutkih je bilo vedno videti sprevod angelov v belih oblačilih, ki so peli hvalnice. In kako veličastno so peli! Zdelo se mi je, da slišno izražajo sveto veselje, s katerim so bili napolnjeni tisti v templju.

V templju se nam je vedno pridružil angel, ki je moral svoje zemeljsko življenje končati v visoki starosti, saj je imel na glavi sneg mnogih zim in dolgo, tekočo belo brado. Njegova podoba je nadvse častitljiva in kaže na veliko modrost in svetost. Toda, kot sem že omenila, videz visoke starosti pri angelih ni nikoli povezan s šibkostjo ali nemočjo kot pri ljudeh. Živahno, radostno vitalnost, ki daleč presega, tako se mi je zdelo, vitalnost najbolje treniranih športnikov tukaj, imajo vsi angeli v nebeških sferah, ne glede na to, ali so videti, kot ocenjujemo videz tukaj, mladi ali stari. In tako je v kombinaciji z večno mladostjo starost - ali morda bi rekla navidezno starost - deležna čudovitega čara.

Častitljivi, kot ga bom imenovala, je vedno z nami zapustil tempelj in se z nami sprehajal po parku. Ne bom poskušala opisati čara njegove osebnosti. V njegovi navzočnosti je nekaj, za kar se zdi, da izžareva iz njega, tako kot iz mentorja in kar človeka dvigne nad vsakdanjost življenja.

"Dobro je," mi je rekel na enem od teh sprehodov, "da tisti tukaj in tisti na vaši ravni obstoja pogosto in globoko premišljuje o ljubezni, usmiljenju in veličini Boga Očeta. Na ta način se pridobi duhovno znanje - ne tako, kot se znanje o materialnih stvareh pridobi z napornim študijem z omejenimi umskimi sposobnostmi, ampak tako, da preprosto sprejmeš misli, ki prihajajo v dušo."

Videla sem izraze veselega navdušenja, ki sem ga opazila na obrazih ljudi v templju. "To, kar si videla," je rekel častitljivi, "je mogoče videti le na obrazih tistih, ki so dosegli to, kar Bog zahteva od svojih otrok."

"In kaj je to?" sem vprašala.

"Resnica," je odgovoril, "resnica v mislih; v umu, ki je skrit pred ljudmi, vendar je njegovo delovanje znano Bogu; enovitost namena in ta namen predanost služenju Bogu - najvišjemu dobremu, v kolikor je to razodeto vsakemu posamezniku.

"V vašem svetu je to redkost. Pod pretvezo služenja Bogu - izpolnjevanja Božje volje - si ljudje pogosto prizadevajo doseči lastne cilje. Z eno roko bi se radi držali Boga, z drugo pa se oklepajo ničvrednih zemeljskih stvari. Njihove misli so razdeljene. Resnica ne more ostati v njih. Lahko zavajajo druge, lahko zavajajo sebe - in samoprevara je usodna za duhovno rast, toda Boga ne morejo prevarati.

"Zato si prizadevajte," je nadaljeval, "graditi na popolni predanosti resnici v mislih, besedah in dejanjih. Takrat se vaša duša dvigne nad stvari, ki jo vlečejo navzdol, ji zastirajo pogled in ji zapirajo luč Božje ljubezni. Takrat ti je dano, tako kot vsakomur, ki se želi učiti od Boga, poučevanje o duhovnih stvareh. Izoblikujte navado, da prisluhnete tistemu tihemu, majhnemu glasu, ki takrat spregovori vaši duši in brezpogojno ubogajte vodstvo, ki vam je takrat dano, saj se vam v takih trenutkih resnica razkrije v polni meri vaše zmožnosti, da jo sprejmete."

Ob neki drugi priložnosti, ko sva zapustila tempelj meditacije, je častitljivi rekel: "Videla si, kaj lahko dosežete, vendar se pri iskanju ideala pazite, da ne spregledate in

zanemarite življenjskih dolžnosti - svojega življenja na zemlji. Če to počnete, se ne naučite pravih, najbolj koristnih lekcij življenja. Življenje na zemlji ni dano zato, da bi o njem sanjali. Duša pridobi potrpežljivost, moč in trdnost, če dan za dnem zvesto opravljate svoje dolžnosti in naloge, pa naj bodo velike ali majhne, na katerem koli področju poklicnega dela. Za prizadevne duše je marsikaj, kar leži na poti dolžnosti, pogosto zelo nadležno, zlasti za tiste, katerih življenjska usoda je ozka in, morajo z neprijetnim delom zaslužiti za preživetje sebe in tistih, ki so od njih odvisni. Toda, verjemi mi, prav s predanostjo dolžnosti najbolje dokažete svojo vero in zaupanje v velikega Vse- Očeta ter se približate velikemu srcu Božje ljubezni."

"Res je," je dodal mentor. "Premagane težave in pogumno prestane preizkušnje so prave stopnice do idealnega življenja, ki vedno vabi vse željne duše. Zato živite vsak dan, kot da bi bil vaš zadnji na zemlji. Izpolnite njegove naloge po svojih najboljših močeh kot za Boga. Nato se z zahvalno molitvijo k nebeškemu Očetu umaknite k počitku in bodite prepričani, da ste v Božjih rokah in, da je z vami vse dobro, ne glede na to, ali se prebudite v nebesih, kjer so vse življenjske skrbi pozabljene, ali pa se prebudite v nov dan na življenjskem bojišču."

Na enem od teh sprehodov z mentorjem in častitljivim sem pripomnila, tako kot sem to storila na nebeškem vrtu: "Tukaj nimate morja."

Častitljivi se je nasmehnil in dvignil roko. "Poglej!" je rekel.

Preden je spregovoril, sva se sprehajala med čudovitimi cvetočimi drevesi, v daljavi pa so se dvigale gore. Ko je izrekel tisto besedo: "Glej!", so mi gore izginile izpred oči in zdelo se mi je, da stojimo na robu pečine, daleč pod nami pa je bilo ogromno, bleščeče morje, na katerem je bilo veliko parnikov in jadrnic. To je bil veličasten prizor. "Zemlja, morje, nebo, človeštvo, vesolje, vse to oznanja vsemogočnost Stvarnika, velikega Vse- Očeta," je dejal Mentor. "Napij se čudežev in lepot njegovega stvarstva in začuti, da imaš tudi ti svoje mesto v Božanskem načrtu."

Čeprav smo bili, kot se mi je zdelo, zelo visoko nad morjem, nisem videla takega prizora, kot bi ga lahko videla na zemlji, ko bi ga gledala z velike višine. Moj pogled je bil teleskopski - več kot teleskopski -, saj optični zakoni, ki se nanašajo na vidni kot, zame niso več veljali. Morala sem se le osredotočiti na katero koli plovilo in videla sem ga in vse na njem - obraze posadke, bleščečo medenino ograje, kolute vrvi in različne pripomočke na palubi - tako jasno, kot da bi sama stala na palubi. Še več, videla sem lahko skozi krov velike čezoceanske ladje in opazovala njene vitalne funkcije. Videla sem čudovite stroje in do pasu razgaljene kurjače, ki so napajali nenasitne peči. Mentor mi je povedal, da morajo angeli le usmeriti svoje misli na katerikoli kraj na Zemlji in takoj ga lahko vidijo, kot, da bi bili dejansko tam. Slišijo lahko, kaj govorijo ljudje, ki so morda tam. Preberejo lahko misli, ki jih imajo v mislih in, ki se včasih zelo razlikujejo od besed, ki jih izrečejo. Iz svojih vzvišenih sfer lahko otrokom Zemlje posredujejo miselna sporočila, ki se bodo, če bo njihov um pravilno uglašen, v njih zasedla, tako kot sprejemni instrument, ki je uglašen na pravi ključ, zabeleži brezžično električno sporočilo.

Poleg očarljive lepote me je v Nebeškem parku, tako kot v Nebeškem vrtu, najbolj navdušila popolna odsotnost vsega, kar bi kazalo na propadanje. Nobenega

odpadlega listja, nobenega zbledellega cveta, nobene posušene trave. Zdi se, da je smrt neznana celo v vegetaciji teh blaženih kraljestev.

Prav tako tam ni senc. Drevesa, stavbe in angeli ne mečejo senc. Ne glede na to, kaj je tam vir svetlobe, se zdi, da ta ne prihaja iz ene osrednje krogle, kot sonce, ki osvetljuje zemljo. Tam je tema neznana. Angeli so mi povedali, da na Zemlji tema zanje ne obstaja. Tu vidijo enako dobro ponoči kot podnevi. Duhovni vid ne potrebuje umetnega osvetljevalca.

O obsegu sfer, ki sem jih imela čast obiskati v svojem duhovnem telesu, ne vem ničesar. Lahko trdim, da jih nisem videl nič več, kot bi jih lahko videl prebivalec kakšnega drugega planeta, ki bi se po naključju znašel na tem našem svetu.

XXIII.

Mentor me je pogosto poučeval o duhovnih zadevah. Želim si, da bi ga lahko posredovala drugim, kot je bil posredovan meni. Čeprav globoko čutim svojo nezmožnost, da bi posredovala njegove nauke, bom skušala podati vsebino vsaj enega njegovih govorov.

"Velika skrivnost duševnega miru, radostnega in bogatejšega življenja je zaupanje v Boga. To je velika lekcija, ki jo uči Sveto pismo. Pravilno razumljen odlomek iz knjige Pregovorov: "Kdor pa me posluša, bo prebival na varnem, miren bo in se ne bo bal hudega," človeku pomaga živeti na zemlji tako, kot bi moral živeti, več, kot lahko dobi iz vseh filozofskih sistemov, ki so bili kdaj koli napisani.

"Psalmistov nasvet: "Na vseh svojih poteh ga spoznavaj in on bo usmerjal tvoje poti," če ga boš pobožno upoštevala, bo prinesel veliko večjo srečo, kot jo lahko pridobimo z najbolj suženjsko predanostjo vodstvu katerega koli človeškega učitelja, katerega modrost je plod zgolj njegovega lastnega razumevanja.

"Samo Božja ljubezen je tista, ki bo zadovoljila potrebe duše. Prebuditi človeka k temu spoznanju, mu razkriti, kaj ta ljubezen je in kaj dela zanj, je poslanstvo angelov na zemlji. Ne glede na to, kako visoko je človek vzgojen, ne more od njih dobiti tistega, kar bo zadovoljilo najgloblje želje njegove narave. Božji mir, ki presega vsak razum, lahko podari samo Bog. Pridobiti ga je mogoče s popolnim zaupanjem vanj in sprejemanjem njegove neskončne ljubezni. Kot je zapisal eden od vaših sodobnih pesnikov:

"Samo nebesa so tista, ki se razdajajo, Boga je mogoče dobiti samo, če ga prosiš.

"Človeški um v svetu, ki ga obdaja, kot ga vidi in spoznava s svojimi materialnimi čutili, ne najde zadovoljivega dokaza o obstoju vseмогоčnega Stvarnika, še manj pa bo lahko razbral dokaz, da je Stvarnik bitje neskončne ljubezni. Zakone narave, kot jih imenuje, bo pogosto odkril na videz krute in neusmiljene, iz njih pa bo lahko sklepal na obstoj vrhovnega zakonodajalca, ki spravlja v gibanje sile, fizične in moralne, z neustavljivo močjo in jih pusti delovati, pri čemer je popolnoma brezbrizno, koga blagoslavlja in koga uničujejo. Vendar ne bo odkril nobenega dokaza, ki bi zadovoljil njegov razum, da lahko od Boga dobi tolažbo, ko je v težavah; pogum, ko je hudo oblegan; moč, ko mu lastna moč odpove; upanje, ko obupa.

"To znanje je mogoče pridobiti le z duhovnim razumevanjem. Duhovno razumevanje dojema duhovne resnice po njihovem učinku - po žaru navdušenja, ki ga prižgejo v duši. Samo duhovno razumevanje lahko dojamemo Božjo ljubezen.

"Božja ljubezen ni zgolj abstrakcija; je nekaj resničnega; je najmočnejša sila na svetu. Za človekovo dušo je to, kar je sonce za zemljo, na kateri živiš. Brez življenjske toplote in svetlobe tega sonca zemlja človeku ne bo dala ničesar, kar bi potešilo njegovo telesno lakoto. Lahko koplje, orje in seje, a nič ne bo dozorelo.

Duša, ki je odrezana od rodovitne svetlobe božanske ljubezni, ne bo dala ničesar, kar bi zadovoljilo potrebe duhovne narave po preživetju. Človek, ki ignorira Boga, čigar duše nikoli ne razsvetli veličastna luč božanske ljubezni, kljub najbolj napornim prizadevanjem svojega razuma, pa naj bo še tako nadarjen, ne more najti zadovoljivega odgovora na globoke probleme obstoja, ki pritiskajo na vsako iskreno naravo, da bi jih rešila. Toda, kot se magnetna igla obrne k tečaju, tako se duša pod vplivom božje ljubezni obrne k nebeškemu Očetu in mu prisluhne. Tedaj izginejo dvomi in zmede, ki so jo napadali, ko je zaupala zgolj vodstvu lastnega razuma. Mir ga ovije. Njegovi strahovi se razblinijo. Čuti, da mu svetuje modrost, ki je veliko višja od njegove in, da se mu razkriva tisto, kar je hrepenel spoznati, kar mu bo edino dalo duševni mir. Takrat spozna, da Bog resnično obstaja in da usmerja njegove poti.

"Da bi človek dosegel stanje duha, ki ga naredi dostopnega službi angelov in njegovo dušo pripelje v občestvo z njegovim Stvarnikom, mora prenehati z lastnim umskim bojem. Priznati mora svojo nezmožnost, da bi našel tisto, kar njegova duša potrebuje. Prepustiti se mora instinktu molitve, ki je vcepljen v vsa srca. Moliti mora za pomoč. Naj bo to z besedami ali brezglasnim hrepenenjem, ni pomembno, le da je iskreno. Molitev je velik čistilec duše od stvari, ki ji preprečujejo, da bi prisluhnila Bogu. Z molitvijo vstopi v tišino, kjer se umirijo vsi hrupni nesporazumi. Tam mora spoštljivo in ponižno čakati na odgovor na svojo molitev.

"Ne pričakujemo ga v materialni in otipljivi obliki, niti v slišnih besedah, temveč v mislih in čustvih, ki se vtisnejo vanj. V takih trenutkih se namreč človeku razodene resnica, ki ga naredi svobodnega - svobodnega od strahu v vseh njegovih različnih oblikah - in deležen je tistega blagoslova, ki se nahaja v počitku v Gospodu."

"Strah," je nekoč dejal mentor, "je največji sovražnik človeštva. Nešteto milijonov ljudi preživi večji del svojega življenja v suženjstvu nekaterih njegovih oblik - strahu pred boleznijo, strahu pred neuspehom, strahu pred revščino, strahu pred starostjo, strahu pred smrtjo. Človek, katerega um je nenehno plen temnih slutenj težav, živi le napol. Strah ohromi umske sposobnosti in iz domišljije, ki bi morala biti vir nenehnega veselja, naredi mučilno orodje. Samo z zaupanjem v Boga se človek lahko reši te strašne nadloge.

"In vendar je veliko ljudi, ki se izogibajo vsemu, kar bi prebudilo njihovo duhovno razumevanje, zaradi zmotnega prepričanja, da bi upoštevanje teh vzgibov pomenilo zožitev spektra njihovih duševnih dejavnosti, da bi jih omejilo na življenje, ki se jim zdi mračno in depresivno, da skratka duhovno življenje zahteva veliko žrtvovanje sreče.

"Kako hitro bi spoznali nasprotno, če bi jim uspelo odpreti srca za služenje angelov! Ali ni Mojster rekel: "Vzemite nase moj jarem, kajti moj jarem je lahek in moje breme je lahko"? Le človek, ki je spoznal velike duhovne resnice življenja, ima resnično svoboden um. S tem se vse njegove umske sposobnosti uživajo. Svet zanj postane lepši. Njegovo življenje postane radostno. Takrat se njegova domišljija lahko resnično dvigne - dvigne se do samega neba."

XXIX.

V prejšnjih poglavjih je bilo veliko povedanega o tem, kar sem se naučila o angelih in njihovem služenju na zemlji in v duhovnih sferah. Tega znanja ne bi mogla pridobiti, če ne bi bil obdarjena z velikimi psihičnimi močmi. Velika večina ljudi jih nima. Če bi bila sposobnost sprejemanja služenja angelov in zavedanja, da od njih dobivamo pomoč in vodstvo, odvisna od posedovanja takšnih moči, potem večina ljudi ne bi mogla dobiti njihove pomoči. Kako blagoslovljena pomoč lahko postane, pa je mogoče razumeti le na podlagi osebne izkušnje. Toda na srečo takšna pomoč ni nujno omejena na tiste, ki imajo izredne psihične sposobnosti.

Moj prijatelj, ki ne priznava, da ima kakršne koli nenavadne psihične moči, je dobil najbolj prepričljiv dokaz o služenju angelov in tako je lahko zmagal nad žalostjo, ki bi ga sicer zdrobila. Ker bo to morda pomagalo tudi drugim v podobnem položaju, da dobijo enako uteho in tolažbo, sem dobila njegovo dovoljenje, da v to knjigo vključim zadnji opis njegove izkušnje, ki ga je napisal zame.

"Po dolgi boleznini in velikem trpljenju, ki sem ga prenašal z veliko potrpežljivostjo, je moja ljubljena žena umrla in ostal sem sam. Pogosto je videla duhove in se z njimi pogovarjala, kar ji je zelo pomagalo. Ko mi je pripovedovala, kaj so ji razodeli, sem tudi jaz dobil popolno zagotovilo, da je smrt le začetek drugega stanja bivanja, ki je za tiste, ki si prizadevajo za dobro življenje, veliko srečnejše od tistega na fizični ravni. Vendar sam nikoli nisem mogel videti duhov ali se z njimi pogovarjati, kot se je pogovarjala ona.

"Ko mi je bila odvzeta moja draga žena, se mi je zdelo zaman upati, da jo bom lahko videl in se pogovarjal z njo, kot se je ona, ko je bila še živa, videla in pogovarjala s svojo materjo in drugimi ljubljenimi člani svoje družine, ki so šli pred njo v boljši svet. Vendar sem si močno želel, da bi se lahko na nek način zavedel njene navzočnosti in da bi tudi jaz v neki obliki prejel pomoč duhov. "Spoznal sem, da sem s tem, ko sem se prepustil žalosti in potrnosti, med seboj in duhovi postavil oviro, ki me bo izključila iz njihovega vpliva. Zato sem čutil, da se moram najprej znebiti žalostnih in mračnih misli kot prvega koraka k temu, kar sem si tako zelo želel. Namesto da bi razmišljal o svoji veliki izgubi in zapuščenem stanju, sem se prisilil, da sem razmišljal o tem, kaj je ona pridobila. Po svojih najboljših močeh sem si predstavljal čudovito spremembo, ki se je zgodila v njenem stanju. Takrat sem se lahko zavedel, da ji je bilo dano vse, za kar sem pogosto molil, da bi lahko dobila. "Njeno zdravje se je povrnilo, moč se je obnovila in bila je prosta vseh bolečin. Dobila je veliko več, kot sem molil, saj je bila sprejeta v nebesa.

"Ali bi jo, če bi lahko," sem se vprašal, "priklical nazaj iz nebes, da bi spet prebivala v oslavljenem in z bolečinami izmučenem telesu, da bi bil ti srečnejši?"

"Ne, odločno ne," sem odgovoril na svoje vprašanje.

"Potem se mi je zdelo, da sem prejel sporočilo od zgoraj, ki mi je narekovalo, naj padem na kolena in se zahvalim Bogu, da so bile moje molitve tako obilno uslišane, ter se razveselim dokaza o njegovi dobroti in usmiljenju, ki mi je bil zagotovljen.

"Tedaj me je zajel mir in moja duša je našla počitek. In potem, o, kako čudovito! Spoznal sem, da je bila z mano in mi govorila - govorila je moji duši. To ni bil samo občutek, ampak popolna gotovost. Ko je tako vplivala na mojo dušo, sem jasneje dojel pomen njenih misli in se poglobil, kot če bi mi bile posredovane v slišanih besedah in bi me dosegle prek mojih lastnih fizičnih ušes. Na ta način mi je moja žena, zdaj angel, omogočila, da sem bil deležen velikega veselja, ki je njo doletelo.

"Ta izkušnja se je pogosto ponavljala. Da pa bi dobil blagoslovljeno in popolno zagotovilo o njeni navzočnosti in prejel njene misli, se mi je vedno zdelo potrebno, da najprej dosežem tisto stanje duha, ki človeka spodbuja k zahvalni molitvi k Bogu. To ni bilo vedno lahko. Prepuščanje samopomilovanju, užaljenost zaradi resničnih ali namišljenih krivic, prazno obžalovanje ali katera koli podobna slabost so mi to preprečili. Zato mi pogosto ni uspelo.

"Izoblikoval sem si navado, da sem pred nočnim počitkom uro ali več posvetil temu občestvu. Nanj sem se pripravil - ali pa sem se poskušal pripraviti - tako, da sem se spomnil, koliko dokazov Božje ljubeznivosti sem prejel čez dan. Če mi je uspelo, da sem se znebil sebičnih in neskladnih misli, je sledila zahvalna molitev in sladko občestvo z ljubljeno osebo.

"S prakso se je moja dovzetnost za njen spodbudni vpliv močno povečala. Čez nekaj časa sem se lahko zavedel, da so z mano tudi drugi duhovi, ki sem jih poznal in ljubil, preden jih je smrt pobrala. Pogosto in zelo jasno sem lahko prepoznal tistega, od katerega so prihajale misli, ki so mi bile posredovane. Ugotovil sem, da mi je zelo pomagalo, da sem razlikoval med lastnimi mislimi in tistimi, ki so mi jih posredovali, da sem si slednje razlagal v slišnih besedah ali jih zapisal.

"Še dolgo nisem uporabljal te blagoslovljene tolažbe, ko sem spoznal, da mi je prišel služiti duh nekoga, ki ga na zemlji nisem poznal. Ta duh je name naredil vtis, da ima večjo moč kot drugi duhovi, ki so prišli k meni. Misli, ki sem jih prejel od njega, so bile posredovane z večjo močjo in neposrednostjo. Vedno so bile najbolj vzvišene, kar sem jih bil sposoben sprejeti in razumeti. Njegov namen je bil razširiti moje znanje o Bogu, okrepiti moje zaupanje vanj in mi omogočiti boljše razumevanje njegove ljubezni, kot sem ga imel do takrat.

"Verjamem, da je moč duhov, da posredujejo duhovne resnice, veliko večja, kot jo imajo najbolj nadarjeni človeški duhovni učitelji. Tisti, ki sem jih slišal pridigati in med njimi je bilo nekaj slavni bogoslovcev, mi nikoli niso dali takšne pomoči, ki bi mi omogočila, da bi sploh ustrezno dojel Božjo ljubezen. Toda s pomočjo duhov, zlasti tistega, ki sem ga nazadnje omenil, sem lahko do neke mere spoznal, kaj ta ljubezen je. Naučil sem se, da tako kot si lahko človek, ki je v prostoru, v katerem je gosto in dušeče ozračje, oddahne, če na široko odpre okna in napolni pljuča s svežim nebeškim

zrakom, tako si lahko človek, ki se zaveda, kaj je Božja ljubezen, duhovno osveži tako, da na široko odpre okna svoje duše in vanjo spusti to ljubezen." Bog ljubi vse svoje otroke in služenje njegovih angelov je namenjeno vsemu človeštvu.

XXX.

Nekoč me je Mentor odpeljal z dvorišč Luči, skozi, kot se mi je zdelo, ogromno razdaljo v prostoru, na vrh visoke gore, ki so jo obdajali nižji vrhovi, vsi pokriti s snegom.

"Poglej!" je rekel z veličastno gesto, " Čudovita lepota zore. "

Zora se je ravno začela prebujati. Veličastnost prizora lahko upodobi le navdihnjeno pero. Na gorah se je barva spreminjala iz sive v rahlo rožnato in nato v bogato, rožnato rdečo. Na vzhodnem nebu je bila spreminjajoča se barvna panorama še lepša. Zdelo se je, kot da bi ga nevidni titanski slikarski mojster z nevidnim čopičem poslikal z odtenki mavrice. Potem pa se je v veličastnem sijaju vzbudilo sonce in zalilo zemljo s svetlobo in toploto. Zdelo se mi je, da sem priča resničnemu stvarjenju sveta.

"Za vse človeštvo bo nastopila še bolj veličastna zora," je rekel Mentor, "" in spet vzkliknil: "Glej!"

S pogledom navzdol sem videla daleč pod sabo vizijo milijonov Zemljanov vseh narodov in ras, ki se trudijo v mestih, na poljih in ravninah.

"Vsi ti," je rekel Mentor, "se trudijo za kruh, vendar je v njihovih dušah globlja lakota, ki jo lahko poteši le neskončni Bog. Videla si, kako vzhajajoče sonce razblinja nočno temo na zemlji, tako bodo v duhovni zori, ki bo nastopila za njih, temne sence nevednosti, dvomov in strahu odgnane iz njihovih umov s službo Božjih angelov in spoznanje Božje ljubezni bo razsvetlilo njihove duše."

KONEC